DEBRA DIXON

Iarnă în Montana

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
CORNELIA ALEXOI-SHILI
ALCRIS

Capitolul 1

Fulgii grei de nea îi biciuiau cu putere obrajii amorţiţi în timp ce păşea cu greutate, orbecăind prin perdeaua vijelioasă, tremurând din răsputeri în hanoracul negru şi elegant, total nepotrivit pentru un astfel de timp.

De altfel, Kenny o avertizase în scrisorile lui că în Montana iernile erau foarte aspre, dar, obişnuită cu frigul din Anglia, pe care îl crezuse până atunci destul de mare pentru a se fi călit, fusese sigură că exagerase, ca de obicei, şi îşi imagină, în schimb, o iarnă fantastică, în care nămeţii te îmbie la joacă şi la visare.

Nici cizmele moderne, din piele de căprioară, nu o ajutau prea mult, aşa încât viscolul îi pătrunsese până la oase. Şi era un viscol pe cinste, într-adevăr.

Nu mai cunoscuse niciunul până atunci, dar era convinsă că unul mai puternic ar fi fost greu să întâlnească.

Picioarele i se afundaseră deja până la glezne în zăpada căzută cu generozitate şi înainta cu mare efort printre fulgii mari, care păreau să-şi înteţească cernerea din ce în ce mai mult.

Se plimba cu disperare de colo până colo, încercând să zărească maşina albastră cu care Kenny îi promisese că va veni s-o ia în câteva minute, dar trecuse de-acum mai bine de o oră şi încă nu apăruse. În plus, nu era sigură dacă se îndreptase în direcţia pe care i-o indicase. Părea mai degrabă că se învârtea în cerc, dar încerca să-şi facă singură curaj… Kenny o va găsi, în mod sigur, cât de curând… Trebuia!…

Ce diferită era viaţa de aici, îşi spuse ea, în comparaţie cu cea trăită la Londra, înainte şi în timpul căsătoriei cu Gavin. Shelby O’Neal, proprietara uneia dintre cele mai faimoase şi mai căutate saloane de frumuseţe din Londra, să vină la o fermă din Montana şi chiar să plănuiască a se căsători cu unul dintre proprietarii ei, era greu de crezut.

Timpul trecea cu greutate şi Shelby se temea că va îngheţa cu totul în întunericul care se lăsase, venindu-i în minte tot soiul de imagini de groază cu ea împietrită de îngheţ şi îngropată sub zăpada care nu se mai sfârşea. Nu-şi mai simţea deja picioarele şi genele îi erau încărcate de promoroacă. Nu avea cum să învingă bătălia cu natura dezlănţuită într-un mod atât de cumplit. Va muri. Va face un colaps şi va muri cu siguranţă dacă mai stătea mult afară şi nimeni nu va şti ce s-a întâmplat cu ea. Cuprinsă de panică, se uită cu disperare în jur, după ajutor. Kenny ar fi putut s-o ajute. Pentru numele lui Dumnezeu... unde era? Se vor căsători peste doar câteva săptămâni; cum fusese posibil să o abandoneze aşa, în urgia de afară? Poate era nedreaptă, acum, dar situaţia în care se afla era, în primul rând, nedreaptă. Lacrimile îi îngheţară înainte de a apuca să i se scurgă pe obraji şi Shelby îşi şterse faţa, impacientată. Avea douăzeci şi cinci de ani... Era prea tânără ca să moară, mai avea încă atât de multe lucruri de făcut. Dacă nu i s-ar fi părut atât de zadarnic totul, în viforniţa asta, ar fi putut să strige. Da, să strige! De ce nu? Cu certitudine, Kenny nu avea cum să o vadă în asemenea condiţii, dar dacă striga mai avea o şansă. O şansă!. O putea, cel puţin, auzi.

Dar cum să strige, când nu mai era capabilă nici măcar să plângă?. Era sigură că orice sunet ar fi vrut să scoată s-ar fi întors înăuntrul ei, descurajat de frigul de afară şi în plus, era deja prea răguşită pentru a se mai putea baza pe vocea ei. Totul era în zadar! Fusese o nebunie să se gândească la asta. Era imposibil, deci, să fie găsită pe o astfel de vreme. Îşi pierduse toate speranţele. Nu mai rezista!. Nu se mai simţise atât de obosită în viaţa ei. Nu mai voia decât să se aşeze şi să doarmă, indiferent unde. Zăpada albă întinsă la picioarele ei îi păru dintr-odată atât de îmbietoare, ca un pat cald în care o cuprindeau, liniştitor, braţele unui iubit. Probabil se va aşeza, pur şi

simplu, să fie cuprinsă de aceste braţe şi va adormi pentru vecie, dacă nu va găsi un adăpost. Şi, probabil, aşa s-ar fi întâmplat, dacă n-ar fi dat de cabana care fusese, într-adevăr, salvarea ei. De fapt, mult mai aproape de adevăr ar fi fost să spunem. Dacă această cabană n-ar fi dat peste ea, pentru că fusese de-ajuns să mai facă doar o mişcare şi se trezi în faţa ei. Mai întâi crezu că dădu cu capul de vreun copac, dar după ce pipăi câteva clipe obiectul dur de care se lovise, găsi cu surprindere o clanţă. Un moment, crezu că visează când apăsă metalul rece şi se trezi înăuntru.

Era foarte întuneric şi Shelby nu-şi putuse da seama dacă era cineva acolo sau nu. Inima îi bătu cu putere, pentru că nu mai fusese niciodată într-o situaţie atât de dificilă.

— Hei, bună, spuse ea, şi gura i se curbă în cel mai neaşteptat şi mai elegant mod, calitate moştenită probabil de la toate femeile faimoase din familia ei, care ţinuseră salon la Londra, şi care se manifestă, brusc, şi la ea, în faţa pericolului posibil.

Când realiză că nu-i răspunde nimeni şi nici nu se aude niciun fel de mişcare, Shelby respiră, în sfârşit, uşurată. Urmă însă imediat un moment de panică totală, în care îşi dădu seama că dacă nu era nimeni înăuntru, nu se va şti unde e, sau poate nu va mai ieşi niciodată vie de acolo. Oricum, era mai bine să nu se gândească şi să se bucure de liniştea dinăuntru, unde în sfârşit scăpase de vâjâitul vântului în urechi şi de bicele reci din obraji. Poate se găsea şi vreo sobă, care să păstreze încăperea caldă până mâine, şi mâine. Mâine, Kenny o va găsi sigur. Oh, dacă ar fi fumat, acum ar fi avut la ea o brichetă sau nişte chibrituri şi ar fi fost atât de simplu să poată vedea locul în care se afla. Oricum, din câte ştia ea, soba se afla, de obicei în partea opusă uşii. Aşadar, dacă era vreuna, trebuia s-o găsească în acel loc. Desigur, se gândi ea, orice proprietar care se respectă trebuie să aibă ceva la care să se încălzească, mai ales într-un loc atât de izolat şi, în mod sigur, erau şi nişte

chibrituri pe vreo poliţă din apropiere sau pe cămin. Era tot ce putea spera. Încăperea fu uşor de străbătut, exact cum îşi imaginase şi, în mod miraculos, după cum prevăzuse, era şi un cămin şi, desigur, găsi şi chibriturile. Îşi dădu jos mănuşile, tremurând din toate membrele şi aprinse unul dintre atât de preţioasele chibrituri, uitându-se imediat în jur, plină de curiozitate. După toate aparenţele, proprietarul nu putea fi prea departe. Părea să fi dat doar o fugă în oraşul vecin pentru cumpărăturile zilnice sau pentru a-şi vizita vreun prieten. Privind cu mai multă atenţie, Shelby găsi şi o lampă veche, pe care o aprinse cu unul dintre chibriturile rămase. Nu era un loc luxos, desigur, dar ceea ce o interesa era faptul că găsise un cămin în care ardeau mocnit câteva vreascuri şi care se puteau reaprinde cu repeziciune şi, în plus, găsi câte ceva de mâncare şi o carafă cu apă. Nu mai fusese niciodată în viaţa sa la ţară şi nu mai stătuse în asemenea condiţii modeste, dar acum era fericită că găsise acest loc şi că putuse supravieţui. Nu era încă foarte târziu, doar începutul serii, dar temperatura aerului de afară era atât de scăzută cum nu mai simţise niciodată în viaţa ei. Probabil noaptea era şi mai rece, aşa că prima ei prioritate fu să înteţească focul. Nu fu nevoie de foarte mult timp ca încăperea să se încălzească îndeajuns pentru a-şi putea scoate hanoracul şi să se aşeze puţin mai departe de foc, privind încă o dată în jur, de data asta, desigur, mult mai relaxată. În mijlocul camerei era o masă lungă şi câteva scaune, iar pe doi dintre pereţi câte două paturi suprapuse. Ceva mai în colţ, lângă uşă, se găsea şi o plită, unde se putea face un ceai sau cafea şi se putea găti, nepretenţios. Întreaga cameră era însă foarte curată şi plăcută, deşi podeaua fusese acoperită cu o carpetă absolut banală. Farmecul rustic, ar fi spus prietenii ei londonezi, deşi cu siguranţă s-ar fi gândit şi la lumina electrică în asociere cu acest farmec. Pentru ea însă, mica lampă pe care o aprinsese era foarte interesantă prin ineditul ei şi

lumina pe care aceasta o împrăştia în încăpere era foarte caldă şi discretă. La un moment dat, Shelby tresări, uitându-se brusc spre uşă, de unde se auziră nişte zgomote ciudate. Ascultând însă cu mai multă atenţie, descoperi că era doar şuierul viforului care vuia printre copaci. Se ridică, totuşi şi închise uşa mai bine, pentru a se putea simţi mai în siguranţă. Nu era doar instinctul uman obişnuit care o îndemnă să ia o astfel de hotărâre imediată, cât mai ales faptul că nu mai văzuse niciodată în viaţa ei un trai atât de primitiv. Ca londoneză din tată-n fiu, Shelby mai ieşise doar o singură dată la ţară şi atunci doar într-o excursie de câteva ore, cu şcoala, la o fermă din apropierea oraşului său natal. Kenny îi spusese o dată că pe miile de acri de pământ ale familiei sale sunt o mulţime de căprioare şi de alte animale inofensive, dar nu-l întrebase niciodată dacă erau şi urşi.

Fiecare zgomot pe care îl auzea acum, lua în mintea ei înfierbântată proporţiile unei catastrofe. Deodată, sări ca arsă la zgomotul unei crengi de copac, care păru că se rupsese din cauză vântului. Dar, ascultă mai bine, asta era? Putea fi un urs sau un lup. Citise o sumedenie de cărţi şi văzuse destule filme cu oameni care fuseseră atacaţi de fiare în colibe de genul celei în care se afla ea acum. Dacă se va întâmpla şi cu ea la fel? Va supravieţui? Era destul de puternică, dacă se speria aşa doar auzind zgomotele fireşti ale pădurii pe o astfel de vreme?

Dar fusese doar un astfel de sunet? De data asta, era sigură că auzise mai mult decât atât. Uşa începu să se zgâlţâie cu putere şi Shelby îşi vărsă pe genunchi, tremurând, supa pe care tocmai începuse s-o soarbă, înfometată. O altă bubuitură şi sări speriată, lipindu-se de perete. Părea să fie un animal foarte mare dacă avea o forţă ca asta.

Dumnezeule, va sparge uşa, cu siguranţă, dacă va continua aşa.

Nu mai fusese atât de speriată niciodată în viaţa ei. Acum, fiara dădea târcoale colibei.

Inima i se opri în loc de emoţie, când, deodată, în faţa geamului apăru un cap cu blană, iar în momentul imediat următor, o labă începu să scuture cu putere marginile ferestrei.

Dumnezeule, fusese preocupată doar de uşă şi uitase cu totul de fereastră. Se apropie în grabă, dar animalul împingea deja fereastra, aşa că Shelby constată cu groază că îi era imposibil să o mai proptească.

După asta, totul păru să se liniştească, până în momentul în care uşa fu trântită cu atâta furie, încât Shelby căzu aproape în nesimţire pe marginea patului.

— De ce naiba n-ai deschis uşa când am bătut? se năpusti asupra ei faţa acoperită de blană, cu ochii ieşiţi din orbite.

Kyle Whitney îşi dădu la o parte, nervos, gluga plină de zăpadă care-i acoperea tot capul şi Shelby îl recunoscu cu uimire, înainte să leşine.

Era încă în pat, deşi fusese aranjată într-o poziţie mult mai confortabilă.

Privi panicată încăperea, când recunoscu încă o dată profilul aspru al lui Kyle Whitney, privind încruntat focul din cămin. Arăta, totuşi, mult mai uman acum, după ce-şi scosese geaca groasă de blană, iar zăpada i se topise de pe părul lung şi cârlionţat. Shelby îl privi cu atenţie cum îşi bea cafeaua, sau, în orice caz, ceva asemănător, concentrat asupra focului, ca şi cum ar fi fost cel mai important lucru pentru el în momentul de faţă. Avea o mină inabordabilă, chiar cu mult mai mult decât când îl văzuse pentru prima oară, cu două săptămâni în urmă.

Pe Kenny Whitney, Shelby îl întâlnise cu şase luni în urmă, cu totul şi cu totul întâmplător, când venise să întrebe de una dintre colegele sale, la firma la care lucra ea. După aceea revenise acolo de foarte multe ori, dar nu

pentru a o vedea pe Ann, ci pe ea. Cealaltă fată acceptase cu nonşalanţă această pierdere, găsindu-şi, la puţin timp după aceea, un nou pretendent. Shelby nu agrea însă astfel de schimburi şi făcuse tot ce putuse pentru a-l descuraja pe Kenny, dar el fusese de neclintit. După ce îl găsise aşteptând-o în faţa casei ei, într-o seară ploioasă, ud leoarcă, îl invitase, în sfârşit, înăuntru. Rămăseseră atunci câteva ore împreună, vorbind de toate şi de nimic. Kenny era în Londra de un an, la un curs de specializare în domeniul agricol, împreună cu vărul şi asociatul lui, care însă plecă foarte curând din Londra, în Montana, pentru a prelua frâiele fermei. Viaţa lui Kenny părea să fie asemenea vieţii tuturor fermierilor despre care citise sau auzise Shelby, având toate datele unui cowboy modern: aspru, tare şi foarte decis. Atât de decis, încât atunci când îi ceruse să accepte s-o întâlnească din nou, Shelby fusese de acord imediat, impresionată de atitudinea lui caldă şi hotărâtă.

Următoarele două luni fuseseră cele mai fericite pe care le avusese în ultimul timp, Kenny insistând să se vadă ori de câte ori putea. Încet, încet, dragostea lui pasională, care nu-i cerea nimic în schimb, îi încălzi inima, pentru prima dată de la despărţirea de Gavin.

După cele două luni, Kenny a trebuit să se întoarcă în Montana. Shelby făcuse tot ce îi stătuse în putinţă pentru a-şi alunga dezamăgirea, ştiind încă de atunci că îi va lipsi foarte mult. Nu mică îi fusese mirarea când Kenny îi ceruse să-l însoţească. Shelby nu acceptase, atunci, bineînţeles. Trecuse doar un an de când îl pierduse pe Gavin şi o altă relaţie serioasă ieşea cu totul din discuţie. Kenny rămăsese însă la fel de insistent chiar şi de la distanţă, scriindu-i foarte des şi reînnoindu-şi, de fiecare dată, invitaţia. În cele din urmă, Shelby acceptase.

Fusese conştientă încă de la început de faptul că vărul lui Kenny, Kely, dezaproba prezenţa ei în Montana, pentru că

acesta râdea sarcastic ori de câte ori o vedea sau spunea ceva şi nici măcar nu încerca să ascundă faptul că nu o suporta. Comportarea lui fusese aproape un şoc pentru Shelby. Crezuse la început că avea aceeaşi vârstă cu Kenny, dar aflase peste puţin că avea în jur de treizeci şi cinci de ani. Oricum, cinismul lui nu se manifesta doar faţă de ea, aşa cum avea să se convingă curând, privind pe oricine cu ochii îngustaţi de ironie. Era, însă, unul dintre cei mai arătoşi bărbaţi pe care-i văzuse în viaţa ei. Avea un corp foarte musculos, pe care pantalonii de piele şi cămaşa foarte strâmtă – ţinuta lui obişnuită – îl puneau foarte bine în evidenţă. Părul lung şi foarte negru era presărat cu câteva fire argintii, iar sprâncenele bogate îi adumbreau ochii cenuşii într-un mod extrem de atractiv. Gura, extrem de senzuală, era din păcate permanent curbată într-o linie a veşnicului nemulţumit. Aşa era şi acum, în timp ce privea, foarte concentrat, jocul flăcărilor din faţa lui şi aşa devenise şi după atacul verbal pe care-l avusese asupra ei, după ce forţase uşa.

Între timp, urmele incidentului fuseseră înlăturate şi Shelby îşi spuse că, probabil, îi trebuise ceva răbdare să facă toate acestea. Simţindu-i privirile, bărbatul se întoarse imediat în direcţia ei şi Shelby îl analiză cu atenţie. Kyle se ridică în picioare şi se apropie de pat.

— Cafea? întrebă el, în timp ce Shelby se minuna de graţia naturală care-i însoţea fiecare mişcare.

Shelby se ridică într-un cot, uitând subit ideea anterioară de a se preface că încă mai dormea.

— Te rog, spuse ea, mutându-se pe unul dintre cele două scaune de lângă foc, unde el îi aduse imediat o ceaşcă mare cu cafea fierbinte, după care se aşeză alături de ea.

— Sper că n-ai nimic împotrivă să-mi răspunzi acum la întrebarea pe care ţi-am pus-o mai devreme... De ce nu m-ai lăsat să intru?

Neprimind niciun răspuns, Kely adăugă nerăbdător:

— N-ai nimic de spus?

Shelby simţi cum obrajii îi deveniseră roşii ca focul, neştiind dacă să-i spună sau nu adevărul, dar în cele din urmă răspunse, cu capul plecat:

— Am crezut că e un animal din pădure… Gura lui ţistui ironic:

— Ce fel de?… Shelby oftă, încurcată:

— Un lup, sau un urs, n-aş putea să spun exact, răspunse ea încet, dar se enervă imediat ce-l auzi râzând ca de cea mai mare prostie pe care o auzise în viaţa lui.

— Nu avem aşa ceva pe-aici, răspunse el, sec.

— Nu aveam de unde să ştiu, preciză ea, arţăgoasă.

— Doamnă, eşti un adevărat dezastru. Ce planuri ai de gând să pui la cale?

— Niciunul. N-am avut de unde să ştiu că această colibă e a ta, nu-i aşa?

— Da, e adevărat, recunoscu el cu seriozitate. Dar dacă eram cu adevărat un urs, probabil te credeam destul de apetisantă pentru a da un bobârnac ferestrei şi a te scoate afară.

— Am uitat să blochez fereastra, răspunse ea, prefăcându-se că nu observă tonul lui aluziv.

— Chiar crezi că asta ar fi oprit un urs flămând să te atace?

— Atunci, de ce o mai închizi aşa?

— Pentru a opri frigul să intre şi căldura să iasă, spuse el cu un surâs sarcastic.

Shelby primi în tăcere replica lui, dar îşi promise în gând să nu-i mai dea niciodată prilejul de a râde de ea.

— Cum m-ai găsit?

— Am pus o duzină de oameni să te caute, după ce Kenny s-a întors şi ne-a povestit ce s-a întâmplat. Deşi, m-am rugat după aceea lui Dumnezeu să se întoarcă şi ei fără să te găsească.

Shelby îşi spuse că avea tot dreptul să fie supărat pe ea,

după ce fusese nevoit să stea atât de mult timp în gerul de afară, dar se întrebă cum fusese posibil ca din toţi cei pe care-i trimisese în căutarea ei, tocmai el s-o găsească.

— Nu era nevoie să porneşti în căutarea mea, m-aş fi descurcat de una singură, imediat ce s-ar fi îmbunătăţit puţin vremea.

Ochii lui mari şi cenuşii o priviră neîncrezători:

— Chiar crezi asta?

— Da, îşi flutură ea genele, fără să-l privească.

— Şi ce-ai fi făcut?

— Nu ştiu. Dar m-aş fi descurcat.

— Ştii unde e rezerva de apă?

— Păi…

— Ştii sau nu? replică el cu duritate.

Nu ştia nici măcar de unde luase apa pentru a face cafeaua, dar era prea mândră ca să recunoască asta în faţa lui.

— Aş fi topit nişte zăpadă, aşa cum ai făcut tu.

— Dacă ai fi avut curajul să deschizi uşa, surâse el sarcastic.

Şi n-am topit zăpadă, e un bazin ceva mai încolo, dacă nu l-ai observat încă.

— Am aruncat o privire.

— E şi un robinet, poţi avea câtă apă pofteşti.

— Se pare că ştii totul despre acest loc.

— Bineînţeles, e proprietatea dublului K, spuse el mijindu-şi ochii: Kenny şi Kyle.

— Ce e, de fapt, acest loc?

— Îl folosesc oamenii mei, atunci când au nevoie. Shelby nu fu deloc surprinsă de expresia „oamenii mei”, pentru că ştia deja ce avere imensă aveau cei doi veri. În plus, probabil Kenny s-a obişnuit deja cu ideea că vărul său nu va accepta niciodată să fie doar vioara a doua, în niciunul din sectoarele vieţii sale.

— Când vom putea pleca de aici? întrebă ea, brusc.

— Nu pot şti nimic mai mult decât ceea ce ştii tu, răspunse el, aşezându-se mai bine pe scaun.

Shelby îi aruncă o privire cercetătoare:

— Ce vrei să spui?

Kyle se uită lung spre uşă:

— Auzi ce e afară? întrebă el ridicându-şi sprâncenele frumos desenate.

— Vântul? se încruntă ea.

— Vântul, răspunse Kyle ironic. Va continua aşa, toată noaptea. Probabil şi mâine, continuă el, privind-o cu atenţie. În timp ce el va urla afară, noi vom urla că suntem prinşi aici.

Shelby deveni dintr-odată foarte palidă şi, înghiţind cu greutate, întrebă foarte încet, privindu-l drept în ochi:

— Vrei să spui că e posibil să fim înzăpeziţi aici?

— Deja suntem înzăpeziţi, răspunse el. Chiar dacă nu va mai ninge deloc, asta nu ne va uşura situaţia.

— Nu e necesar să fii atât de ironic.

— Totul e necesar, acum!…

Brusc, poziţia lui relaxată dispăru şi în faţa ei apăru un om cuprins de o furie de-a dreptul periculoasă.

— N-am de gând să mai suport întrebările idioate ale unei bone proaste ca tine, niciun moment în plus, ai auzit?

Ieşi dracului de-aici şi stai pe-afară!

— Bonă? De ce mi-ai spus aşa?

— Da, bonă idioată! Habar n-ai cum să ai grijă de tine!

— După cum vezi, n-am păţit nimic şi, oricum, nu eram în pustiu.

— Nu?

Kyle se ridică în picioare, o prinse de umeri şi o luă pe sus, ducând-o cu forţa în faţa ferestrei.

— Uită-te mai bine, urlă el, arătându-şi colţii. Ce dracu’ e, dacă nu un pustiu, ceea ce se vede?

Un moment, Shelby vru să protesteze şi să-i spună că n-avea dreptul s-o trateze astfel, chiar dacă nu o suporta, dar

închise doar ochii, oftând. Niciun protest de-al ei nu putea stinge o asemenea furie oarbă, aşa încât se uită pe fereastră, resemnată.

Vântul continua să bată cu putere, dar nu mai ningea. Zăpada însă cuprinsese tot ţinutul, întinzându-se în straturi imense, cât vedeai cu ochii.

— Nu ştiu ce să zic, oftă ea.

— Bineînţeles că nu ştii, răcni el, eliberând-o totuşi din strânsoare.

După cum ţi-am spus, habar n-ai cum să trăieşti în astfel de condiţii.

— Pe când tu, presupun că eşti un adevărat as. Kyle îşi duse braţele musculoase la piept.

— Să punem puţin lucrurile la punct, în sensul ăsta, răspunse el ironic. Care dintre noi are mai multe şanse să supravieţuiască afară pe o astfel de vreme?

Shelby dădu din mâini cu nervozitate:

— Nu e o întrebare potrivită. Tu eşti născut aici.

— Exact! Atunci, de ce nu poţi să stai liniştită şi să mă laşi pe mine să decid ce avem de făcut de-acum încolo, în situaţia asta?

— Asta e ceea ce vrei întotdeauna, nu? întrebă ea cu asprime. Kyle Whitney să dea ordinele şi toată lumea să-l asculte.

— Te deranjează atât de mult acest fapt? spuse el îngustându-şi ochii.

— Nu, nu mă deranjează. Doar că nu vreau să mai colecţionez în viaţa mea încă un bărbat care aşteaptă din partea mea să spun întotdeauna „da”. Tu ai ales să mă cauţi, nu ţi-am cerut eu.

— Tipul tău de femeie nu cere, explicit, niciodată, nimic, domnişoară O’Neal, răspunse el enervându-se şi mai mult, dar ia imediat cu plăcere tot ce i se oferă.

Shelby se înălbi de mânie, în faţa acestei insulte:

— Ce vrei să insinuezi că am luat?

— Kenny ţi-a trimis biletul de avion să vii încoace, nu-i aşa? întrebă el printre dinţi. Kenny îi trimisese, într-adevăr biletul de avion în scrisoarea imediat următoare scrisorii prin care ea îl anunţa că e de acord să-i facă o vizită, dar ea nu-i ceruse asta şi nici nu îi spusese că nu poate avea banii pentru a face o astfel de călătorie. A fost hotărârea lui de a-i trimite biletul de avion, iar ea a privit asta ca pe un gest de dragoste din partea lui. Nu-i trecuse prin minte că ar putea fi considerată o mâncătoare de bani, din această cauză. Kyle nu-şi dădea seama cât de mult greşea acum.

— Ţi-ai făcut o impresie greşită despre mine, domnule Whitney.

— Ah, da? Nu cred, şuieră el. Eşti o văduvă foarte tânără şi atractivă şi te-ai gândit că vărul meu e foarte potrivit pentru a-l jumuli tu.

— Nu…

— Oh, da, o întrerupse el cu răceală. După ce Kenny s-a întors din Anglia şi a început să-mi împuie capul cu calităţile văduvei pe care a găsit-o acolo, am simţit imediat că ceva nu e-n regulă.

Când am văzut că şi-a lăsat logodnica pe care o avea din liceu, pentru tine, am ştiut că am toate motivele să mă tem pentru el. Am sperat că distanţa şi timpul îl vor ajuta să te uite. Tu, însă, te-ai ţinut de capul lui. I-ai scris aproape în fiecare zi, din câte ştiu.

— De două ori pe săptămână, răspunse Shelby, indignată. Nu putea uita asta, pentru că scrisorile lor îi apropiaseră foarte mult, în ultima vreme.

— A fost destul ca să nu-l laşi să te uite, comentă el, fixând-o cu privirea.

De asta trebuie să mă ocup eu acum. Shelby nu mai fusese pusă într-o asemenea situaţie nedreaptă, niciodată în viaţa ei.

— Kenny e un copil, dacă are nevoie de tine, pentru a…

— E cu doi ani mai tânăr decât tine, apăsă el cuvintele.

Shelby îşi aducea foarte bine aminte acest lucru; fusese unul dintre principalele motive pentru care îl refuzase, mai întâi, dar el o convinsese că acest fapt nu avea nici cea mai mică importanţă, că doi ani diferenţă nu aveau cum să se simtă într-o relaţie. Kyle Whitney, considera însă că această situaţie era cu totul şi cu totul în defavoarea ei. Shelby se simţi însă nedreptăţită. Kenny o terminase cu iubirea lui din adolescenţă cu un an înainte de a o cunoaşte pe ea şi dacă vărul său nu avea habar de asta, nu era, desigur, vina ei. Oricum, nici Kenny nu fusese obligat să-i dea toate amănuntele despre viaţa lui personală. În plus, dacă ea îi scrisese lui Kenny de două ori pe săptămână, Kenny îi scrisese chiar câte două scrisori pe zi, astfel că nu putea fi acuzată de nimic.

— Mulţumesc însă cerului că i-a trecut şi nu mai e atât de interesat de tine, spuse Kyle rânjind cu satisfacţie.

Shelby avu impresia că nu auzise bine:

— Poftim?…

— Ai auzit foarte bine, comentă el şi umbra unui zâmbet ironic îi trecu uşor peste faţă.

— Ai putea să-mi explici mai bine? întrebă ea, încercând din răsputeri să pună lucrurile cap la cap pentru a înţelege ce s-a putut întâmpla.

— Faptul că nu Kenny a ieşit să te caute nu-ţi spune nimic? Shelby îl analiză, speriată.

— L-am supărat cu ceva?

— După ce a alergat aşa după tine până te-a văzut aici, cred că e destul de greu să înţelegi acum că nu-l mai interesezi.

— De ce? întrebă ea cu buzele uscate, neînţelegând ce interes avea acest om de a-l alunga pe Kenny din viaţa ei. Dar dacă ceea ce-i spunea era adevărat?

— Motivul pare să fie destul de serios, dacă a reacţionat aşa, răspunse el, punându-şi o altă ceaşcă de cafea tare. Poate pur şi simplu a fost dezgustat de ceea ce ai făcut.

— Dar eu…

— A fost o prostie incredibilă s-o porneşti de nebună pe vremea asta, oricât de nerăbdătoare ai fi fost să-l întâlneşti pe Kenny.

— Dar…

— Şi când vom ieşi de-aici, îţi voi da ceea ce meriţi pentru ce ai făcut, scrâşni el. Se putea întâmpla să nu fii găsită până la primăvară.

Shelby făcu un efort pentru a nu cădea de pe scaun.

— Până la primăvară? îngăimă ea, nevenindu-i să creadă.

— Da, când va veni dezgheţul, comentă el, îngustându-şi din nou ochii.

Shelby era distrusă. Pur şi simplu nu putea crede că între ea şi Kenny s-a putut strecura vreo neînţelegere. Nu, nu putea fi adevărat. Era în afara oricărei logici.

Capitolul 2

— Domnule Whitney…

— Cred că, încă de acum câteva zile, Kenny a hotărât că eu trebuie să fiu acela care să-şi ia pe cap toată responsabilitatea de gazdă, aşa că vrei acum să mă ajuţi să prepar ceva pentru cină? Dacă nu, poate vei aşeza tu tacâmurile, spuse el, căutând deja prin cutiile din bufetul de deasupra chiuvetei.

— Pot găti eu, Kyle, spuse ea.

— Mulţumesc cerului, răspunse el cu o privire care voia să exprime mulţumirea că era şi ea bună de ceva.

Shelby era de-a dreptul îngrijorată de imaginea pe care şi-o făcuse Kyle despre ea. Puţin peste un metru şaptezeci, cu părul blond-roşcat trecându-i în valuri peste umeri şi ochii verzi sclipitori, nu putea să-i inspire probabil prea multă încredere, şi ajunsese poate să blesteme momentul în care intrase în viaţa lui.

— Kyle… Despre Kenny…

— Tocmai se ducea s-o întâlnească pe Wendy când l-am văzut ultima dată, răspunse el cu o onestitate de-a dreptul crudă.

Wendy Seymore era fosta iubită din liceu a lui Kenny, Shelby ştia asta şi chiar o întâlnise cu o ocazie, în care Wendy nu pierduse prilejul să îi arate cât de mult o antipatiza. Nu o învinuia cu nimic pe biata fată, dar pur şi simplu era de necrezut că logodnicul ei a fost în stare s-o lase să îngheţe aşteptându-l în viscolul de afară, în timp ce el se distra la căldurică, în ferma vecină, cu fosta lui iubită. Nu era acesta Kenny cel pe care-l ştia şi-l iubea. Se întâmplase ceva, cu siguranţă, care-l împiedicase să-i vină în întâmpinare.

— Ca să spunem lucrurilor pe nume, Shelby, o abordă brusc Kyle, scoţând-o din meditaţiile ei, vei sta aici doar două săptămâni, după care tot vechile prietene vor fi baza,

pentru Kenny.

— Uite ce e, domnule Whitney, dacă te gândeşti la ceea ce cred eu, pot să-ţi spun că nu am fost plătită pentru extra-servicii, spuse Shelby, în timp ce două pete roşii de furie îi îmbujorară obrajii.

Privirea lui se mută încet pe picioarele ei, apoi spre vârful cizmelor cu toc.

— De ce nu-ţi scoţi astea? Sunt complet ude. Şi hainele… De ce nu le-ai dat jos de pe tine, să le usuci?

Shelby îi observă surâsul sarcastic, dar nu-l putu acuza, pentru că îşi dădea şi ea seama acum, că ţinuta care îi păruse perfectă atunci când făcuse cumpărăturile pentru această excursie, aici se dovedeau total deplasate.

— Îţi sugerez să le schimbi, până nu faci pneumonie.

— Oh, nu, îţi dai seama că nu voi face asta.

— Şi intră repede sub pături cât mai sunt încă uscate, ordonă el, fără a-i lua în seamă protestul.

— Nu există nicio pătură aici, spuse ea cu superioritate. Bărbatul arătă cu capul spre pat şi Shelby observă atunci că erau câteva rânduri de pături acolo, care erau desigur, prea destul, pentru toate cele patru paturi existente în încăpere.

— Şi dezbracă-te odată, ordonă el, ridicându-se de pe scaun. Eşti la fel de udă ca şi mine, spuse el, privindu-şi pantalonii lipiţi de picioarele musculoase. Îţi voi urma exemplul după aceea, imediat.

— Nu sunt copil, lasă-mă…

— Atunci acţionează ca un matur, explodă el, trecându-şi cu nervozitate mâna prin păr. Sunt obosit, Shelby, şi n-am niciun chef să avem atâtea discuţii pe seama unui subiect atât de banal, cum e cel în legătură cu necesitatea de a scoate de pe noi hainele ude. Şi mai am şi o foame de lup, aşa că te rog nu mă înfuria şi mai mult, pentru că nu mă mai pot stăpâni.

— Ah, da?

— Mai ales în preajma ta, răspunse el cu o grimasă

ciudată.

— Nu sunt chiar atât de udă, în schimb mi-e foarte foame.

— Imediat ce îţi vei scoate hainele, vom mânca, aşa că grăbeşte-te. Eu voi mai pune nişte lemne pe foc, ca să mai crească flăcările. Dezbracă-te, odată!

— Dar…

— Acum ce mai e? întrebă el impacientat.

— Baia, spuse ea, jenată că trebuie să vorbească despre lucruri atât de personale cu el.

— Nu e nicio baie aici.

— Ştiu, răspunse ea, întrebându-se cum o putea crede atât de proastă să-şi închipuie că voia să facă o baie acolo. Vreau să spun.

— Afară, spuse el, înţelegând în sfârşit disconfortul ei. În spatele cabanei. Acest loc nu a fost construit pentru a fi locuit iarna, spuse el, fără niciun pic de părere de rău că trebuia să iasă din nou afară. E folosită doar câteva săptămâni pe an, primăvara şi vara, aşa încât nu s-a considerat necesar să se investească pentru o construcţie mai dichisită. Totuşi, au fost făcute aici provizii de mâncare, pentru orice eventualitate.

— Pentru cazul în care vreo femeie iresponsabilă se rătăceşte prin aceste locuri, adăugă Shelby, ştiind că la asta făcuse el aluzie.

— Exact, confirmă Kyle. Ia o lampă cu tine, o sfătui el. N-am niciun chef să te pierzi din nou şi să fiu nevoit să te caut iar.

Shelby ţistui nemulţumită din buze, dar nu mai spuse nimic, convinsă fiind că orice-ar fi răspuns, ar fi fost doar un nou prilej pentru el s-o condamne. În plus, necesitatea de a merge la baie devenise prea presantă, aşa că îşi puse haina, după care pălărioara şi mănuşile şi luă lanterna.

— E la dreapta, îi explică el, fără s-o privească.

Shelby îi aruncă o privire ironică de mulţumire, deşi frigul

de afară îi tăie respiraţia imediat ce deschise uşa. Ninsoarea încetase cu totul, dar vântul era încă atât de puternic, încât fu luată aproape pe sus, în momentul în care se îndreptă spre construcţia din lemn din apropierea cabanei.

Când se întoarse, Kyle stătea încă aşezat în locul în care-l lăsase, privind-o liniştit cum se chinuieşte să închidă uşa bătută din toate părţile de vântul puternic.

Deodată, privind-o mai atent, se ridică în picioare şi se îndreptă spre ea.

— Ai căzut? Ai o tăietură la frunte. Lasă-mă să văd ce e. Shelby se simţi foarte mică şi vulnerabilă în faţa lui, deşi era o celebritate la Londra şi o femeie de afaceri de mare succes.

Deşi îi displăcea foarte mult Kyle, şi modul în care-i vorbea, amintindu-i tot timpul cât de proastă fusese că se rătăcise aşa, îi era foarte recunoscătoare că era acolo, cu ea.

— Îmi pare rău, spuse ea, în timp ce el îi examina tâmpla dreaptă cu o delicateţe absolut surprinzătoare. Cred că am făcut asta când am leşinat aici, mai devreme.

— Nu e prea rău, deşi ţi-a plesnit puţin pielea. Voi spăla locul, imediat ce îţi vei da jos hainele astea ude, spuse el, apropiind-o mai mult de foc.

Shelby îşi strânse şi mai mult hainele pe lângă corp, dar se înfioră imediat de senzaţia neplăcută care o cuprinse.

— Dezbracă-te odată!...

Shelby îşi dădu jos cu greutate hainele, lăsându-le să cadă la întâmplare pe podea şi se înfăşură imediat în pătura pe care i-o întinse Kyle. Deşi total inconfortabilă, din cauza asprimii care-i zgâria pielea, ineditul acoperământ o făcu să se încălzească imediat, ceea ce îi dădu o minimă senzaţie de confort, dar, dându-şi seama cât de gravă era situaţia în care intrase, se aşeză pe marginea patului şi lăsă lacrimile să-i curgă şiroaie pe obraji.

Totul păruse atât de minunat până astăzi, îşi spuse Shelby. Îl iubea pe Kenny şi fusese atât de fericită de planurile lor de căsătorie, mai cu seamă că el acceptase să trăiască la Londra după asta, astfel că Shelby nu avusese de ce să se teamă pentru afacerile ei. Acum era pierdută în zăpadă, într-o cabană primitivă, fără haine, Kenny nu mai voia să ştie de ea, iar bărbatul cu care împarte camera o jigneşte tot timpul.

Era prea mult şi prea brusc.

Ultimele sughiţuri de plâns fuseseră atât de puternice, încât Kyle se întoarse imediat spre ea.

— Ce se…

Din două mişcări ajunse lângă pat şi se aşeză alături de ea, strângându-i capul la piept.

— Shelby, ce s-a întâmplat? Spune-mi ce nu-ţi convine, întrebă el, supărat.

Omul acesta trebuia să fie foarte insensibil, dacă nu realiza ce se întâmplase cu ea, se gândi Shelby.

— Nimic nu-mi convine, răspunse ea, simţindu-se de-a dreptul mizerabil.

— Hei, o să fie minunat! în câteva zile vom putea pleca de-aici şi-atunci…

— În câteva zile? gemu Shelby, plângând mai tare ca până atunci.

— Ţi-e foame?

— Nu, nu e asta, răspunse Shelby, plângând de mama focului.

— Atunci, ce e? ridică el tonul. Ţi-e teamă că nu vei reuşi să supravieţuieşti aici fără compania vărului meu?

Insulta veni atât de neaşteptat, încât Shelby îşi înteţi şi mai mult plânsul.

— Pentru simpla dumitale informaţie, domnule Whitney, răspunse ea cu răceală, îndepărtându-şi capul, am dormit singură în fiecare noapte de când am rămas fără soţul meu.

— De ce?

— Cum de ce?

— Kenny cred că ar fi împărţit bucuros patul cu tine şi chiar nişte oameni de-ai mei nu s-ar fi dat în lături, spuse el pe un ton plin de ironie.

Shelby reuşi să treacă peste momentul de isterie care o apucase la auzul acestor vorbe şi spuse doar:

— Spui cu atâta aroganţă „oamenii mei”, încât mă dezgusti, replică Shelby cu nervozitate.

Auzise şi ea o serie întreagă de bârfe despre văduvele tinere, de la moartea soţului ei, cum era şi acel proverb odios care spune că „Dacă ai făcut-o odată, nu vei mai putea trăi fără să n-o mai faci”, dar ea avusese întotdeauna doar un singur bărbat şi acela fusese Gavin, pe care-l iubise enorm. Nu se grăbise să-l înlocuiască în viaţa ei intimă şi nici nu putea spune despre ea că era o persoană atât de senzuală, încât să simtă lipsa unui bărbat. Nu-i plăcea să trăiască, aşa cum a văzut multe persoane în viaţa ei, ca sclavă a pasiunilor fizice.

Kyle ridică uşor din sprâncene.

— Vrei să spui că vărul meu n-ar fi fost bucuros să împartă patul cu tine?

Dar era ridicol, se revoltă în gândul ei Shelby. Erau blocaţi în pustietate pentru câteva zile – refuza să se gândească la faptul că acest timp s-ar putea prelungi mai mult – iar el avea chef de astfel de discuţii necuviincioase!

— E stupid! spuse ea, ridicând tonul, în timp ce se ridică în picioare, învelită toată în pătură. Suntem nevoiţi să stăm închişi aici împreună, poate să ne luptăm să supravieţuim, aşa că nu cred că trebuie să ne spunem lucruri neplăcute.

După un moment de ezitare, Kyle îi spuse foarte hotărât:

— Trebuie să-ţi pun ceva pe frunte.

— Nu, nu e nevoie, răspunse ea, încă vizibil afectată de cele petrecute între ei.

— Fără discuţii fără sens, îţi aminteşti? întrebă el şi deschise uşa dulăpiorului cu medicamente, postat în partea

care ţinea loc de bucătărie.

Shelby stătu aproape nemişcată în timpul operaţiunii de curăţire a rănii, ferindu-se chiar să ridice ochii spre el, ceea ce era extrem de greu în circumstanţele date.

O aromă intensă de aftershave învăluia trupul lui atletic şi Shelby realiză şi mai mult, cu această ocazie, că era un bărbat extrem de atractiv.

— O să-ţi crească barba, spuse Shelby, fără nicio legătură şi Kyle râse cu poftă pentru prima dată, uitându-se în jos, spre ea, cu ochii lui cenuşii amuzaţi la culme.

Shelby roşi, deşi nu era genul care se îmbujora atât de uşor, dar bărbatul acesta o făcea să se simtă şi mai tânără decât era, aproape o puştoaică. Nu era o senzaţie prea confortabilă.

— Cred că m-aş putea suporta aşa, dacă şi tu ai putea.

— Ce vrei să spui?

— Că nu mă deranjează deloc barba, răspunse el, aplicând în sfârşit, leucoplastul pe fruntea ei.

Shelby se gândi că într-adevăr, o barbă i-ar acoperi prea mult faţa frumoasă şi l-ar face, în schimb, să arate demonic. Spuse, totuşi:

— Eu aş putea.

Apoi, se întoarse cu spatele la el, îndreptându-se spre bucătărie.

— Voi pregăti cina.

În timp ce prepara carnea la cutie şi legumele conservate, Shelby realiză cât de relaxant era pentru ea să nu-i pese dacă el o vedea fără machiaj, cu părul vâlvoi şi în pătura groasă, care probabil o făcea monstruoasă.

— Eşti, într-adevăr, o bucătăreasă grozavă. Cred că renunţ la Charlie, care habar n-are de nimic şi apelez la serviciile tale, după ce ieşim de-aici, spuse Kyle, în timp ce dădu gata, cu mare poftă, mâncarea preparată de Shelby.

Ea era deja obişnuită cu glumele celor doi Kenny despre bucătarul lor, Charlie Peterson, aşa că zâmbi cu îngăduinţă,

pentru că simţea că toate acestea nu erau decât dovada afecţiunii lor pentru bătrânul bucătar, pe care-l tachinau cu orice prilej.

— Am auzit că mătuşa ta ar fi foarte fericită să-l aibă, răspunse Shelby, în timp ce spăla vasele cu meticulozitate.

— Fiecare le ştie pe-ale lui, replică el. Lasă asta în grija mea, spuse Kyle, apropiindu-se de chiuvetă şi luându-i farfuriile din mâini. Ai făcut deja destule. E timpul să te odihneşti. Du-te să te culci. Mâine dimineaţă vei vedea totul într-o altă lumină.

Shelby spera asta din toată inima, pentru că, pentru moment, totul îi apărea în negru. Poate mâine va avea puterea să-l întrebe ce a vrut să spună exact despre Kenny. Acum voia, într-adevăr, să doarmă.

Şi chiar căzu foarte repede în somn, după ce se vârî în aşternut.

Avusese însă tot soiul de vise ciudate, cu ea îngropată în zăpadă, în timp ce viscolul îi şfichiuia obrajii. Se trezi speriată, incapabilă să recunoască, din primul moment, locul în care se afla.

O lampă veche ardea cu flacără mică într-un colţ, iar de partea cealaltă a camerei, întins pe spate într-unul dintre paturi, Kyle dormea adânc. Era incredibil de atractiv, deşi barba care începuse deja să-i crească, îi dădea un aer destul de aspru. Cuvertura căzuse aproape de tot pe podea, astfel că îi descoperise coapsele şi pieptul acoperit cu un strat subţire de păr negru, ceea ce-i dădea un aer extrem de viril. Trecuse destul de mult timp de când nu mai văzuse un bărbat dezbrăcat şi acest fapt era cu atât mai ciudat cu cât acest bărbat se întâmpla să fie chiar Kyle Whitney.

Shelby se întoarse brusc, răscolită la vederea acestui trup atletic, cu pielea ca de mahon. Era logodită cu Kenny şi faptul că se emoţiona aşa la vederea vărului său, nu era tocmai de bun augur.

Nu se putu însă abţine şi după un timp se întoarse să-l

privească din nou şi din nou, fermecată de frumuseţea bărbatului care dormea liniştit, fără să simtă privirile ei flămânde.

Afară părea să ningă iarăşi cu furie şi Shelby se zvârcoli în pat, speriată la gândul că vor rămâne acolo şi mai multe zile decât îi spusese Kyle.

— Nu poţi să dormi?

Shelby se întoarse brusc spre locul din care se auziră cuvintele bărbatului, şoptite apăsat.

Kyle stătea întins pe-o parte acum, măsurând-o cu sprâncenele împreunate.

Shelby îşi muşcă în grabă buzele:

— Îmi pare rău că te-am trezit, spuse ea, de asemenea şoptit.

— Nu m-ai trezit tu. Te doare capul?

— Dacă mă doare capul? întrebă ea uimită.

— În locul în care te-ai lovit, explică el.

— Oh, nu, nu, răspunse ea. Nu e nimic în neregulă cu asta.

— Atunci, de ce nu poţi să dormi?

Cum îi putea spune că era din cauza emoţiei pe care i-o producea trupul lui gol? Dumnezeule!… Probabil că îşi pierduse minţile! îi displăcea profund stilul lui Kyle. Atunci, cum putea să simtă pentru el această atracţie fizică atât de puternică?

— Shelby?…

— E… E din cauza ninsorii care a început din nou, inventă ea, şi mai tulburată din cauza modului în care îşi aţintise ochii spre ea.

— A început din nou? întrebă el, nu prea convins de această posibilitate.

Shelby îi aruncă o privire fugară. Sigur nu intuise oare gândurile ei atât de intime, în legătură cu el? Se temea că da.

Kyle se ridică şi mai puse un lemn pe foc, apoi se aşeză

pe vine să privească flăcările.

— Kyle? şopti ea, văzând tăcerea lui. Bărbatul se întoarse, sfidător:

— Te simţi deja singură?

Shelby îşi lăsă ochii în jos, în timp ce tot sângele îi fugise din obraji în urma acestui nou atac verbal.

— Ţi-am spus... Sunt obişnuită să dorm singură, replică ea indignată.

— Dar nu eşti liberă, nu-i aşa? întrebă el ironic, îndreptându-se spre ea.

Shelby făcu ochii mari, realizând încă o dată cât de periculos putea fi bărbatul de lângă ea.

— Nu ne prea agreăm unul pe celălalt, spuse ea.

— Ce contează?

— Pentru mine contează, răspunse ea cu indignare crescută.

— De ce? întrebă el, aşezându-se pe marginea patului. Pot să te asigur că sunt mult mai experimentat decât Kenny.

Shelby îşi strânse buzele uşor, gândindu-se că nu-şi pusese niciodată întrebări de felul acesta în legătură cu Kyle, fiind atât de sigură că n-o plăcea.

— Tu eşti sigur că eşti liber, Kyle? întrebă ea, ştiind obiceiul lui de a pleca în fiecare seară de la fermă, pentru a vizita o anume doamnă Judd.

— Sylvia, la care probabil faci aluzie, se întâmplă să fie văduva celui mai bun prieten al meu. Îi asigur într-un fel protecţia, asta-i tot.

— Sunt sigură că o protejezi, răspunse ea ironic.

— Ea face acelaşi lucru pentru mine.

— În acelaşi sens? Atunci, trebuie că sunteţi, într-adevăr, foarte apropiaţi.

Shelby simţi că mersese prea departe cu insinuările, când Kyle se apropie de ea, strângând-o la pieptul lui gol. O apropiere atât de intimă cu un bărbat, Shelby nu mai

experimentase de multă vreme. Pătura îi căzuse de pe sâni şi Kyle o îndepărtă, puţin, pentru a o privi. Ochii lui se umplură de o dorinţă nestăpânită:

— Kyle, te rog…

— Ai sâni foarte frumoşi, spuse el, aplecându-se şi prinzând între buze sfârcurile tari şi rozalii.

Shelby îşi ridică mâinile pentru a-l împinge cât mai departe de ea, dar senzaţia de plăcere unică pe care o simţi în tot corpul îi transformă gestul într-o mângâiere foarte senzuală.

— E ca de fildeş, comentă el în faţa pielii ei, pe care o sărută cu o delicateţe desăvârşită, în timp ce o întinse din nou pe pat. Doar că e caldă, adăugă el. Foarte, foarte caldă. O mângâie uşor pe picioare, până la genunchi, după care începu să deseneze cu buzele cercuri mici şi alambicate, pe tot corpul ei.

Era o nebunie să-l lase să continue, îşi spuse Shelby, dar atingerile lui erau atât de plăcute, încât totul părea că se petrece într-un vis frumos, din care nu voia să se trezească. Nu mai cunoscuse niciodată o asemenea diversitate de nuanţe ale încântării. Gavin o iubise, dar nu fusese niciodată atât de interesat s-o ajute să ajungă pe asemenea culmi de încântare.

Gavin! Dumnezeule, cum făcuse această comparaţie? De dragul memoriei lui nu era deloc nimerit să se gândească la el în astfel de momente. Simţea că arde de dorinţă pentru bărbatul care îi dăruia asemenea mângâieri, dar nu trebuia să-i dea impresia că a avut dreptate să creadă despre ea că doar cine nu a încercat nu a putut-o avea, aşa cum încercase mai devreme să insinueze.

— Cred că trebuie să ne oprim, Kyle, spuse ea, încercând să-l îndepărteze. Te rog, încetează să mă mai săruţi, Kyle, insistă ea, cu ultimele fărâme de mândrie feminină.

Kyle îşi ridică ochii spre ea, părând pentru câteva momente rupt complet de realitate. Apoi privirea i se

limpezi şi mai analiză încă o dată trupul ei gol, înainte de a spune foarte uimit:

— Dar eu nu te-am sărutat. Mă rog, nu aici, preciză el, punându-i degetele pe buze.

Brusc, Shelby constată că avea dreptate şi un fior rece îi trecu pe şira spinării. Nu o sărutase nici măcar o dată pe buze, în ciuda acestei mari intimităţi stabilite între ei. Nu reprezenta nimic, deci, pentru el, era ca oricare altă femeie întâlnită pentru o banală descărcare fizică. Nimic nu i-ar fi putut-o arăta mai desluşit.

Kyle o privi cu răceală, distant şi ironic:

— Nu-mi spune că vrei să-ţi prezint scuze pentru ceva care ţi-a plăcut la fel de mult şi ţie.

— Nu! spuse Shelby simţind că explodează de furie, pe ea însăşi, înainte de toate.

— Nu te uita aşa la mine, Shelby, îi ceru el, întorcându-se în patul lui. Am încercat să te fac să uiţi puţin de complicaţiile care, oricum, au căzut în grija mea, acum că vărul meu s-a spălat pe mâini şi a fugit, nemaivoind să ştie de tine.

— Eu…

— Nu sunt interesat decât să mă folosesc de lucrurile care îmi intră sub mâini într-un fel sau altul, o întrerupse el, aşa cum, probabil ţi-ai dat seama. Şi, în mod sigur, n-aş putea fi interesat niciodată de o femeie de genul tău.

Shelby devenise dintr-odată foarte palidă. În primul rând, era şocată de propriul ei comportament şi pe urmă de insultele lui. Fusese pe punctul să se căsătorească cu vărul lui, şi s-a lăsat îmbrăţişată de el. Merita toate insultele din lume, pentru lipsa ei de morală din acele momente.

— Îmi pare rău că ţi-ai făcut o impresie atât de greşită despre mine, îşi începu ea pledoaria.

— Mi-am făcut o impresie greşită despre tine? repetă el, ironic.

Ochii lui reci o măsurară cu insistenţă din cap până-n

picioare, făcând-o să devină, brusc, foarte conştientă de părul ei sălbatic, de ochii languroşi şi de buzele răsfrânte senzual.

— Cum ai denumi, atunci, ceea ce tocmai s-a petrecut între noi? Un simplu impuls?

— Nu ştiu, răspunse ea, deşi ştia cu cea mai mare exactitate ce anume o adusese în acea stare de exaltare extremă. Trecuse atât de mult timp, atât de extraordinar de mult timp, de când un bărbat o privise cu ochii cu care o privise el şi, în plus, să o mai şi atingă. Dar asta nu se va mai întâmpla niciodată cu acest bărbat şi nu se mai întâmpla, în general, îşi spuse ea, încărcată de regret şi suferinţă.

— Nu înseamnă însă că aştept ceva de la tine, Kelly, sau că ai vreo obligaţie în ceea ce mă priveşte, continuă ea.

Kelly izbucni într-un râs răsunător, după care spuse cu răceală:

— Ce ai putea aştepta de la mine?

— Tocmai ţi-am spus: nimic.

— Pe dracu', nimic, răspunse el batjocoritor. Vrei să spui că nu mi-ai făcut niciun fel de avansuri?

— N-am făcut asta.

— Nu-mi spune mie!... Am vrut să fac dragoste cu tine, acum, doar dintr-un singur motiv. Pentru a mă convinge dacă e adevărat ceea ce am crezut întotdeauna despre tine, şi anume că te culci cu toţi bărbaţii care te vor. Nu intenţionez însă să iau locul vărului meu nici în pat, nici din punct de vedere financiar. Sunt convins că indiferenţa lui Kenny ţi-a cam dat planurile peste cap, dar nu te aştepta să mă însor cu tine pentru câteva momente de plăcere.

— Nu te-am sedus, Kyle, tu ai venit în patul meu.

— Da, pentru că m-ai privit foarte provocator. M-ai făcut să mă gândesc că vrei să facem dragoste.

— Nu!...

— Ba da, rânji el. Cele ca tine sunt întotdeauna curioase

să testeze calităţile unui bărbat. Sper că am reuşit să mă fac înţeles.

— Vorbeşti despre mine ca despre o fluşturatică. O femeie pe care n-ai de ce s-o mai cauţi după ce te-ai culcat cu ea o dată, răspunse Shelby, dezgustată.

— Cum aş putea să vorbesc altfel? Ştiu exact ce ai fost şi ce eşti.

— Da? Poate îmi spui şi mie. Sunt foarte curioasă să aflu.

— Ţii neapărat?

— Ar fi foarte interesant să văd ce crezi despre mine. Kyle o privi lung, plimbându-şi insinuant ochii peste trupul ei.

— După viaţa pe care ai dus-o înainte de a-l cunoaşte pe Kenny, cred că ai crezut că ţi-a pus Dumnezeu mâna-n cap, când a hotărât că se va căsători cu tine. Era tânăr, singur, departe de casă, deci foarte uşor de manevrat de o văduvă unsă cu toate alifiile, ca tine. Mulţumesc cerului că i-au venit minţile la cap.

— Viaţa pe care am dus-o? întrebă ea uimită, fără să-l slăbească din ochi, pentru a-l face să înţeleagă că aştepta o explicaţie. Din câte ştia, nu exista în viaţa ei nimic de condamnat.

— Eşti o văduvă foarte tânără. Sunt sigur că în momentul în care s-a căsătorit cu tine, fostul tău soţ se aştepta să aveţi o viaţă lungă împreună şi să faceţi copii.

— Bine, dar, ce e atât de neobişnuit în asta?

— Din păcate, a murit şi te-a lăsat.

— Kyle, ce sunt prostiile astea? Mi-am iubit foarte mult soţul.

— Tot atât de mult cât l-ai iubit pe Kenny? Cine are nevoie de o astfel de dragoste?

— Ce ştii tu despre dragoste? se înfurie ea.

— Ştiu că la un an de la moartea soţului tău, obosită să te susţii singură din câştigurile tale de nimic, în calitatea ta de coafeză, ai întâlnit un bărbat care era obosit să-şi mai

petreacă timpul de unul singur prin străini şi ai crezut că poţi face din el tot ce vrei.

— Eu nu doar lucrez în acest salon. Sunt proprietara acestui salon de coafură şi e unul dintre cele mai cunoscute din Londra.

— Da, şi câştigul nu-ţi ajunge nici pe-o măsea.

— Nu ştii ce vorbeşti, replică ea înfuriată.

— Ştiu că l-ai luat de prost pe Kenny. Un prost care să-ţi asigure o viaţă relativ uşoară, cum nu mă îndoiesc că ai avut alături de soţul tău. Dar nu mă considera şi pe mine un papă-lapte, Shelby, pentru că te asigur, sunt foarte departe de a fi aşa. Foarte departe, repetă el, ridicând vocea.

De asta, Shelby era convinsă. Ceea ce o punea pe gânduri, era faptul că îşi făcuse o idee atât de greşită despre ea şi nu înţelegea ce anume l-a făcut să ajungă la o astfel de concluzie.

— De unde ai toate aceste informaţii? întrebă ea încet.

— Unele dintre ele de la Kenny. În rest, sunt concluziile mele personale.

— Bine că ştiu acum ce crezi despre mine.

— Da.

— Atunci putem să dormim liniştiţi, spuse ea ironic, deşi numai de dormit nu-i ardea, după această discuţie. Şi sper că vom putea pleca de aici mâine, continuă ea, şi chiar spera din tot sufletul că îl va vedea pe Kenny pentru a-i răspunde la câteva întrebări esenţiale, pe care trebuia, cu orice chip, să i le pună.

— Nu sunt sigur că se va putea, mormăi Kyle.

— Oh, dar eu sunt, spuse ea, întorcându-se cu faţa la perete.

Shelby se gândi la conversaţia avută cu Kenny ieri, care părea să-i fi întors toată viaţa pe dos încă o dată. Crezuse că el înţelesese în mod just ceea ce vorbiseră, dar acum nu mai era chiar atât de sigură. Ceea ce spusese el acasă despre ea era departe de realitate şi Shelby se întreba de

ce Kenny îşi minţise familia, în legătură cu persoana ei.

Ceea ce era mai rău însă, era faptul că nu mai credea că a fost o simplă întâmplare că a lăsat-o să-l aştepte afară, pe o astfel de vreme.

Capitolul 3

Nu intenţionase niciodată să-i ascundă ceva lui Kenny, dar pur şi simplu nu considerase important să-i vorbească despre trecutul ei, până ieri.

Totul se întâmplase atât de repede, după sosirea ei în Montana…

Kenny o ceruse în căsătorie la doar două zile după ce ajunsese aici. Urmaseră apoi pregătirile frenetice pentru nuntă, astfel că avuseseră foarte puţin timp să stea împreună singuri. Ieri însă se iviseră, în sfârşit, două ore în care reuşiseră să fie complet singuri şi Shelby considerase necesar să îi vorbească despre căsătoria ei cu Gavin.

Nimic din ceea ce îi spusese nu păruse să-l afecteze şi se comportase în modul lui cald, obişnuit, tot restul zilei.

Se dusese să-şi întâlnească fosta iubită când ştia că ea se pierduse, că era posibil să fie în pericol. Acestea nu sunt lucruri pe care le face un bărbat îndrăgostit. Nu mai credea că fusese doar o minciună răutăcioasă a lui Kyle, pentru că începea să simtă cu claritate că acest om, în fond, iubea adevărul şi dreptatea. Nu putea să mintă astfel, doar pentru a o scoate din viaţa lui Kenny. Se părea că ea însăşi făcuse asta, dar cum avea să-şi închipuie că va reacţiona în modul în care reacţionase, la cele mărturisite de ea? Nu pentru că nu erau lucruri importante, dar îşi închipuise că, un bărbat ca el, le putea înţelege.

Cu toate cele întâmplate, Shelby realiza că nu putea să nu-l mai iubească. Trebuia mai întâi să audă adevărul din gura lui. Nu putea crede că toată iubirea lui pentru ea fusese doar o simplă pază, aşa cum părea acum.

Kyle ştiuse, se pare, ce fel de om era vărul său, cu toate că erau foarte buni prieteni.

Dumnezeule, cât de umilită se simţea. Cum nu realizase până acum ce fel de caracter avea?

— Nu poţi dormi? O auzise plângând?

— Shelby? întrebă el şoptit, nefiind sigur că nu dormea, totuşi.

Shelby îl ignoră, pentru că nu voia să vorbească acum. Era sigură că n-ar fi înţeles sentimentele ei din acel moment. O ridiculizase destul pentru o singură noapte. Impresia pe care şi-o făcuse despre ea era mult prea greşită pentru a mai putea avea vreo discuţie împreună. Astfel, rămase nemişcată până îl auzi că se întoarce pe partea cealaltă şi, după alte câteva clipe, îl auzi respirând profund, semn că adormise.

Pe ea însă, somnul o ocolea, gândindu-se la comportamentul lui Kenny. Fusese gata să facă totul pentru el, dar se părea că sacrificiile ei nu însemnaseră nimic pentru el.

Era singură în cameră, când se trezi a doua zi dimineaţă, dar toată încăperea era plină de mirosul îmbietor al cafelei.

La lumina zilei, îi luară doar câteva minute să-şi dea seama că era în cabana de munte a lui Kyle Whitney. Oricum, toată noaptea îi părea acum un adevărat coşmar. Rusticitatea cabanei era foarte clară acum şi dovedea exact ceea ce-i spusese Kyle.

Era o cabană de vară, aranjată după gusturile deloc sofisticate ale celor doi veri şi ale muncitorilor lor.

Cum vântul încetase să mai bată, iar ninsoarea se oprise şi ea de-a binelea, în cabană se lăsase o linişte mormântală.

Nu cumva Kyle plecase mai înainte ca ea să se trezească, pentru a o lăsa de una singură în pustietatea aia? Era capabil de una ca asta, se gândi Shelby.

Se dădu jos din pat şi se apropie de flăcările înalte din cămin, căutându-şi din ochi hainele. Jacheta şi bluza erau aranjate cu grijă la marginea patului, iar pantalonii fuseseră întinşi pe o sfoară, aproape de foc, după ce, în prealabil, fuseseră spălaţi. Shelby era sigură că nu-i spălase ea.

Probabil făcuse asta imediat după ce adormise ea. Poate

nu era compania cea mai plăcută, dar pentru moment era tot ce avea.

Ochii îi alunecară spre fereastră şi Shelby rămase cu ochii pironiţi pe priveliştea dinaintea ei. Zăpada acoperise copacii, împrejurimile, şi munţii din depărtare se îmbrăcaseră în haine groase de nea. Era ca o carte poştală de Crăciun, care o făceau atât de fericită când le primea.

— Aşadar, maiestatea voastră a binevoit să se ridice din pat? o întrebă Kyle, în timp ce se plimba prin zăpada proaspătă şi moale. Ce frumos, adăugă el cu ironie.

— Ai fi putut s-o trezeşti, pur şi simplu pe maiestatea sa, de ce n-ai făcut-o? Adormisem, foarte adânc, asta-i tot.

— Ce ciudat, zise el.

— Ce vrei să spui?

— Credeam că domnişoarei O'Neal îi place să lâncezească în pat toată dimineaţa.

— Dacă te gândeşti la perioada care a trecut de când sunt aici…

— Bineînţeles, Shelby, cum aveam să ştiu ce ai făcut înainte de a sta aici? Te asigur că vărul meu nu e genul care sărută şi bate toba.

— Dar nici n-ar fi avut ce să spună, răspunse ea, dar cred că am stabilit deja azi-noapte că nu mai intrăm în amănunte despre vieţile noastre personale.

— Asta am stabilit înainte de a merge tu la culcare. După aceea lucrurile s-au schimbat niţeluş.

Shelby îl privi surprinsă.

— Îmi pare rău că ai înţeles astfel. Îmi pare rău şi că nu m-am trezit mai repede, azi-dimineaţă. Şi la fermă, doar în primele două zile am dormit mai mult, pentru că la Londra nopţile mele sunt zi şi viceversa. După asta, cum bine ştii, am ajutat-o pe mătuşa ta la treburi încă de la ora şapte dimineaţa.

— Dacă n-ai dormit cu Kenny, înseamnă că eşti în plină formă, spuse el, terminând de aşezat, pe braţ, lemnele pe

care le luase, în tot acest timp, dintr-o magazie de lângă cabană.

Shelby era uimită de modul dur de a fi al lui Kyle, pentru că niciun bărbat din viaţa ei nu-şi permisese s-o trateze astfel. Gavin fusese foarte atent şi politicos cu ea şi înainte şi după căsătorie, iar Kenny îi vorbise întotdeauna foarte cald.

Intrară în cabană, scuturându-şi bine, înainte, încălţămintea încărcată de zăpadă.

— Dacă n-ai nimic de făcut, atunci prepară micul dejun, te rog.

Shelby îl privi cum aranjează lemnele lângă cămin şi-i spuse mieros, cu o tentativă evidentă de a se împrieteni mai mult:

— Te voi ajuta, mai întâi.

— Ocupă-te de lucruri pe care le cunoşti, Shelby.

— Vrei să spui că locul unei femei e la bucătărie?

— Nu neapărat, surâse el cu subînţeles. Shelby trecu peste aluzia lui, fără să zâmbească.

— Crezi că vom sta atât de mult aici, că aduci atât de multe lemne înăuntru?

— Nu strică să fim pregătiţi, spuse el.

— Cât timp? insistă ea.

— Nimeni n-ar putea spune.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kyle, nu sunt copil, aşa că nu mă trata ca şi cum aş fi.

— Nu cred că e cazul să ne facem griji, spuse el, privind spre lemnele aranjate cu multă artă.

— Nu mai e niciun pericol.

— A fost vreun pericol?

— M-am temut, la un moment dat. Pe vremea asta nu se poate străbate prea uşor drumul de la fermă până aici, deşi nu suntem atât de departe. Suntem la douăzeci de mile de fermă.

— Nu crezi că cineva s-a gândit să ne caute?

— Dacă te gândeşti la Kenny, atunci uită de asta, şi cui altcuiva crezi că îi pasă atât de mult de noi ca să se încumete să facă faţă unui astfel de timp?

— Nici de tine nu le pasă? întrebă Shelby, uimită.

— Probabil că nu.

— Oh, Kyle îmi pare atât de rău, răspunse Shelby, că s-au întâmplat toate acestea. Iartă-mă, adăugă ea, apoi, privindu-l implorator. Bărbatul o analiză puţin în tăcere, după care îi spuse cu un surâs în colţul gurii:

— Îţi pare destul de rău ca să-mi prepari micul dejun?

— Da, răspunse Shelby, uitându-se zâmbitoare în jur. Dar mai întâi te voi ajuta să clădeşti lemnele astea pentru foc.

— Lasă, nu-i o treabă pentru femei. Te-ai plictisi repede. Pe de altă parte, mă întreb cum vei putea sta aici câteva zile fără să faci nimic.

Shelby trecu peste această remarcă zâmbind. Era mai bine să nu-şi piardă umorul în aceste condiţii.

— Am văzut câteva cărţi în cabană.

— Îţi plac westernurile?

— Din ce în ce mai puţin, încercă ea să fie spirituală.

— În realitate e mai puţin idilic, nu-i aşa?

— Da. Totuşi, sunt destul de mulţumită de eroul meu. Mă întreb cum ar fi fost dacă m-ar fi găsit Charlie, bucătarul.

— Probabil ai fi avut mai multă simpatie pentru el, spuse încet Kyle, în timp ce stivuia cu grijă bucăţile de lemn.

Shelby se gândi la figura paternă a lui Charlie şi îşi spuse că n-ar fi putut ajunge cu el, niciodată, la niciun fel de confidenţe.

— Prefer eroul meu, comentă Shelby cu ochi sclipitori.

— Şi eu prefer micul meu dejun.

— Vine, răspunse ea surâzând, îndreptându-se grăbită spre partea din cabană care ţinea loc de bucătărie.

Clătitele pe care le prepară mai îndulci puţin modul de a fi al lui Kyle şi el îşi ceru iertare pentru dezordinea din cabană. Meticuloasă în toate la casa ei, Shelby fu de acord

că n-ar strica să facă puţină ordine.

Mătură aşadar podeaua, spălă vasele, şterse cu grijă fiecare firicel de praf, din toate ungherele.

Pentru tot efortul ei, Kyle o răsplăti doar cu o privire furişă, nevorbindu-i nimic în tot timpul prânzului.

— Mă simt ca una dintre primele femei care au ajuns în America, spuse Shelby.

Kyle se uită spre ea cu privirile pierdute, ca şi cum n-ar fi auzit nimic din ceea ce-i spusese ea:

— Hm?

— Poate într-adevăr bărbaţii ar trebui să discute cu femeile lor doar lucrurile strict necesare.

— Tu nu eşti femeia mea şi n-am nimic să-ţi spun. Shelby aici nu suntem la Londra, unde lumea n-are ce face şi îşi pierde timpul în conversaţii fără rost.

Shelby strânse farfuriile şi puse în schimb coşul cu fructe. Ea nu era acest gen. Avea întotdeauna ceva important de făcut.

— Ai fi putut să-mi spui că vrei să te ajut în dimineaţa asta şi mă trezeam mai devreme.

— Ieşisem doar să arunc o privire în jur.

— De ce? Cred că eşti destul de familiarizat cu toate împrejurimile de-aici.

— Sunt. Dar mai sunt familiarizat şi cu faptul că o furtună ca cea de ieri poate schimba totul în doar câteva ore. În plus, copacii din jurul cabanei puteau deveni nesiguri.

— Vrei să spui că e un copac nesigur prin preajmă?

— Nu prea departe, da.

Shelby îl privi dezamăgită cum îşi pune geaca şi mănuşile.

— Pleci din nou?

— Da, pentru că se va întuneca în curând şi se apropie o altă furtună, îi aruncă el peste umăr.

— Oh, dar…

— Nu sunt prea departe, dacă ai nevoie de mine. Ai grijă

de foc, îi mai spuse el, înainte de a ieşi.

Shelby îl urmări nemulţumită până închise uşa după el, apoi se uită cu atenţie la foc. O credea atât de proastă, încât să lase focul să se stingă, când ştia foarte bine ce frig se lăsa acolo peste noapte?

Se simţea din ce în ce mai mult ca acele biete femei din timpul pionieratului american, care erau abandonate în casă, pentru treburile gospodăreşti fără sfârşit. Ea însă, era hotărâtă să facă totul în cea mai mare grabă posibilă şi să iasă la aer.

Frigul era foarte pătrunzător şi în primele clipe i se tăie respiraţia. În Anglia nu văzuse niciodată un timp ca acesta.

Se uită cu atenţie în jur, dar nici urmă de Kyle. Păşi peste urmele lui lăsate în zăpadă şi străbătu aşa o bună bucată de drum, dar nu-l găsi.

Se întoarse deci în cabană şi răsfoi cărţile de pe rafturi. Toate erau romane cu poveşti western, exact aşa cum o avertizase, deja, Kyle.

Cum tipul de cowboy modern îl văzuse cu ochii săi, luă o carte cu eroi din timpurile mai vechi ale acestei îndeletniciri.

Îngrijorată de absenţa îndelungată a lui Kyle, se ridică însă după un timp şi îşi puse din nou hanoracul şi mănuşile. O abandonase acolo, sau ce?

Covorul moale de zăpadă proaspătă din faţa cabanei gemu uşor la atingerea ei, deranjată de paşii neaşteptaţi.

Frumuseţea aşternutului alb, întins peste tot cuprinsul o incită exact ca în anii copilăriei, când stătea afară ore întregi pentru a-şi face un om de zăpadă. Exact asta voia şi acum, cu toate că trecuseră atâţia ani de când modelase ultimul ei om de nea. Odată ce-l începuse, nu se lăsă până nu făcu unul la fel de înalt ca ea, după care se uită în jur pentru a găsi ceva potrivit pentru a-i pune ochi, nas şi gură. Cum nu găsi nimic, dădu o fugă până înăuntru şi scrijeli o bucată de lemn, după care se întoarse să-şi încheie opera.

Tocmai se străduia să aplice gura, când realiză că în spatele ei era cineva.

Imaginile terifiante cu urşi şi lupi dezlănţuiţi, pe care le avusese cu o zi în urmă, îi veniseră acum din nou brusc în minte şi Shelby sări înapoi, speriată.

— Adevărat spirit englezesc, o tachină Kyle. Suntem blocaţi aici şi ţie-ţi arde de oameni de zăpadă.

Shelby luă repede nişte zăpadă şi o frământă în mâini.

— Şi de bulgări, spuse ea, întorcându-se brusc şi frecându-i obrajii, cu un râs plin de satisfacţie.

— Ce faci? îngăimă el surprins, după care se aplecă, îşi umplu şi el palmele cu zăpadă şi o spălă pe nas.

Shelby continuă să râdă şi mai tare, bucuroasă ca un copil. Pe urmă continuară să facă bulgări şi să arunce unul într-altul, câteva minute în şir, în timp ce râsetele lor voioase rupseră tăcerea adâncă a pădurii.

Kyle se dovedi un ţintaş mai bun, aşa încât, în scurt timp, Shelby nici nu se mai putea vedea de sub stratul de promoroacă.

— Destul, strigă ea râzând, în timp ce se apropia de el, încercând să-şi îndepărteze zăpada de pe faţă. Ai învins! declară ea, cu respiraţia întretăiată de efort.

— Putem să spunem că a fost meci nul, răspunse el, privind-o cu ochii sclipind de admiraţie, în vreme ce-i scutura cu delicateţe zăpada de pe umeri. Să nu uităm că tu ai dat prima lovitură.

— Da, spuse ea, respirând încă cu greutate şi aruncându-se, obosită, în zăpadă. Cred că mi-am cam pierdut condiţia fizică.

Kyle îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice. Fusese tot ce aşteptase Shelby în acel moment, pentru a-şi continua jocul.

— Shelby, mai avu el timp să murmure surprins, înainte de a cădea cu faţa în jos, alături de ea.

Cu o agilitate de care nimeni n-ar fi crezut-o capabilă cu

doar câteva clipe înainte, Shelby se ridică în picioare şi spuse cu satisfacţie, în timp ce el îşi ştergea zăpada care îi intrase în gură:

— Acum, eu am dat prima şi ultima lovitură, zâmbi ea, mulţumită pe deplin.

Kyle o scrută cu ochii arzând, făcând-o să râdă şi mai tare ca înainte.

— Ce nostim ai căzut, declară ea, cu voioşie. Gura lui frumoasă se curbă într-un surâs periculos:

— Lupta asta e departe de a se fi terminat, spuse el, apăsând cuvintele.

— Nu-ţi place să fii învins de o femeie, replică ea, pregătindu-se să fugă.

— Nu sunt învins încă, declară el, cu faţa sclipind de bucuria jocului.

— Se pare că da, totuşi.

— Aparenţele pot fi înşelătoare, răspunse el, continuând să stea întins în zăpadă.

Shelby se întoarse repede, cu pumnii plini de zăpadă, şi-l frecă pe nas, după care se îndepărtă în grabă, pregătindu-se de alt atac.

— Eşti o femeie foarte provocatoare, spuse el, ridicându-se şi îndreptându-se spre ea.

— A fost doar un joc, Kyle, spuse ea râzând şi ascunzându-se după unul dintre pinii de lângă ea.

— Ştiu asta, spuse el, cu ochii întunecaţi de dorinţă. Shelby alergă în spatele altui pin, puţin mai departe.

— Atunci, de ce am impresia că n-ai înţeles şi că iei totul foarte în serios? spuse ea cu nervozitate.

— Dar continuu să mă joc, Shelby, spuse el dezvelindu-şi dinţii incredibil de albi. Doar că am schimbat puţin regulile.

— Ne-am amuzat şi noi puţin, strigă ea, alarmată de ceea ce citea în privirile lui.

— Atunci, vom continua iniţiativa ta.

— Kyle?... Am glumit doar, insistă ea, începând să alerge

din nou.

— Eu nu.

— Nimeni nu m-a ameninţat aşa, niciodată.

— Atunci, era timpul ca cineva să o facă, răspunse el, apropiindu-se cu paşi mari şi aruncându-se cu ea în zăpadă. Shelby încercă să se elibereze, dar îşi dădu seama imediat că era blocată sub masivitatea corpului lui.

— Ar folosi la ceva dacă mi-aş cere iertare? întrebă ea privindu-l în ochi, plină de speranţă.

— Da.

— Atunci, te rog, iartă-mă.

— Asta nu mă face să uit că zăpada mi-a intrat până la piele. Shelby îl privi indignată:

— Dar ai spus că dacă îmi cer iertare…

— Nu e de-ajuns, răspunse el şi o forţă să se aşeze în genunchi în faţa lui.

Shelby îşi ridică ochii înlăcrimaţi, spre el.

— Eşti mulţumit, acum?

— Încă nu, spuse el.

Apoi se aplecă şi o bătu cu putere la fund, ca pe un copil.

— Acum, da, răspunse el râzând. Mi-a plăcut! spuse el cu subînţeles.

Shelby se înroşi ca o şcolăriţă.

— Kyle!

— Dumnezeule, eşti atât de frumoasă, spuse el, şi îşi apropie buzele de ale ei.

O infuzie de căldură pe care nu o mai cunoscuse niciodată îi inundă brusc tot corpul şi Shelby îl prinse cu braţele după gât, răspunzând sărutului lui cu toată pasiunea de care era capabilă. Uitară amândoi că erau cufundaţi în zăpadă şi că doar cu câteva minute înainte fuseseră în conflict, ca de obicei. Părul ei acoperi zăpada din jur, ca o pernă de mătase roşiatică, iar pălărioara i se rostogoli la poalele omului de nea. Corpul ei se arcui cu blândeţe după al lui, în timp ce ochii negri o priveau cu o

căldură intensă.

— Ce loc am mai ales pentru toate astea, spuse amuzat, Kyle, după care îi prinse buzele din nou.

Shelby îi mângâie părul şi închise ochii, lăsându-se să alunece în pasiunea pe care o simţise din prima clipă pentru el, deşi nu recunoscuse asta nici faţă de ea însăşi.

În aceste circumstanţe, era într-adevăr un miracol că auzi zgomotul îndepărtat al unui motor. Mai întâi crezu că i se pare, cufundată în labirintul plăcerii pe care o simţea pentru prima oară cu atâta intensitate, dar zgomotul se auzi apoi tot mai aproape şi mai aproape. Shelby deschise ochii şi se uită cu atenţie în jur, apoi privirile i se opriră pe cer, unde o pasăre albă cu roşu zbura în cerc deasupra lor. Nu era însă o pasăre. Era un avion. Spera că era destul de sus, pentru a-i putea observa.

— Kyle! spuse ea, împingându-l uşor…

Bărbatul era însă prea înfierbântat şi concentrat pe momentele de plăcere intensă pentru a răspunde altor semne, aşa încât o trase din nou cu putere spre el.

— Kyle, insistă ea, cu ochii pironiţi pe cer… E un avion, nu-i aşa? spuse ea mai puţin sigură de ceea ce vedea, observând că el nu se ridică din zăpadă.

Kyle îşi ridică şi el ochii în direcţia indicată de ea şi spuse calm:

— Da, e un avion.

Shelby sări brusc în picioare, fluturându-şi mâinile în sus, în speranţa că va fi văzută de pilot. Nu se putea să nu-i vadă acolo, blocaţi între nămeţi şi să nu încerce nimic pentru a-i salva.

— Oh, făcu Shelby, care în agitaţia ei pierdu lupta cu zăpada şi căzu în genunchi, în timp ce avionul dispăru în înaltul cerului, dincolo de munţi.

Ochii i se umplură de lacrimi şi se lăsă să cadă cu totul în plapuma albă de nea, cuprinsă de disperare.

În tot acest timp, Kyle stătu liniştit pe locul unde îl lăsase,

scuturându-şi meticulos zăpada din păr, părând să nu fie deloc deranjat de faptul că singura lor şansă de a ieşi de aici cât mai curând se topi, cu cruzime, în întunericul nopţii.

Capitolul 4

Luându-şi în sfârşit ochii de la cer după un timp, Shelby întrebă indignată:

— Tu de ce n-ai făcut nimic pentru a le atrage atenţia? Ochii lui coborâră spre ea, amuzaţi:

— Asta era ceea ce încercai să faci?

Pasiunea simţită pentru el cu doar câteva minute înainte dispăru din nou, sărutările lor fierbinţi se risipiră din gândul ei ca şi cum n-ar fi fost niciodată şi Shelby strigă, enervată la culme:

— Ştii foarte bine ce încercam să fac!

— Pilotul nu te-ar fi văzut nici într-o sută de ani, indiferent cât de tare ai fi dat tu din mâini.

— Ai fi putut măcar să-ncerci, insistă ea cu indignare, gesticulând dezordonat, ca şi cum ar fi ajuns la capătul puterii de înţelegere.

— Nu avea niciun sens, răspunse el calm.

Indiferenţa lui o înfurie până la lacrimi de astă dată şi Shelby începu să se scuture de plâns:

— Ai fi putut încerca să mă ajuţi.

— Am făcut-o, când am încercat să te întind din nou în zăpadă, spuse el mustăcind.

— Nu e aceeaşi situaţie.

— A, nu?

— Nu, dădu ea cu nervozitate din picioare.

Brusc, însă, simţi o durere atât de mare în gleznă, încât începu să plângă din această cauză. În plus, realiză că avea nevoie de bărbatul de lângă ea pentru a o ajuta să se ridice de acolo. Îşi pipăi cu îngrijorare picioarele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kyle, acordându-i imediat mai multă atenţie.

— Ah…

Shelby se întoarse brusc, cuprinzându-şi gleznele, plângând şi mai tare, din cauza durerii acute.

— Glezna… cred că s-a rupt, îl privi ea cu disperare pe Kyle, în timp ce acesta se aplecă să vadă ce putea fi.

Kyle se înroşi de mânie şi îngrijorare, dar nu spuse nimic şi o luă în braţe, îndreptându-se grăbit spre cabană.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat, scânci Shelby, prinzându-l după gât, pentru a-i face mai uşoară povara.

— Niciodată nu ştii, scrâşni el nervos, printre dinţi.

— Am încercat doar să fac ceva pentru noi, pentru a ieşi din situaţia asta, gemu ea.

— În schimb, ne-ai vârât în probleme şi mai mari, răspunse el, punând-o pe patul ei şi îndreptându-se spre bucătăria improvizată, pentru a lua cuţitul.

— Trebuie să-ţi tai cizmele, explică el foarte dur, în timp ce ea îl privea îngrozită.

— Nu crezi că e o acţiune prea extremă?

— Le poţi scoate, altfel?

Adevărul era că cizmele ei, foarte la modă, se scoteau foarte greu chiar şi în condiţii normale. N-avea niciun chef însă să rămână desculţă, aşa că făcu un efort considerabil pentru a-şi scoate cizmele şi reuşi. Kyle se aşeză în genunchi alături de ea şi-i cercetă cu atenţie piciorul.

— Din fericire, nu e rupt, spuse el şi-i înfăşură cu grijă un bandaj în jurul gleznei. Vei fi însă atentă cum calci, până când ne vom întoarce la fermă, să facem nişte raze.

Shelby era foarte nervoasă acum din cauza durerii, astfel că întrebă plină de iritare:

— Şi când crezi că va fi asta, acum că unica noastră şansă de a ieşi repede de aici s-a pierdut după linia orizontului? întrebă ea, acuzându-l implicit.

— Dacă vremea nu se va înrăutăţi – şi nu cred că e posibil să mai ningă, vom fi ridicaţi de aici în cursul zilei de mâine.

— E uşor pentru tine să spui… Ai spus mâine? realiză ea, dintr-odată.

— Da, dacă totul va merge după cum cred acum.

— Cum poţi fi atât de sigur? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Nimeni nu poate fi sigur de vreme în părţile astea, dar acum se ştie unde suntem, aşa că.

— Se ştie?!...

— Cred că nu ţi-ai imaginat că de când suntem aici am stat cu mâinile-n sân.

— Şi ce anume ai făcut?

— Am însemnat locul, aproape de lac, pentru a putea fi văzut din avion.

— Ce lac? întrebă ea, şi mai uimită.

— Există unul foarte aproape.

Shelby încercă să refacă în minte geografia locului în care se aflau şi realiză acum că lacul cu pricina nu putea fi decât întinderea de alb, fără niciun copac, pe care o văzuse nu departe de cabană.

— Ah, locul acela e un lac?

— Da, răspunse el. Vara e, adăugă şi-i oferi ceaşca de cafea pe care o preparase în tot acest timp. În timpul iernii, e o pistă foarte bună pentru elicopter.

— Dar nu e periculos? întrebă Shelby cu ochii măriţi de uimire, gândindu-se la ce se putea întâmpla dacă s-ar rupe gheaţa lacului.

— Gheaţa e foarte groasă în acest timp.

— De ce nu mi-ai spus de toate astea până acum?

— Poate ar fi fost mai bine s-o fac. Nu mai făceai pe eroina şi acum nu erai imobilizată.

— Dar eşti sigur că au văzut semnele lăsate de tine pe lac?

— Le-au văzut. Am observat după zborul lor deasupra lacului.

— Atunci, să sperăm că vin mâine, pentru că nu mai rezist să stau aici, răspunse ea, gândindu-se ce om insensibil era, ţinându-i ascuns până acum acest fapt.

— Nu părea să ai aceste sentimente, cu puţin timp în

urmă.

— În acele momente n-aveam nicio idee de cât timp e posibil să fim închişi aici.

— Şi n-ai găsit altă persoană cu care să te săruţi aici.

— Exact, replică ea, dur şi ironic. Kyle se întoarse brusc spre bucătărie.

— Aduc cina.

Shelby n-ar fi putut spune cât de mult îl enervaseră şi cât de mult îl duruseră cuvintele ei, însă după cină Kyle rămase tăcut tot restul serii şi se adânci în citirea unui roman.

Shelby se îmbrăcă într-o pătură şi spălă vasele lăsate de el în chiuvetă.

— Mai vrei să te ajut cu ceva? întrebă Shelby după un timp.

— Nu, mulţumesc. Ai făcut deja destule pentru seara asta şi având în vedere problemele pe care le ai cu glezna, acum trebuie să treci în pat.

Asta ar fi dorit şi ea, dar n-avea niciun chef s-o facă, pentru că nu-i plăcuse modul în care îi sugera ce trebuie să facă. Niciodată, niciun bărbat din viaţa ei nu-şi permisese să-i spună ce era bine să facă şi ce nu. N-o să-l lase tocmai pe Kyle să-i ordone.

— Cred că voi mai bea o ceaşcă de cafea, înainte. Vrei şi tu? Kyle îşi ridică ochii spre ea, simţind cu siguranţă că decizia ei era doar pentru a-şi manifesta puţin independenţa şi nu o necesitate reală.

— Nu. Nu vreau. Dar tu poţi bea fără nicio problemă, dacă vrei.

Shelby îl privi încruntată. Nu mai avea niciun rost să bea cafea. În felul acesta, n-ar demonstra nimic din ceea ce voia.

— Nu, nu mai beau nicio cafea. Voi merge şi eu în pat. Noapte bună, Kyle, spuse ea, vârându-se sub acoperământ.

— …noapte, răspunse el eliptic. Pot să mai citesc, sau te deranjează lumina?

— Nu, poţi continua să citeşti fără probleme. Nu mă deranjează lumina, spuse ea.

„Dar un bărbat stând la lumina lămpii, da”, continuă ea în gând. Nimeni n-ar fi crezut că e posibil ca un bărbat să stea în aceeaşi cameră cu ea şi să fie atât de indiferent la prezenţa ei. Era ridicol ce se întâmpla acum. Nu fusese niciodată genul de femeie care să-şi dorească o relaţie pur fizică. Nopţile ei cu Gavin fuseseră pline de iubire şi nu-şi dorise niciodată alt bărbat în pat, nici măcar după moartea lui. Nu înţelegea de ce acest Kyle Whitney o răvăşea atât de mult. Se întoarse cu faţa la perete, supărată mai mult pe ea însăşi. Ce îngrozitor ar fi dacă el ar simţi că-l doreşte ca o nebună.

Kyle citea încă, adâncit în subiectul romanului pe care-l ţinea în mâini, când Shelby intră într-o stare de somnolenţă, visând la sărutările şi îmbrăţişările lui. Se trezi cu respiraţia întretăiată, transpirată şi agitată, uitându-se lung la bărbatul care dormea în patul din partea cealaltă a camerei, cu părul lung răsfirat peste pernă şi acoperit până la gât. În cabană era mai frig decât de obicei şi Shelby privi îngrijorată spre foc. Se părea că se stinsese de mult. Kyle fusese mult prea obosit în noaptea aceea pentru a mai putea menţine focul.

Shelby se înduioşă, privind încă o dată spre bărbatul care îi părea acum mult mai uman, după această cădere. Se ridică încet din pat şi reaprinse focul, iar flăcările se înălţară jucăuşe, din nou, în doar câteva minute.

— Shelby?

Femeia se întoarse atât de brusc la auzirea vocii lui, încât durerea din gleznă se înteţi brusc şi se lăsă cu un geamăt lung pe scaun.

— Ce se...?

Kyle se dezveli repede şi într-o clipă fu alături de ea, cercetându-i glezna.

Această apropiere, pe care o dorise toată noaptea, o făcu

pe Shelby să scoată un oftat prelung, în timp ce ochii ei îl priveau adumbriţi de plăcerea apropierii lui.

Pătura în care se învelise la repezeală îi căzuse pe jumătate în mişcarea bruscă făcută cu câteva momente înainte şi Kyle o privea acum fascinat.

— De data asta nu voi mai putea să spun nu, comentă el, ca şi cum ar fi simţit toată dorinţa ei de până atunci.

Shelby nici nu voia ca el să spună nu. O asemenea dorinţă nu mai simţise pentru nimeni, niciodată, în viaţa ei. Buzele ei răspunseră buzelor lui cu o ardoare fără precedent, ca şi cum ar fi aşteptat această atingere toată viaţa ei.

După câteva momente, însă, Kyle se opri şi se uită spre ea atât de distant, încât păru să fie cu totul alt om:

— Vrei să mă opresc?

Ştia că dacă va spune da, se va opri, dar pentru nimic în lume nu voia să renunţe la această apropiere, astfel că îşi întinse doar buzele spre ale lui, fără să spună nimic.

Mâinile lui începură s-o mângâie peste tot, cu fervoare: pe piept, pe coapse, pe simbolul fierbinte al feminităţii ei.

Era un maestru în arta de a răscoli corpul unei femei. Shelby constata cu uimire că o făcea să se comporte extrem de senzual, deşi niciodată până atunci nu crezuse că era în stare să simtă plăcerea fizică la o astfel de scară şi striga din toată fiinţa ei, cuprinsă de extaz.

Uitaseră amândoi de durerea din gleznă şi corpurile lor se încingeau la dogoarea focului de lângă ei. Shelby voia să-l atingă şi ea, să simtă fiecare fibră a trupului care-i dădea o asemenea plăcere. Poziţia dominantă îi dădea un soi de plăcere, făcând-o să se onduleze cu graţie deasupra lui, incitându-l cu dulci promisiuni, dar nu era încă aproape de momentul care să stabilească o uniune deplină între ei.

Kyle se răsuci, venind el deasupra corpului ei înfierbântat, în timp ce părul lui se amestecă în aurul părului ei, posedând-o adânc şi complet, mişcându-se ritmic

înăuntrul ei, în timp ce o căldură fără margini, nefamiliară dar extrem de plăcută, îi invadă toată fiinţa.

Ţipătul ei entuziasmat fu repede urmat de geamătul lung şi profund al lui Kyle.

Shelby ar fi vrut să rămână îmbrăţişată astfel cu el încă multă vreme, mulţumindu-i fără cuvinte pentru tot ce o făcuse să simtă, dar Kyle se rostogoli lângă ea, rupt parcă de tot ce fusese între ei cu doar câteva momente înainte.

Nimic n-ar fi putut să-i spună lui Shelby mai bine că s-ar fi comportat exact la fel cu orice altă femeie. Ochii ei se umplură de lacrimi, în timp ce el se ridică încet, fără să o atingă, măcar.

— Mă mir că n-am îngheţat în frigul ăsta, spuse el distant. Shelby se apropie de el, îmbrăţişându-l încă o dată.

— Kyle…

— E târziu, Shelby, trebuie să dormi.

— Dar…

— S-a întâmplat, Shelby. Nu mai avem cum să reparăm lucrurile acum.

Aşadar, el nu simţea că se întâmplase un lucru unic şi de-a dreptul minunat, aşa cum simţea ea.

El, probabil, credea acum şi mai mult despre ea că s-ar fi culcat cu orice bărbat i-ar fi ieşit în cale, dacă avea chef să facă sex.

Dar dacă simţea asta în legătură cu ea, acest fapt nu l-a oprit, totuşi, s-o dorească din nou în acea noapte, învăluind-o cu sărutările şi îmbrăţişările lui măiestre, până la ziuă.

Se trezi târziu, după aceea, cu dinţii clănţănindu-i de frig şi incapabilă să se îmbrace singură.

Era din nou singură în cabană, dar Kyle apăru la doar câteva minute după ce se trezi şi o privi speriat:

— Shelby?

— Nu pot să mă dau jos din pat, spuse ea cu o voce extrem de răguşită. Cred că sunt foarte bolnavă, Kyle.

Bărbatul se aşează în genunchi lângă patul ei şi-i cercetă

cu luare aminte fruntea.

— Da, se pare că da, admise el. Arzi toată.

— Dar mi-e atât de frig…

— Ai temperatură. O gripă, se pare.

— Îmi pare atât de rău…

— Nu sunt supărat pe tine, Shelby, mă îngrijorează doar faptul că nu pot chema un medic, în condiţiile în care suntem.

— Dar ai spus că vor veni astăzi după noi. Nu a nins din nou, nu-i aşa?

— Nu, nu a nins. Cu puţin noroc, vom pleca de aici curând. Shelby închise ochii:

— Mulţumesc, Doamne.

— Cred că ar fi mai bine să dormi puţin, acum. După asta, te vei simţi mai bine.

Shelby nu-i mai răspunse. Era prea amorţită pentru a mai putea deschide gura.

— Shelby…

Shelby însă îl auzea de foarte departe, dar nu putea face efortul de a deschide gura în condiţiile în care tremura ca varga de frig.

Kyle o întinse cu grijă în pat.

— E în regulă, Shelby, spuse el cu căldură, acoperind-o până la gât, după care femeia adormi imediat.

Nu mai ştiu nimic din ceea ce se întâmplase în restul dimineţii.

Nici cum o îngrijise Kyle plin de atenţie, nici cât de îngrijorător îi crescuse temperatura şi mai ales, nu auzise elicopterul care dăduse târcoale cabanei, înainte de a ateriza.

Doi piloţi sosiseră să-i ia de acolo şi Kyle le ordonă să aştepte afară, în timp ce el o îmbrăcase pe Shelby.

Cei doi îl priviră speculativ când îl văzură ieşind cu Shelby în braţe, dar Kyle nu luă în seamă ocheadele lor şi se aşeză repede în elicopter, ţinând-o pe Shelby strâns la piept.

În timpul zborului spre fermă, zgomotul elicopterului pătrunse în amorţeala provocată de febra foarte mare şi, în cele câteva momente de semiluciditate, Shelby întredeschise puţin ochii privind obosită în jur, dar îi închise repede la loc. Mai auzi apoi, ca prin vis, câteva comenzi date de Kyle, scurte şi dure, ca şi cum ar fi fost în armată, după care căzu în nesimţire.

Camera era foarte întunecată, în momentul în care se trezi Shelby, şi-i luă câteva minute bune până realiză că acea căldură plăcută pe care o simţea pe piele sub aşternut nu se datora corpului lui Kyle. Îşi aduse aminte vag de elicopter şi-şi dădu seama că nu mai erau în cabană.

Îşi aminti noaptea petrecută în braţele lui şi inima îi bătu din nou mai repede gândindu-se la puterea şi la pasiunea corpului lui.

Uşa camerei se deschise încet şi o femeie între două vârste se apropie uşor de pat, cu o carafă de apă în mână.

— Te-ai trezit, în sfârşit? întrebă ea cu un surâs.

— În sfârşit? repetă Shelby ca într-un ecou, cu vocea încă răguşită.

Femeia turnă puţină apă într-un pahar şi o ajută să bea.

— Ai delirat mai bine de trei zile, spuse femeia, cu o voce foarte învăluitoare.

— Trei zile? spuse mirată Shelby, simţind cu mulţumire cum i se scurge apa pe gâtul încă înfierbântat.

— Domnul Whitney a fost foarte îngrijorat.

— Kenny?

— Nu, domnul Kyle Whitney, spuse ea încet.

— Înţeleg, răspunse Shelby. Nu te-am mai văzut la fermă înainte, continuă ea

— Domnul Whitney m-a angajat special pentru a avea grijă de tine. Numele meu e Amy Summers.

— Soră medicală?

— Da. Nu trebuie să fii atât de speriată. N-ai fost aproape de moarte, surâse ea îngăduitor, dar un timp ai avut febră

foarte mare. Eşti mult mai bine acum, şi ţi-a trecut şi glezna.

— Dar de ce am avut nevoie de o soră medicală dacă n-a fost o boală foarte gravă? întrebă Shelby, nemulţumită că fusese dată pe mâna unei străine.

— Am înţeles că nu era altă persoană aici care putea să-ţi asigure o îngrijire permanentă.

— A, am fost o povară, atunci.

— Asta e ceea ce gândeşti tu, dar n-ai fost o povară pentru nimeni. Doar o persoană bolnavă.

— Cât e ceasul? întrebă Shelby şoptit.

— Aproape şase. Înţeleg că nu eşti prea mulţumită că ţi-ai petrecut zilele în pat.

Shelby simţi o simpatie subită pentru femeia de lângă ea.

— Da, şi cred că nici Kyle n-a fost foarte mulţumit de asta. Femeia râse cu poftă.

— Ce bărbat din lume n-ar fi fost mulţumit să-şi petreacă două zile singur cu o femeie frumoasă ca tine?

— Kyle Whitney, spuse Shelby, foarte convinsă. Te asigur că n-a fost nimic romantic într-o situaţie ca cea în care am fost noi acolo.

Femeia râse din nou.

— Îl cunosc pe domnul Whitney de câţiva ani. Cred că l-ai făcut să se simtă intimidat.

— E acasă, acum? Domnul Kyle Whitney, vreau să spun.

— Nu, nu e aici.

— Şi Kenny?

— Nici el, răspunse femeia zâmbind.

— Ai idee când se vor întoarce? întrebă Shelby, foarte grăbită să pună la punct lucrurile dintre ea şi Kenny.

— Nu.

— Bine. Atunci voi face o baie şi mă voi îmbrăca pentru a-i putea întâlni când se vor întoarce. Pot să mă dau jos din pat acum, nu?

— Doar pentru perioade scurte, răspunse Amy. Cred însă

că n-ai înţeles bine. Ambii domni Whitney sunt plecaţi de acasă pentru câteva zile.

Shelby făcu ochii mari de surpriză. Niciunul dintre ei nu considerase aşadar important să explice situaţia în care o aduseseră.

— Bine, voi aştepta să se întoarcă. Nu ţi-au spus nimic în legătură cu acest fapt?

— Nu. Dar cred că doamna Whitney ştie. O voi întreba acum, pentru că mă duc să-ţi aduc nişte supă fierbinte. Te voi ajuta să te speli, după ce vei mânca puţin. Până atunci, e mai bine să rămâi în pat, pentru a nu se întâmpla încă un accident.

De fapt, Shelby se simţea deja obosită după această conversaţie, aşa încât nu se mai gândea să se dea jos din pat.

Nu mică îi fu surpriza când o văzu pe Helen Whitney intrând, imediat după ce ieşise Amy.

Înaltă şi slabă, cu o expresie veşnică de îngrijorare pe faţă, mama lui Kenny nu-i fusese niciodată foarte simpatică, iar acum cu atât mai puţin.

— Amy mi-a spus că ai întrebat de Kenny şi de Kyle, spuse ea fără nicio altă introducere şi cu expresia obişnuită de îngrijorare accentuată şi mai mult.

— Amy mi-a spus că sunt plecaţi amândoi cu probleme de afaceri.

— Nu pentru afaceri, răspunse Helen Whitney. Îmi pare foarte rău, Shelby, Kenny a făcut în viaţa lui multe lucruri de care mi-a fost ruşine, dar acesta e cel mai rău dintre toate.

Se părea că femeia aflase de faptul că fiul ei o abandonase deliberat în viscol. Dar cine să-i fi spus? Kyle?

— Kyle a fost atât de furios când a plecat să te caute…

— Ştia?

— N-am putut să-i ascund acest lucru. Nu ştiu ce se va întâmpla când va da ochii cu Kenny.

Shelby nu mai înţelegea nimic.

— Ce s-a întâmplat, de fapt?

— Cu patru zile înainte, Kenny a fugit cu Wendy, spuse ea cu mare greutate. Kyle a plecat după ei.

Capitolul 5

Focul din cămin îi amintea de zilele petrecute în cabană, când se trezea şi-l vedea pe Kyle în aceeaşi cameră. Shelby voia să se întoarcă acolo, şi nu numai umilinţa ce o simţea din cauza comportamentului lui Kenny o făcea să simtă astfel.

Trecuseră deja mai mult de trei zile de când Helen Whitney îi vorbise despre fuga lui Kenny cu iubita sa din liceu şi, în afară de un telefon scurt dat ieri seară de Kyle, nu era nicio altă veste despre ei.

Helen Whitney îi spuse că nepotul ei întrebase de ea, dar nu ceruse să-i vorbească. De altfel, în aceste condiţii, în care toată lumea era nemulţumită şi chiar alarmată de dispariţia celor doi iubiţi, Shelby nici nu se aştepta ca cineva să se intereseze de ea prea mult.

Gripa o părăsise, în sfârşit, dar glezna îi făcea încă probleme, aşa încât Shelby nu putea încă să se deplaseze prea mult. Ajutată însă de un baston pe care i-l adusese Amy, începu încet-încet să se mişte prin cameră şi apoi în jurul casei. Spera să poată pleca de acolo înainte de întoarcerea lui Kyle.

În acest timp spera să se poată ajuta singură, să nu fie nevoită Helen să facă totul pentru ea.

— Cina e gata, îi spuse Helen Whitney cu căldură, intrând încet în camera ei.

Se părea că biata femeie suferea şi ea din pricina celor ce suportase Shelby din cauza lui Kenny.

Mâncaseră amândouă în bucătărie, pentru că Shelby refuzase să fie tratată ca un musafir şi oferindu-se s-o ajute pe Helen în toate cele necesare pe lângă casă, până la întoarcerea celor doi Whitney.

Helen era încă şi mai îngrijorată decât până acum şi stătea tăcută în faţa felurilor delicioase pe care le preparase, fără a se atinge de nimic.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă Shelby.

— I-a găsit, răspunse ea, atât de preocupată de toate acestea, încât îşi arătă cei cincizeci de ani mai mult ca niciodată. Kyle i-a găsit... Shelby îşi puse cuţitul şi furculiţa deoparte, foarte îngrijorată la rândul ei că Helen nu-i spusese nimic până atunci.

— Asta înseamnă că ştii de ieri, de când ai vorbit la telefon cu Kyle.

— Da.

— Ştii când se va întoarce Kyle? dădu Shelby agitată din mâini.

— În următoarele zile.

— Va veni şi Kenny cu logodnica lui?

— Nu. Kyle mi-a spus că îmi va explica totul când va fi aici. Helen îşi ridică ochii panicaţi spre Shelby:

— Crezi că sunt bine? Kyle a fost atât de furios când a plecat de aici că...

— Oh, Kyle nu e în stare să ajungă atât de departe cu furia, spuse Shelby.

— Nu i-ai văzut faţa înainte de a pleca. Am avut impresia clară că istoria se va repeta.

— Ce vrei să spui? se grăbi Shelby să întrebe.

— Nu voi uita niciodată în viaţa mea momentul în care tatăl lui a plecat de aici după Jim. Kyle avea doar paisprezece ani atunci, dar un băiat e foarte impresionabil la această vârstă.

— Helen, nu vreau să mă amestec în treburile voastre de familie, dar...

— Ah, desigur, nu poţi înţelege despre ce vorbeam. Nu e o plăcere să ne amintim despre toate acestea, pentru niciunul dintre noi... Kenny era doar un băieţandru, când ne-a părăsit tatăl lui.

— Jim fusese soţul tău? întrebă Shelby, văzând în sfârşit conexiunile, deşi nu şi similitudinile cu situaţia de faţă.

— Da, poate îl poţi numi astfel, pentru că am trecut

printr-o ceremonie de căsătorie. Pentru Jim, cred că asta a fost tot ceea ce l-a interesat. Nu s-a comportat niciodată ca un soţ şi n-a fost niciodată un tată adevărat pentru Kenny. Nu cred că a fost vreodată cinstit cu mine şi când el şi Katherine au fugit. Nu s-a gândit nicio clipă la mine şi la Kenny.

Îi părea rău pentru cele trăite de Helen, dar nu voia să intre mai mult în problemele lor de familie. Cealaltă femeie se părea însă că avea nevoie să-şi descarce sufletul, aşa încât Shelby nu spuse nimic, iar ea continuă.

— Kenny n-a uitat niciodată acest moment şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă să fie mereu departe de aceste locuri, care-i aminteau de purtarea tatălui său.

Nu cred că vărul său îl va mai primi aici după cele întâmplate.

Shelby se gândi că nimic nu-l putuse face, probabil, pe Kyle de a pleca în căutarea vărului său, în afara problemelor legate de fermă.

Când, în seara următoare, Shelby auzi o maşină oprind în faţa casei, ştiu că se întorsese Kyle. Rămase însă în camera sa, pentru a-l determina pe el s-o caute.

Îl auzi urcând scările, schimbând câteva cuvinte cu cineva, după care urmă un moment de linişte şi se auzi o uşă deschizându-se.

Shelby se hotărî să iasă din cameră, totuşi, pentru a vorbi cu Helen. În capătul scărilor îl întâlni pe Kyle, care tocmai îşi scotea haina de la costum şi o privi din cap până-n picioare cu un aer foarte critic.

— Am crezut că e mai bine să ne îmbrăcăm puţin mai special pentru cină, spuse ea, aranjându-şi instinctiv bluza verde de mătase şi pantalonii negri, lucioşi.

Kyle continuă s-o privească, îngustându-şi ochii din ce în ce mai mult.

— Dacă nu poţi şi să găteşti îmbrăcată astfel, mă tem că nu vom lua cina în seara asta.

Era foarte straniu ce vorbeau, după ce nu se văzuseră atâtea zile.

— Dar mătuşa ta?...

— Nu se simte bine, spuse el, trecându-şi o mână peste fruntea obosită.

— Kenny? A venit cu tine?

— Nu. Dacă vrei să ştii mai multe despre el, aşteaptă până voi face un duş şi-mi voi schimba hainele. Am călătorit aproape toată ziua.

Shelby se întrebă unde dispăruse comportamentul lui atât de cald din noaptea lor de dragoste. Parcă n-ar fi existat niciodată, nimic între ei.

— Dar... insistă ea.

— Am spus mai târziu, Shelby, răspunse el cu o privire de gheaţă.

— Unde e mătuşa ta, Kyle? nu se lăsă Shelby.

— E pe undeva pe jos, oftă el.

Shelby trecu repede pe lângă el şi coborî s-o caute pe Helen. Nu era femeia care se emoţiona din nimic, aşa încât dacă în seara aceea nu pregătea cina, se întâmplase ceva grav şi poate avea nevoie de ea, acum. Respecta oboseala lui Kyle, dar nu era nevoie s-o supere pe mătuşa sa încă şi mai mult.

Helen stătea la bucătărie, cu privirile rătăcite. Shelby se apropie încet de ea, vorbindu-i cu căldură, pentru că legătura lor se strânsese foarte mult în ultimele zile, în care stătuseră singure.

— Ce s-a întâmplat, Helen? E ceva rău cu Kenny?

— Putea fi mai bine, spuse ea, cu tristeţe.

— Se întoarce acasă?

— Da, peste câteva zile. Dar sunt sigură că vărul său nu-l va ierta niciodată pentru ce a făcut.

Kyle, din nou. De ce toată lumea din această casă se temea aşa de Kyle şi de ce spunea el?

Ei, bine, ea era o persoană pe care n-o impresiona

aroganţa.

— De ce nu te duci în camera ta să te odihneşti, Helen?

— Trebuie să fac cina pentru Kyle…

— Pot să gătesc eu pentru el, Helen, am făcut asta în cabană timp de câteva zile şi am supravieţuit, nu văd de ce n-aş face-o şi aici.

Helen o privi surprinsă, după care spuse, obosită:

— Da, cred că mă întind puţin. Sunt câteva antricoate în frigider şi…

— Da, Helen, le voi găti eu, spuse Shelby ajutând-o să se ridice şi să iasă. Tu doar odihneşte-te.

După ce Helen închise uşa camerei sale, Shelby se îndreptă cu paşi grăbiţi spre camera lui Kyle. Oricât de obosit era, trebuia să-i spună ce se întâmplase.

Bătu aşadar de câteva ori în uşa camerei lui, dar, neprimind niciun răspuns, intră, îngrijorată, înăuntru.

Costumul lui zăcea în dezordine pe pat, însă nici urmă de Kyle.

Poate coborâse să vadă ce face mătuşa sa, îşi spuse Shelby.

Dădu să plece, când uşa de la baie se deschise şi Kyle apăru în prag, învelit doar cu un prosop.

Se apropie imediat de ea, privind-o cu insolenţă şi întinzându-şi mâinile pentru a o îmbrăţişa. Shelby însă n-avea niciun chef să se mai îmbrăţişeze cu el şi-i spuse foarte ferm:

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Sunt de acord, spuse el, aruncând prosopul cu care îşi ştersese părul. Dar n-ai putut aştepta să cobor?

Shelby îi aruncă o privire dispreţuitoare:

— Am văzut mai mult din corpul tău decât ceea ce văd acum, spuse ea, analizându-l cu răceală, aşa că nu m-am gândit că poţi avea scrupule în acest sens şi am intrat.

— Da, ai văzut mai mult, deşi sunt puţin surprins că îmi vorbeşti despre asta.

— A, vrei să nu mai recunoşti?

— N-ar fi prea potrivit, nu-i aşa?

— Cred că ar fi, răspunse Shelby, gândindu-se că n-ar putea uita niciodată acele momente.

— Mă pot aştepta atunci să dai buzna peste mine în orice moment, nu-i aşa?

— Am bătut la uşă, spuse ea, înroşindu-se. Dar nu m-ai auzit, din cauza apei.

— În acest caz, presupun că era mai normal să aştepţi până ţi se răspunde, spuse el, aruncându-şi prosopul fără a lua în seamă prezenţa ei şi începând să se îmbrace tacticos.

Shelby ştia că o face intenţionat, pentru a o pune în dezavantaj, aşa cum făcuse de nenumărate ori la cabană.

— Ai slăbit, comentă ea, aproape fără voie.

— Poate, spuse el, continuând să se îmbrace. Îmi spui de ce m-ai căutat?

— Mătuşa ta e foarte tristă…

— E de înţeles, nu crezi? întrebă el în timp ce începu să-şi pieptene părul.

Shelby îl privi cu admiraţie. Îi stătea foarte bine în puloverul albastru şi pantalonii gri şi, ca de obicei, nu se putu abţine să nu recunoască ce linie perfectă avea corpul lui.

— Asta e problema. Eu nu ştiu ce s-a întâmplat şi sunt foarte îngrijorată.

— Helen nu ţi-a spus?

— Părea distrusă, n-am putut să-i cer să-mi vorbească despre cele întâmplate.

— Unde e acum?

— În camera ei.

— Da, e cel mai potrivit loc pentru ea; acum Kyle o privi cu insistenţă.

— Cum primeşti, de obicei, veştile şocante? Shelby îi susţinu privirea.

— Le suport.

— Ei, bine, l-am găsit pe Kenny în Las Vegas. Era cu Wendy, bineînţeles.

— Las Vegas? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Ce făceau acolo?

— Nevada, o privi el lung, aşteptându-se să înţeleagă.

— De ce au plecat acolo? insistă ea. Kenny n-avea o casă secretă, nu-i aşa?

— Răspunsul e foarte simplu. În Nevada te poţi căsători imediat.

— S-au căsătorit?

— Kenny şi Wendy s-au căsătorit cu o săptămână în urmă. Shelby nu fu chiar atât de surprinsă şi nici şocul nu fusese prea mare, date fiind circumstanţele. De ce ar fi fugit un cuplu dacă nu pentru a rămâne împreună? Dar se aflau în Montana, nu la Londra, şi-şi imagina că fuga unei perechi producea un adevărat scandal în regiune.

— Shelby?

— Eu, oricum, nu mai aveam de gând să mă mărit cu Kenny.

— Adevărat?

— Nu te uita aşa, Kyle. În fond, e exact ce ţi-ai dorit.

— Recunosc că n-am fost foarte entuziasmat de planurile voastre de căsătorie, dar n-aveam de gând să mă amestec, oricum.

— Mai bine că s-a întâmplat acum, decât mai târziu, spuse ea.

— Poate nu s-ar fi întâmplat. Shelby râse amar.

— Crede-mă, s-ar fi întâmplat.

— Sper că nu-ţi faci probleme cu privire la cele petrecute între noi la cabană, spuse Kyle privind-o cu atenţie.

— Nu, deşi nu cred că îţi imaginezi că m-aş fi căsătorit cu vărul tău după tot ce a fost între noi.

— Dacă n-aş fi fost sigur de faptul că nu mai exista nicio şansă ca tu să te măriţi cu Kenny, n-aş fi făcut-o.

— Pari foarte sigur de ceea ce spui.

— Sunt.

— E extraordinar să te poţi controla astfel, comentă ea. Din nefericire, n-aş putea spune acelaşi lucru despre mine, răspunse cu sarcasm Shelby.

— N-am fost totuşi sigur că îţi aminteşti ce s-a întâmplat între noi. Ai avut o febră atât de mare, că ai fost în delir în ziua imediat următoare.

— Nu, n-am uitat nicio clipă, n-avea nicio legătură cu boala mea.

— Alte femei ar fi uitat.

— Nu eu.

— Nu.

— Nu te uita aşa la mine, Kyle, spuse ea, retrăgându-se spre uşă. Sunt adultă şi ştiu să-mi asum responsabilitatea acţiunilor mele, indiferent dacă am greşit sau nu.

— Sunt curios dacă în acest caz consideri că ai greşit sau nu. Nu-ţi face însă nicio grijă, nu aştept un răspuns, chiar acum.

Era foarte bine, îşi spuse ea, pentru că răspunsul ar fi fost deranjant pentru amândoi.

Coborâră scările spre bucătărie fără a-şi mai spune nimic. Când ajunseră însă, Shelby declară, foarte hotărâtă:

— Vreau să plec de aici înainte de a se întoarce Kenny şi Wendy. Sunt bine, acum, şi pot face faţă călătoriei.

— Sora mi-a spus să-ţi menajezi glezna încă vreo câteva zile.

— Când ai vorbit cu Amy?

— Înainte de a pleca, te-a examinat şi mi-a spus după cât timp îţi vei reveni. Au mai rămas câteva zile. Acum nu ai făcut cine ştie ce efort cu piciorul, şi totuşi ai devenit extrem de palidă. Shelby ştia foarte bine că era palidă, nu trebuia să i-o mai amintească.

— Nu vreau să-l mai văd pe Kenny, acum că s-a căsătorit.

— Nu vei pleca nicăieri până când nu ţi se va restabili glezna complet, răspunse el cu aroganţă. În plus, abia ţi-a

trecut gripa.

— N-are importanţă. Voi pleca.

— Nu.

— Cum, nu, Kyle? Nu ţi-am cerut permisiunea. Doar te-am informat că voi pleca.

— Şi eu am spus nu.

— Nu mă poţi opri, dacă am decis să plec.

— Trebuie să te conducă cineva la aeroport, îi reaminti el. Fără permisiunea mea, n-o va face nimeni.

Shelby ştia asta foarte bine.

— Cum s-au întors lucrurile, Kyle? Din prima zi în care am venit aici abia ai aşteptat să mă vezi plecând. Acum, de ce mă opreşti?

Nu era atât de nebună, încât să creadă că e doar din cauza faptului că făcuseră dragoste.

— Nu vreau să păţeşti ceva. Nu eşti încă îndeajuns de întremată pentru drum.

— Eu singură trebuie să hotărăsc dacă sunt sau nu.

— Ai fost foarte bolnavă, aşa încât cred că nu-ţi vor reveni prea curând puterile.

— Solicitudinea ta e demnă de toată lauda, dar eşti sigur că nu vrei, de fapt, să mă vezi cum reacţionez când va veni Kenny cu soţia lui, pentru a mă vedea pe ultima treaptă a umilinţei? întrebă ea, privindu-l direct în ochi.

Kyle o scrută cu ochi de gheaţă.

— Crezi ce vrei, dar nu vei pleca de-aici până nu voi fi convins că poţi face faţă drumului până la aeroport. N-am niciun chef să-mi faci un colaps prin pustietăţile alea.

— Şi ce fel de test ai de gând să-mi dai pentru a te convinge de asta? Ţi-am dovedit că îţi pot face faţă în pat, chiar şi cu glezna umflată. Ce altceva mai vrei?

— Se pare că la limbă n-ai păţit nimic, încheie el discuţia, dovedind încă o dată stăpânire de sine. Ce facem cu cina? O prepar eu, sau tu? Schimbă el brusc subiectul.

— Eşti sigur că nu vrei să iei cina cu doamna Judd? Am

auzit că a telefonat de câteva ori, în ultimele zile, să se intereseze dacă te-ai întors sau nu.

— Mi s-a adus la cunoştinţă. O voi suna după cină.

— Nu e frumos să te comporţi aşa, când ştii cât de îngrijorată este.

— Nu fi măgăriţă, Shelby, ţi-am spus deja că Sylvia e doar o bună prietenă.

— Nu mă interesează ce fel de relaţie ai cu ea.

— Nu? întrebă el ironic. Nu sunt chiar atât de sigur. Nu te interesează să ştii dacă aveam deja o amantă în momentul în care m-am culcat cu tine?

— De ce m-ar interesa? Nu mi-ai spus chiar tu că n-ai putea fi interesat de mine mai mult de o noapte?

— Shelby…

— Hai să mâncăm, spuse ea, nevrând să-şi mai aducă aminte de acea noapte. Voi găti eu. Kyle continuă să o privească indecis, dar într-un târziu spuse hotărât:

— Vom găti amândoi.

— Nu e nevoie.

— Nu trebuie să argumentăm şi necesitatea acestui fapt, Shelby, comentă el. Mi se pare că făcuserăm un pact.

— Şi eu îmi aduc aminte că n-a ţinut multă vreme.

— Atunci îl vom reînnoi. Oricum, dacă mă enervezi prea tare, pot părăsi camera.

— E adevărat, fu Shelby de acord.

În cele din urmă făcură totul împreună, fără a mai vorbi. Mâncară în tăcere şi, la sfârşit, Shelby insistă să cureţe ea bucătăria, iar Kyle o privi în tot acest timp cu mare atenţie.

După ce dereticase, Shelby îi aduse cafeaua.

— Mulţumesc, spuse el, cred că îl voi chema pe Ben Seymore.

— N-ai făcut-o până acum?

— Nu. Nu e chiar atât de uşor.

— Poate ar fi mai bine să-i explice chiar Kenny, când se va întoarce. E problema lui.

— Nu va fi chiar atât de simplu nici pentru el, Shelby. Îl voi chema eu.

— Bine. Eu voi merge să văd ce face Helen.

— Nu e nevoie să pleci. Nu e o conversaţie privată.

— Vreau să văd, oricum, ce face, spuse Shelby, aranjându-şi bluza.

— Cum vrei, spuse el, vădit deranjat. Vezi, doar că nu e chiar atât de bine pentru glezna ta să te tot fâţâi în sus şi-n jos pe scări.

Shelby îi surâse sarcastic:

— N-o să mor din asta.

Urcă scările încet, în timp ce Kyle forma numărul de telefon, întrebându-se dacă ei doi se vor putea întâlni vreodată fără să se certe. Se îndoia de acest fapt foarte mult.

Bătu uşor în uşa Hellenei, dar cum femeia nu răspunse, intra încet în cameră. O găsi întinsă pe pat, îmbrăcată şi cu o expresie de mare îngrijorare pe faţă. Un somn bun era cel mai important lucru pentru ea în momentele acelea.

Shelby se întoarse în bucătărie şi spălă cele două ceşti de cafea, rămase pe masă. Kyle dispăruse de unde îl lăsase, dar, după câteva minute, îl văzu ieşind din biroul său.

— Cum a primit vestea tatăl lui Wendy?

— E foarte nemulţumit, cred că îţi dai seama.

— Toţi taţii au un şoc în momentul în care realizează că fiica lor a găsit un bărbat pe care îl iubeşte mai mult decât pe el.

— Crezi asta?

Al tău a făcut la fel?

— Tatăl meu a murit cu mulţi ani înainte ca eu să mă mărit, răspunse ea, privindu-l cu uimire cum îşi îmbracă geaca.

Pleci?

— Am vorbit cu Sylvia după ce i-am telefonat lui Ben. Doreşte să mă vadă.

Shelby fu foarte nemulţumită de această declaraţie.

— Dar nu te poate vedea mâine? Credeam că eşti obosit.

— Sunt. Dar mi-a spus că e ceva urgent.

— În acest caz, nu trebuie să te mai reţin…

— Shelby…

— Distracţie plăcută, spuse Shelby.

Kyle o privi ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva. După un timp, o întrebă doar atât:

— De ce nu mergi la culcare? Eşti foarte palidă şi mâine va fi o zi foarte lungă pentru noi toţi.

— Chiar dacă sunt oaspetele tău aici, Kyle, voi merge la culcare când voi considera eu de cuviinţă.

— Am fost sigur că îmi vei răspunde astfel.

— Atunci, de ce mă mai plictiseşti?

— Din obişnuinţă, cred. Nu ştiu când mă voi întoarce, aşa că te voi vedea mâine dimineaţă.

— Vom vedea.

— Shelby, de ce eşti aşa de arţăgoasă? Merg doar să îmi văd un prieten.

— Nu sunt arţăgoasă, Kyle. Îţi aminteam doar că ai spus că eşti obosit.

— Da, dar tot plec să o văd pe Sylvia.

— Frumos, răspunse ea în bătaie de joc.

— La dracu’! răcni el şi închise uşa în urma lui.

Shelby oftă. Până acum nu fusese sigură, dar suferea atât de mult că el se decisese să-şi petreacă noaptea cu altă femeie, dar acum îi devenise cât se poate de clar: îl iubea pe Kyle Whitney.

Şi nu era dragostea ezitantă pe care o avusese pentru Kenny, nici dragostea placidă pe care o simţise pentru Gavin, era o dragoste puternică şi arzătoare, cum nu mai simţise niciodată în viaţa ei. Ar fi fost în stare să-i devină doar amantă, dacă nu voia mai mult de la ea. Îl dorea şi nu se întreba pentru cât timp. Dar nu mai era nimic posibil

între ei. Deşi îi spusese contrariul, Sylvia Judd, era, desigur, amanta lui.

Capitolul 6

Shelby se trezi cu o durere de cap înfiorătoare a doua zi dimineaţă şi ştia foarte bine că era din cauză că stătuse trează, pentru a auzi când se întoarce Kyle.

Acesta stătuse la Sylvia Judd mai bine de trei ore după socotelile ei, pentru că se întorsese acasă în jurul orei unu.

La micul dejun, când coborî Shelby, el era deja plecat, dar Helen o întâmpină mult mai bine dispusă. Somnul prelungit îi făcuse bine şi femeii îi revenise, în sfârşit, zâmbetul.

— Prepar ceva foarte special pentru cina de deseară, se confesă ea, la cafeaua de dimineaţă. M-am gândit că e mai bine să mă obişnuiesc cu ideea că Wendy şi Kenny au ales să se căsătorească în acest mod. Nu mai am ce face, oricum.

Shelby zâmbi, ştiind că Helen voia să ştie sentimentele ei în legătură cu această căsătorie.

— Te voi ajuta şi eu, dacă n-ai nimic împotrivă, spuse Shelby, gândindu-se că nu o putea lăsa pe Helen să se mai obosească atât de mult.

— Când i-am propus asta lui Kyle mai devreme, n-a fost de acord cu ideea, zâmbi Helen.

— Nu va avea ce să mai spună după ce va fi totul gata, răspunse Shelby, constatând că ura până şi să-i pronunţe numele.

Se făcuse după-masă târziu când sosiră Kenny şi Wendy. Kyle era plecat pentru problemele fermei, iar Shelby se odihnea pentru a nu-şi forţa prea tare glezna.

Erau foarte îmbujoraţi când intrară înăuntru, din cauza frigului de afară şi Kenny se duse direct la bufet pentru a pune brandy în pahare, pentru el şi proaspăta lui soţie.

Wendy însă o observă pe Shelby în fotoliul în care se

relaxa şi-i aruncă o privire ucigătoare, după care făcu un semn cu capul în direcţia ei, în momentul în care Kenny veni cu brandyul.

La cei douăzeci de ani ai săi, Wendy, cu părul negru, lung şi mătăsos, care îi încadra faţa delicată, fusese întotdeauna foarte frumoasă, dar, ca tânără mireasă, observă Shelby, era de-a dreptul strălucitoare, cu toată privirea plină de răutate pe care i-o arunca.

Kenny se întoarse în direcţia ei, cu umerii căzuţi şi cu cea mai întunecată privire pe care i-o văzuse vreodată.

Shelby se ridică în picioare la rândul ei, frumoasă şi zveltă în pantalonii strâmţi pe corp şi cu bluza scurtă, din mătase.

— Vreau să vă felicit din toată inima, spuse ea, surâzându-le fermecător.

— Mulţumesc. Vrei şi tu un brandy? întrebă Kenny, încercând să-şi revină.

— De ce nu? răspunse Shelby. Vom bea pentru fericirea voastră.

— Shelby…

— Nu te speria, îi spuse Shelby proaspetei căsătorite. N-am de gând să fac o scenă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, replică rece Kenny, oferindu-i paharul cu brandy, înainte de a se aşeza într-un fotoliu. Avem destule probleme cu Kyle şi cu tatăl lui Wendy, pentru a ne mai îngrijora şi din pricina ta.

Privindu-l acum, Shelby se întrebă cum putuse să se îndrăgostească de el atât de mult încât să creadă că poate fi ceva serios între ei. Cu faţa lui frumoasă şi atât de adolescentină încă, se vedea foarte clar că nu se gândea decât la el.

— Da, îl înţeleg perfect pe tatăl lui Wendy. E dureros pentru un părinte să nu fie prezent la căsătoria unicului copil, comentă Shelby cu un surâs.

Wendy se aşeză pe braţul fotoliului soţului ei.

— Tăticul meu e chiar atât de furios? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Din câte mi-a spus Kyle, comentă Shelby cu simpatie, e foarte supărat.

— Ah, răspunse ea, privindu-l lung pe Kenny.

— Nu te speria. O să-i treacă, răspunse calm Kenny, sorbindu-şi încet brandy-ul..

— Şi mama ta? îl împunse Shelby cu privirea pe fostul ei logodnic. Crezi că şi ei îi va trece supărarea atât de uşor?

— Mama nu vrea decât să mă vadă fericit, răspunse el cu aroganţă. Şi ştie că voi fi, cu Wendy, continuă el, caustic.

Shelby trecu peste această remarcă, deşi simţise un frison la gândul că el putuse să se dezică atât de uşor de căsătoria lor, după ce toată săptămâna trecută făcuseră pregătiri pentru nuntă şi păruseră foarte fericiţi de hotărârea luată.

— Sunt sigură că vei fi, spuse Shelby, fără a lăsa să i se vadă dezamăgirea. Cred însă că mama ta e foarte nerăbdătoare să te vadă, pentru că a fost extrem de îngrijorată.

— Da, cred că e timpul s-o văd, răspunse el, ridicându-se brusc.

— Şi, Kenny…

Shelby aşteptă ca el să se întoarcă spre ea, după care continuă:

— Vreau şi eu să avem o discuţie între patru ochi.

— Despre ce? întrebă el ironic.

— Presupun că ştii despre ce anume, răspunse ea, pe acelaşi ton insolent, ca al lui.

— Nu, se prefăcu el că nu înţelege.

— Kenny, interveni Wendy.

— Nu te amesteca, Wendy, spuse el foarte hotărât. Asta e doar între mine şi Shelby.

— Dar…

— Şi nu cred că avem prea multe să ne spunem, îşi

întrerupse el soţia, pentru a doua oară.

— Am vrut să discutăm între patru ochi, Kenny, dar putem s-o facem foarte bine şi în faţa lui Kyle şi a soţiei tale. Se pare că deja ai trecut peste câteva înţelegeri avute cu vărul tău, îl privi ea, drept în ochi.

Kenny flutură nervos din mâini:

— Bine, vom vorbi mai târziu. Oricum, nu se va schimba nimic. Sunt căsătorit cu Wendy, acum.

— Nu te speria, nu vreau să-ţi cer nimic. Sunt mult mai interesată de vărul tău, pe care îl consider mult mai atractiv şi mai onest, răspunse Shelby cu răceală.

Kenny o privi surprins.

— Kyle?... Vrei să spui că tu şi Kyle...?

— Nu vreau să spun nimic de felul acesta, răspunse Shelby, regretând că furia o făcuse să dezvăluie mai mult decât ar fi fost necesar. Vreau doar să spun că în cele câteva zile în care am stat cu el la cabană, am descoperit că e departe de a fi despotul care credeam că e.

— Îmi închipui ce s-a întâmplat între voi...

— Ce vrei să insinuezi?

— Nimic. Vreau doar să ştii că mă simt mai uşurat, răspunse el, trecându-şi mâinile prin păr.

— Acţiunile vărului tău n-au nicio legătură cu mine, Kenny, spuse Shelby, încercând să dreagă lucrurile.

— Nu? răspunse el sarcastic. Vino, Wendy, trebuie să vorbim cu mama. Mă tem că vom amâna conversaţia noastră, mai spuse el, înainte de a ieşi împreună cu soţia sa.

Cina fusese foarte stresantă pentru Shelby, deşi Kenny era plin de entuziasm, iar Helen se comporta ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Pot să stau aici cu Wendy, până îi va trece lui Ben supărarea? îl întrebă brusc Kenny pe vărul său.

— Dacă îi va trece vreodată supărarea, comentă Kyle.

— Bineînţeles că îi va trece. Wendy e singurul lui copil.

— Da, se pare că asta te-a şi determinat s-o iei pe Wendy de soţie.

— Kyle, interveni Wendy, de ce spui asta? Ferma tatălui meu nu e atât de mare, pentru a fi făcut din mine o partidă.

Kyle îi zâmbi cu îngăduinţă, ca unui copil.

— N-are importanţă, va fi a voastră, într-o zi.

— Presupun că va fi, spuse Wendy. Ce fericire să-l am pe Kenny alături, când tata nu va mai fi să se ocupe de ea.

— Da, ce noroc, comentă Kyle cu ironie.

Shelby nu se concentră asupra acestei discuţii, considerând că nu era problema ei, gândindu-se doar cum să plece mai repede de acolo. Aşa încât auzi ca prin vis următoarele cuvinte rostite de Kenny:

— Doar ce ai făcut cu Shelby în zilele în care aţi stat izolaţi în cabană a determinat-o să-şi schimbe atât de radical opinia despre tine, Kyle? întrebă Kenny cu inocenţă.

Shelby se înroşi până în vârful urechilor, când simţi privirea tăioasă a lui Kyle îndreptată spre ea.

— Kenny, ţi-am explicat cu doar câteva ore înainte că vărul tău doar a fost foarte grijuliu cu mine.

— N-ai spus doar asta. Din câte îmi amintesc, ai spus că e foarte atrăgător şi onest.

— Şi ce-i cu asta? replică Shelby, roşind şi mai mult.

— Vreau să-ţi spun că nu l-am văzut niciodată pe Kyle amabil sau onest sau atrăgător cu o femeie, dacă între ei nu s-a întâmplat nimic special. Deci, ce i-ai făcut, Kyle? întrebă el, plimbându-şi privirile de la unul la celălalt.

Helen interveni rapid în faţa acestei atitudini:

— Kenny!…

— Helen, nu te amesteca, răspunse Kyle cu un zâmbet ciudat, dar cu o privire atât de pătrunzătoare, încât Helen îşi plecă fruntea. Am preluat doar atribuţiile tale, Kenny, şi ţi-am căutat logodnica rătăcită în viscol.

— Ah, şi… cum ai căutat-o? insistă el insinuant.

— Te rog să-ţi măsori cuvintele, Kenny, cu privire la mine

şi la Shelby.

— Ah, devine şi mai interesant, spuse el, neluând în seamă furia vărului său.

— Kenny, te rog, încetează, interveni din nou mama sa. Dacă aţi terminat cu toţii de mâncat, să ne retragem în altă parte, pentru cafea, încercă ea să schimbe subiectul.

— Eu nu vreau cafea, spuse Kyle ridicându-se brusc. Am de completat nişte documente urgente.

Shelby îl urmări îndepărtându-se. Era foarte furios şi avea dreptate să fie aşa.

— L-am chinuit prea mult în zilele astea, Kenny. Lasă-l în pace, spuse Helen, după ce Kyle se retrase.

— Kyle nu mai este şeful meu, mamă, răspunse Kenny, cu ochii aţintiţi spre soţia sa.

Shelby consideră că era timpul să aibă o altă discuţie cu Kenny, pentru a se sfârşi odată cu toate acuzaţiile.

— Putem să discutăm ceva acum, Kenny? întrebă Shelby foarte hotărâtă.

— De ce nu? Discuţia pare că va fi mult mai interesantă decât mi-aş fi putut imagina. Rămâi aici şi ajut-o pe mama cu cafeaua, iubito, o sfătui el pe Wendy. Shelby şi cu mine vom pune repede lucrurile la punct.

— Întotdeauna o tratezi cu atâta aroganţă? îl întrebă Shelby imediat ce rămaseră singuri.

— Nu e nimic ce ar putea înfuria o soţie potrivită, răspunse el, aruncându-se într-un fotoliu.

— Da, eu nu eram potrivită.

— Ah, sunt sigur de asta, dar nu mai are importanţă. Compensaţiile sunt substanţiale.

— Amândoi ştim care sunt aceste compensaţii, nu-i aşa?

— Banii, spuse el cu cinism şi fără ocolişuri.

— Exact, îl privi Shelby cu o privire acuzatoare. Acesta e motivul pentru care m-ai părăsit, nu-i aşa?

— Trebuie să admiţi că mărturisirea ta putea şoca un bărbat ca mine.

— Putea fi o surpriză, dar nu înţeleg de ce te-a afectat atât de mult, când tu ai jumătate din această fermă.

Kenny o privi ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce auzea, după care începu să râdă.

— Vrei să spui că nu ştii adevărul? Eram sigur că vărul meu ţi-a spus totul până acum.

— Spune-mi despre ce e vorba, insistă ea.

— Această fermă îi aparţine în totalitate lui Kyle. Eu şi mama mea suntem doar rudele sărace care sunt tolerate aici.

— Bine, dar numele fermei nu e „Dublu K”? întrebă Shelby, uimită de-a binelea.

— Da. „Părinţii lui Kyle”… El a primit ferma de la ei. Shelby căzu pe gânduri… Atât de multe lucruri puteau fi explicate acum.

— Oh, Dumnezeule, Kenny, mama ta mi-a spus că tu ai încercat întotdeauna o cale care să te scape de aici. Eu eram una dintre ele, nu-i aşa?

— Şi ce ţi-a mai spus mama când am fost eu plecat? se înfurie el.

— Mi-a vorbit despre tatăl tău şi despre fuga lui cu Katherine.

— Da?… Dar nu avea dreptul să-ţi spună despre toate astea, se înfurie el şi mai tare.

— Era foarte îngrijorată, răspunse Shelby, încercând să-l calmeze.

— Pentru că eu am făcut acelaşi lucru? N-am avut altă soluţie, pentru că tatăl soţiei mele nu a fost de acord niciodată cu această căsătorie.

— Dar, dacă nu mă înşel, şi ea a fost la Londra cu tine.

— Da, dar tatăl ei a considerat, subit, că înainte de a se căsători trebuie să-şi termine studiile. Asta însemna să mai aşteptăm încă cinci ani.

— Şi nu puteai aştepta.

— Nu. M-am săturat să mai fiu la mâna lui Kyle. Am lucrat

la această fermă de mic copil şi nu mă tem de muncă, dar nu vreau să rămân toată viaţa în această situaţie.

— Sunt sigură că pentru Kyle n-aţi fost o povară.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, pentru că nu tu ai trăit aici, alături de el, simţind că eşti doar tolerat.

— Ah, nu cred că mama ta a văzut lucrurile în acest fel.

— Mama! Pentru ea, tot ceea ce face Kyle e minunat. Şi de-asta vreau să plec.

— De-asta ai vrut să te însori cu mine. O tânără văduvă bogată.

— Doar că tu nu eşti atât de bogată, spuse el cu ironie.

— Ca văduvă, sunt, ripostă ea.

— Dar nu ca soţie a mea.

Ce capcană era situaţia ei, pentru cei care o voiau pentru bani şi nu pentru ea însăşi.

Era abia de doi ani cu Gavin când i se descoperise boala şi i se spusese că se apropie de final... Fusese un şoc pentru amândoi. El avea atunci doar patruzeci şi patru de ani. Prea tânăr pentru a admite cu uşurinţă că se apropia de moarte.

Ea, de asemenea, nu putea crede că va rămâne atât de curând fără bărbatul pe care-l iubea.

După perioada de şoc, însă, începuseră să se gândească ce aveau de făcut în timpul care le mai rămânea.

Căsătoria lor a umplut de uimire lumea londoneză. Cunoscutul om de afaceri, căsătorit cu manichiurista surorii sale. Ea era orfană de ambii părinţi şi nu avea o leţcaie, aşa că speculaţiile care au urmat au fost foarte umilitoare la adresa ei.

Îl iubea foarte mult pe Gavin şi l-ar fi luat de bărbat chiar dacă ar fi fost sărac, pentru că îi oferea familia la care visase încă din copilărie. Părinţii lui nu au iubit-o niciodată şi, în general, s-a considerat că îl vrea doar pentru banii lui.

Niciunul dintre ei însă nu fusese interesat de ceea ce spunea lumea despre ei şi avuseseră împreună o căsătorie

fericită. Doar asupra unui lucru nu fuseseră de acord în viaţa lor împreună şi anume ca Gavin să-i lase bani. Îşi deschisese, totuşi, salonul de frumuseţe, pentru a-şi asigura viitorul muncind. Gavin insistase, totuşi, că văduva lui trebuia să moştenească tot ce era al lui. Pentru că existaseră prea multe bârfe înainte cu privire la căsătoria lor, Shelby acceptă în cele din urmă, dar cu condiţia ca actele să fie făcute în aşa fel încât dacă ea se va recăsători, toată averea lui să se împartă între cele două surori ale soţului ei. Gavin nu fusese de acord la început, spunându-i că e prea tânără pentru a sta singură tot restul vieţii ei după ce el nu va mai fi, dar Shelby fusese implacabilă.

Această istorie, pe care Shelby ţinuse să i-o spună lui Kenny înainte de căsătoria lor, îl făcuse pe acesta să dea înapoi, crezând că ea va depinde doar de el, care, de fapt, nu avea bani, aşa cum aflase Shelby acum.

Nu putea spune că nu regreta această mărturisire, pentru că ea nu se atinsese de banii pe care îi lăsase Gavin. Salonul ei fiind unul dintre cele mai faimoase din Londra, îi aducea un venit considerabil, aşa încât nu putea spune că era o femeie săracă. Necunoscând exact situaţia ei, Kenny considerase că Wendy era o partidă mult mai potrivită pentru el.

— Eu am salonul la Londra, spuse Shelby încet şi tu erai de acord să stai în Londra.

— Ferma tatălui lui Wendy e mai aproape, zâmbi el, şi într-o zi va fi a mea.

— Dar va fi şi a lui Wendy, nu doar a ta.

— Cum ţi-am zis deja, Wendy face tot ceea ce îi spun eu. Spre deosebire de tine.

— Oh, îmi pare atât de rău pentru ea. Sper însă că nu va suferi fiind sub papucul tău.

— Nu fi atât de plină de tine. Eu am fost cel care nu a mai vrut relaţia cu tine, îţi aminteşti?

— Da, şi îţi mulţumesc pentru asta.

— A fost plăcerea mea, răspunse el sarcastic.

— Poate, surâse ea în aceeaşi notă. Dar abandonându-mă în viscol, a fost puţin cam prea de tot, nu crezi?

— Am fost sigur că te va găsi Kyle, mustăci el.

— Cum puteai fi sigur de asta? A fost pur şi simplu un noroc.

— Eşti în siguranţă acum, spuse el, şi în plus ai avut parte şi de divertisment, acolo, aşa că nu prea ai de ce să te plângi.

— De ce?…

— Calmează-te Shelby, chiar nu ştii de glumă?

— Glumă? Am fost la un pas de moarte şi tu glumeşti?

— Hai, nu mai fi aşa de melodramatică.

— Puteam muri, Kenny, cum poţi reacţiona atât de cinic?

— De ce nu i-ai spus lui Kyle ce m-a determinat să renunţ la tine?

— De ce i-aş fi spus?

— Puteai să-i spui şi lui. Ştii că te crede o femeie interesată. Nu crede că te-ai măritat cu un bărbat mai în vârstă pentru că ţi se aprinseseră călcâiele după el.

— Mi-am iubit soţul, spuse Shelby, foarte indignată.

— Nu mă îndoiesc de asta. Cu cât te cunosc mai bine, cu atât sunt mai sigur că l-ai iubit. Ai venit să te căsătoreşti cu un bărbat mai tânăr care părea foarte bogat şi el. De asta Kyle crede despre tine că eşti pusă pe vânat bărbaţi bogaţi.

— Dacă aş fi ştiut adevărul despre tine, n-aş fi dat înapoi. Nu mă interesează banii.

— E prea târziu acum, şi banii sunt foarte importanţi pentru mine.

— Ştiu.

— Dar nu despre noi vorbeam, ci despre faptul că vărul meu nu va crede niciodată despre tine că nu eşti interesată de bani.

— Dar tu ştii asta.

— Da. Dar doar noi. Şi totuşi… e ceva ce nu vreau să se

întâmple, de asta nu i-am spus lui Kyle adevărul despre tine şi soţul tău şi l-am lăsat să rămână la părerile lui iniţiale despre tine. N-am niciun chef să devii soţia vărului meu.

— Nu-ţi face griji pentru asta. Kyle n-are de gând să ne căsătorim. Şi tu?

— Kyle mi-a salvat viaţa. Nu voi uita niciodată asta.

— Nu trebuie să-i mulţumeşti pentru nimic lui Kyle.

Cât de mult greşea, îşi spuse Shelby. Trebuia să-i mulţumească şi pentru modul în care făcuse dragoste cu ea, făcând-o să descopere atât de multe lucruri inedite despre ea însăşi. Îl iubise pe Gavin, dar fuseseră înainte prieteni şi iubirea lor era bazată mai mult pe acest tip de relaţie decât pe emoţii fizice. Kyle a făcut-o să simtă pentru el o dorinţă fizică pe care n-o mai simţise niciodată pentru un alt bărbat, iar asta o făcea să-l respecte şi să-l aprecieze.

— Hai să ne bem cafeaua, spuse Kenny, văzând că ea nu mai răspunde.

— Aţi terminat? spuse Helen intrând cu zâmbetul pe buze, în timp ce Wendy ducea tava cu cafele.

— Cred că da, nu-i aşa, Shelby? spuse Kenny surâzând cu subînţeles.

Surprinsă de apariţia lui Kyle şi gândindu-se la tot ce vorbiseră în legătură cu el, Shelby răspunse privind în gol:

— Da, am terminat.

Wendy îl cuprinse pe soţul ei de braţ:

— Totul e în regulă, iubitule? Kenny îi zâmbi confidenţial:

— Nu putea fi mai bine.

— Cred că e mai bine să îmi beau cafeaua în biroul meu, îi spuse Kyle, brusc, Hellenei, şi-şi luă cafeaua. Am mult de lucru.

— Exagerezi cu munca, ai grijă Kyle, îi răspunse ea surâzând cu căldură.

— Poate, răspunse el şi se grăbi să părăsească încăperea, fără a-i arunca lui Shelby nici măcar o singură

privire.

— Bietul Kyle, oftă Helen.

— Dacă vrei să mă faci să mă simt prost, mamă, vreau să-ţi spun că n-ai nicio şansă. În plus, în săptămâna asta, Kyle s-a şi distrat destul, spuse el, privind-o pe Shelby cu subînţeles.

— Vă rog să mă scuzaţi, interveni Shelby, eu mă voi retrage în camera mea.

— Dar nu ţi-ai băut cafeaua, draga mea, comentă Helen, nemulţumită.

— Nu-i nimic, răspunse Shelby. Voi adormi mai devreme în seara asta, ceea ce mă va ajuta foarte mult.

Când trecu pe lângă biroul lui Kyle, însă, Shelby îşi schimbă ideea şi bătu insistent la uşă.

— Da? răspunse el, nemulţumit că era deranjat şi crăpă uşa pentru a vedea cine e.

— Trebuie să-ţi vorbesc, spuse Shelby încet.

— Ah, da? întrebă el fără să-i facă loc să treacă. Shelby îşi făcu curaj şi continuă, totuşi.

— Vreau să-ţi explic ce anume am vorbit cu Kenny despre perioada în care am stat cu tine la cabană, pentru a nu înţelege greşit cele ce ai auzit.

— Ce am auzit?

— Hai, Kyle, nu te face că nu pricepi ce vreau să spun.

— Ce? spuse el şi-i făcu loc să intre, după care închise uşa. Hai, spune.

— Kenny a făcut tot soiul de insinuări cu privire la mine şi la tine. Eu am vrut doar să-i explic cât de mult greşeşte.

— După ce ai avut grijă mai înainte să-i spui câtă dreptate are, nu-i aşa?

— I-am spus doar că greşeşte foarte mult închipuindu-şi că eu regret că nu s-a căsătorit cu mine.

— A, da? Chiar nu regreţi? Nu.

— Cum? Dragostea aia mare pentru el a dispărut deja? întrebă el îngustându-şi ochii cu ironie.

— Nu a murit. El a ucis-o. Sau ai uitat că s-a căsătorit cu Wendy?

— Nu am uitat nimic, nici faptul că am fost considerat disponibil.

— Ce te face să crezi că eşti atât de irezistibil încât mi-am pus această problemă? Oricum, voiam să ştii că indiferent de concluziile tale cu privire la mine, noaptea petrecută în braţele tale a însemnat foarte mult pentru mine şi nu regret că s-a întâmplat. Fără a-i mai da timp să spună ceva, Shelby se întoarse cât putu de repede şi ieşi din birou.

Obrajii îi ardeau de curajul acestei mărturisiri şi Shelby se retrase în camera ei cu respiraţia accelerată de emoţie.

Nu voia să mintă despre această noapte şi indiferent de ceea ce va fi între ei de acum încolo, voia ca bărbatul care-i dăruise cea mai fericită noapte din viaţa ei să ştie asta.

Nu intrase însă de mult timp când Kyle deschise uşa încet şi intră înăuntru, fără a-i cere permisiunea.

— Vreau să-ţi spun concluzia mea, cu privire la noaptea noastră de dragoste. Şi mie mi-a plăcut foarte mult, spuse el, privind-o cu insistenţă.

Shelby fu atât de surprinsă, încât rămase cu gura căscată. Kyle îi prinse mâinile într-ale lui şi mirosul puternic de aftershave îi gâdilă foarte plăcut nările.

— De fapt vreau să îţi spun că am fost atât de mulţumit, încât vreau să repetăm experienţa.

Shelby rămase fără glas, privindu-l cu ochii larg deschişi de uimire, incapabilă să se desprindă din braţele lui.

— Spune ceva, Shelby, şopti el. Suntem adulţi, aşa că nu văd de ce n-am continua relaţia noastră într-un mod mai plăcut, cât timp vei rămâne aici.

Cu toate că nu-i plăcuse modul în care pusese problema, Shelby ştia că accepta oferta lui cu ambele mâini.

— Da, ce rost are să ne refuzăm această plăcere, surâse ea provocator, apropiindu-şi corpul de el. Pot atunci să-ţi

spun ce mult mi-ai lipsit când ai fost plecat?

— Da? întrebă el cu buzele apropiindu-se de pieptul ei.

— Mult mai mult decât se poate spune în cuvinte, răspunse ea, anticipând sărutările lui pe sânii şi gâtul ei.

— Atunci, dovedeşte-mi-o. Fă dragoste cu mine acum, Shelby.

— Dar ce va zice mătuşa ta când va observa că n-ai dormit în patul tău?

— Sunt în casa mea, Shelby. Pot dormi unde-mi pofteşte inima. Hai, Shelby, arată-mi cât de dor ţi-a fost de mine.

Shelby nu mai rezistă şi începu să-l sărute peste tot, cu o delicateţe şi o pasiune pe care nu le simţise până atunci, iar când el preluă iniţiativa, tot corpul ei îi răspunse fără cea mai mică rezervă, până când explodară, fericiţi, într-o emoţie unică.

Capitolul 7

Shelby ştia deja că va urî aeroporturile pentru tot restul vieţii. Îl privi pe Kyle cu inima strânsă de durere, gândindu-se că nu-l va mai vedea niciodată.

Ultimele cinci zile şi şase nopţi petrecute împreună, o făcuseră pe Shelby să se simtă în paradis alături de el.

Helen realizase, desigur, faptul că nepotul ei dormea în camera Shelbei, dar nu spusese nimic şi, în mod sigur, nu-i dezvăluise acest lucru lui Kenny. Acesta ar fi reacţionat foarte violent ştiind de relaţia ei cu vărul său.

Şi ea şi Kyle, de altfel, se feriseră să facă pe cineva să bănuiască relaţia lor privată.

Ieri, când Shelby îi spusese lui Kyle că era timpul să plece acasă, el nu se opusese, considerând că era cel mai bine aşa.

Se oferise, aşadar, să o conducă la aeroport în dimineaţa aceasta, după ce ieri-seară îi rezervase biletul.

— Ia-le, spuse el, dându-i câteva reviste, pentru a le citi în avion. Ce zici, bem o cafea împreună, până se anunţă avionul tău?

Shelby simţi că nu voia nimic, doar să plângă pe umerii lui. Spuse totuşi, cu un zâmbet larg, deşi puţin cam forţat.

— Sună foarte bine…

Kyle zâmbi şi o cuprinse afectuos după umeri.

— Cred că abia aştepţi să te întorci în Anglia şi să scapi de frigul de aici.

Shelby voia să urle. Nu o interesa nimic din Anglia. Tot ceea ce îşi dorea era să stea acolo, cu el, cât de mult timp era posibil. Luă însă ceaşca în mâini şi răspunse pe un ton neutru:

— Da, aici e totul atât de diferit…

— Ştiu, răspunse el, scoţându-şi geaca, pentru că în restaurant era foarte cald şi invitând-o din priviri să facă acelaşi lucru. Am făcut facultatea acolo.

Shelby îl privi, uimită de această informaţie:

— Da? Nu ştiam.

— Am trăit în Anglia patru ani.

Ce puţine lucruri ştia despre el, constată Shelby. Relaţia lor fusese pur fizică, nu vorbiseră niciodată prea multe lucruri despre viaţa lor personală.

— Ţi-a plăcut acolo? întrebă ea, cu curiozitate.

Kyle ridică din umeri şi Shelby fu încă o dată uimită de frumuseţea lui. Îi stătea foarte bine în costumul negru pe care îl îmbrăcase în dimineaţa aceea şi Shelby nu-şi putea lua ochii de la el.

— Cum ai spus şi tu, o viaţă total diferită de aici, răspunse el. Shelby spera ca el să viziteze în curând Londra, din nou, dar, după acest răspuns, începuse să aibă îndoieli, în acest sens.

Kyle se întinse în scaunul lui, înalt şi atractiv, şi Shelby simţi încă o dată cât de mult regreta despărţirea de el.

— Mi-am făcut, totuşi, nişte prieteni, acolo, spuse el cu un zâmbet în colţul gurii.

— Adevărat? I-ai vizitat, vreodată, după ce ai plecat?

— Da. Dar au trecut aproape zece ani de când am locuit acolo.

Zece ani... Ea era încă elevă în perioada aceea.

— Zece ani. E mult, de-atunci.

— Da, dar dacă voi merge să-i vizitez, te voi căuta.

— Mi-ar plăcea, spuse ea, dar îşi dădu seama imediat că venirea lui în Anglia era la fel de improbabilă ca faptul că s-ar putea să ningă vreodată în august la Londra. Dar speranţa aceasta era totuşi mai mult decât nimic.

— Îmi pare foarte rău că ai venit aici şi lucrurile n-au stat cum ai crezut, dar Kenny nu era persoana potrivită pentru tine. Îmi pare rău că ai fost rănită atât de mult în această călătorie a ta.

Dar deziluzia pe care i-o provocase Kenny era nimic pe lângă durerea că trebuia să-l părăsească pe el, acum. Nu

putea însă să-i spună toate acestea, pentru că el nu vedea nicio perspectivă pentru relaţia lor. Pentru el fusese, clar, doar o altă afacere.

— Voi încerca să nu mă mai gândesc la toate acestea, spuse ea, având în minte situaţia ei cu Kyle nu cu Kenny. Eu.

Cuvintele i se opriră brusc pe buze şi se uită cu disperare spre Kyle. Se anunţa avionul pentru Londra. Ca de obicei, pe faţa lui nu putu citi nimic.

— Trebuie să plec, spuse ea.

Da, răspunse el, cu faţa ca o mască impenetrabilă şi o ajută să-şi pună haina.

Nu mai vorbiră nimic şi Shelby se străduia să îşi reţină lacrimile, ştiind că el n-ar aprecia asemenea manifestare a emoţiei, în acele momente.

Se opriră şi se priviră în ochi, fără vorbe, deşi Shelby ar fi avut atât de multe să-i spună, în acele momente.

— Mulţumesc că m-ai condus, spuse ea într-un târziu. Ştiu cât de ocupat eşti, aşa că am apreciat foarte mult gestul tău.

— Călătorie plăcută spre casă, spuse el, încet.

— Nu mai lucra atât de mult, spuse ea, începând să se îndepărteze.

— Nici tu, răspunse el, cam în doi peri.

Conversaţia lor deveni din ce în ce mai stranie şi Shelby simţi că era mai bine să se despartă de el chiar atunci. Îşi căută, deci, biletul în poşetă şi-i spuse peste umăr.

— Nu-mi purta de grijă, surâse Shelby fără chef. Eu am fost în vacanţă, aici, ai uitat?

— Un fel de vacanţă.

— Da, recunoscu ea. Ei, bine, la revedere, spuse Shelby întinzându-i mâna.

Nu prea avea habar ce să facă în acele momente. Nu mai fusese niciodată în postura de amantă.

Kyle o prinse cu ambele mâini şi o trase spre el.

— Putem să ne comportăm puţin mai cald, nu crezi? întrebă el şi îşi lipi buzele de ale ei.

Gestul lui o făcu să nu mai poată rezista şi-l cuprinse de umeri, fără s-o intereseze că era văzută de toate persoanele care se grăbeau să se îmbarce.

Kyle o cuprinse şi el mai strâns, sărutând-o cu pasiune.

Apoi o îndepărtă brusc şi spuse cu respiraţia întretăiată.

— Cred că voi veni foarte curând la Londra, pentru a avea acest sărut.

— Aş vrea, răspunse ea cu inima bătându-i atât de tare încât era sigură că el o auzea.

Kyle îi mângâie obrajii palizi.

— Chiar vrei?

— Da, răspunse ea, din tot sufletul. Oh, da…

— Atunci… poate chiar voi veni…

— Îmi pare rău că vă întrerup, spuse un om de ordine, apropiindu-se, dar dacă vreţi să prindeţi acest avion, atunci trebuie să vă îmbarcaţi de urgenţă.

— Călătorie plăcută, spuse el.

— Te voi chema când voi fi la Londra, pentru a-ţi spune că am ajuns.

— Domnişoară, grăbiţi-vă, interveni din nou omul de ordine…

— Da, aştept, spuse Kyle.

— La revedere, spuse Shelby grăbită şi îndurerată.

— La revedere, Shelby, murmură el.

Shelby se grăbi să se urce în avion, în timp ce lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă.

Îşi ocupă locul de la hublou, încercând să se stăpânească, dar nu reuşi şi începu să plângă şi mai tare.

— Soţul dumneavoastră? întrebă doamna de lângă ea.

— Nu, doar un prieten.

— Păcat, spuse femeia. E foarte arătos.

— Da, este, răspunse Shelby cu un surâs trist.

Ar fi vrut să fie singură în acele momente, singură cu

durerea ei şi regreta că nimerise lângă o persoană atât de vorbăreaţă.

Clima din Londra, atât de deosebită de cea din Montana, o făcu să aibă un şoc, în momentul în care ajunse.

Chemă un taxi, dar nu simţi nicio bucurie că se întorcea acasă, aşa cum ar fi făcut, în alte împrejurări.

Apartamentul ei luxos îi păru rece şi neprimitor, iar mobila de care fusese altă dată atât de mulţumită, îi displăcu total.

Ştia însă că starea ei nu era legată de nimic special cu privire la casă sau la oraş, ci la faptul că nu mai era cu Kyle.

Era prea devreme să sune la fermă, acum. Cu siguranţă, Kyle era pe-afară cu treburi la ora aceea. Se va odihni şi va suna după aceea.

După aceea? Uitase diferenţa de fus orar.

Se ridică imediat din pat şi formă numărul.

Îi răspunse Helen.

— Ah, te aud foarte bine, ca şi cum ai fi aici, spuse Helen, când realiză cine a sunat.

Ai avut un zbor plăcut?

— Da, Helen.

— Cum e vremea acolo?

— Plouă, Helen…

— Cred că ai avut un mic şoc, după vremea de aici.

— Da, Helen, dar spune-mi, te rog, Kyle e acolo?

— Nu, pentru moment.

— Ai idee când îl voi putea găsi? întrebă Shelby, ştiind că nu va putea dormi până nu va vorbi cu el.

— Nu ştiu. El nu-mi spune niciodată nimic despre programul pe care-l are. Cred însă că va veni foarte târziu.

Shelby făcu un mic calcul în minte şi realiză că la ora aceea Kyle nu mai putea fi la muncă.

— Cred că a ieşit să ia cina undeva, spuse Helen şi Shelby se gândi unde putea fi acel undeva.

— Ştiu că l-a sunat Sylvia, spuse în continuare Helen…

— Te rog, aş vrea doar să ştie că l-am căutat.

— Shelby, dragă…

— l-am promis că îl voi suna când voi ajunge, o întrerupse Shelby din nou. Era plecată doar de câteva ore de acolo şi deja s-a dus să-şi vadă vechea amantă.

— Shelby, insistă Helen. Relaţia lui Kyle cu Sylvia nu e ceea ce crezi tu, doar că, după moartea soţului ei, s-a ocupat şi de afacerile ei.

— Kyle mi-a explicat relaţia lui cu Sylvia, spuse Shelby cu răceală.

— Atunci cunoşti situaţia, răspunse Helen. Mai bine dă-mi numărul tău de telefon şi-i spun să te sune el când se întoarce.

Dar gândul că o va suna după ce se întorcea de la altă femeie, o făcu să se simtă bolnavă.

— Nu e nimic important, Helen, răspunse ea. A fost doar un telefon de curtoazie.

— Shelby…

— Trebuie să închid, Helen, aici e deja foarte târziu.

— Dar nu mai vrei să vorbeşti cu Kyle? întrebă, disperată, cealaltă femeie.

Shelby ştia foarte bine că Helen îşi dăduse seama de relaţia ei cu Kyle şi putea înţelege furia ei de acum, că el era la Sylvia Judd.

— Nu, nu cred că voi mai vorbi cu el.

— Dar…

— Mulţumesc pentru ospitalitate, Helen, ai fost foarte drăguţă cu mine, spuse Shelby, brusc. Te rog, transmite-i lui Kyle că l-am sunat, spuse ea, şi închise repede, înainte de a o mai lăsa pe Helen să mai spună ceva.

Aşadar, Kyle abia aşteptase să plece, pentru a o vizita din nou pe frumoasa doamnă Judd. Nu mai voia să-l audă. Era cu Sylvia şi nu mai era interesată să ştie nimic mai mult despre el, de acum încolo. Shelby se simţea foarte umilită

că iubitul ei îşi dorise atât de repede altă femeie. Chiar nu însemnase nimic pentru el relaţia lor din ultima săptămână? Nu se simţise satisfăcut de îmbrăţişările ei, că avusese nevoie atât de repede să caute altă femeie?

Nu era deloc un compliment pentru ea şi calităţile ei de femeie, şi Shelby suferea cumplit la acest gând.

Din punctul ei de vedere, relaţia lor fusese absolut perfectă şi era foarte dureros pentru ea să vadă că lucrurile nu stătuseră chiar aşa.

Asistenta ei fu foarte surprinsă s-o vadă la serviciu, luni dimineaţă. Deşi nu pusese nicio întrebare, uimirea ei se vedea cât de colo, pentru că nimeni nu se aşteptase ca ea să se întoarcă atât de curând.

Nu putuse însă să mai stea închisă în casă, deşi relaxarea din ultimele trei zile îi prinsese nespus de bine. Nu le spusese prietenilor că se întorsese, aşa încât nu fusese căutată în weekend.

Şi, pentru a fi foarte sinceră cu ea însăşi, stătuse în casă pentru a vedea dacă o suna Kyle sau nu. Nu o sunase.

Jenny, asistenta ei, era o blondă foarte frumoasă, de aproape treizeci de ani, foarte mulţumită de relaţia ei cu un producător de televiziune. Deşi bărbatul era însurat şi avea doi copii, Jenny părea fericită şi nu ascundea situaţia iubitului ei.

— Spune-mi, am înţeles eu greşit?... Nu trebuia să fii acum în luna de miere? întrebă Jenny, cu ochii mari de uimire.

Shelby trecu în biroul ei, salutându-şi zâmbind secretara, care o privi, la rândul ei, extrem de uimită.

— Trebuia, spuse sec, Shelby.

— Dar ai preferat să te întorci la muncă, răspunse Jenny, nevenindu-i să creadă. Şi unde e mirele?

— Cu mireasa lui, răspunse simplu, Shelby, aşezându-se la masa ei pentru a-şi verifica scrisorile primite între timp. Nu era nimic interesant, după toate aparenţele.

— Ce? Am auzit bine? întrebă Jenny, şi mai surprinsă.

— Da, spuse Shelby şi explică situaţia pe scurt.

— Canalia!… spuse plină de indignare asistenta ei. Te-a făcut să faci tot drumul până acolo pentru a te căsători cu el şi el s-a însurat cu alta?!

— Da, confirmă rece Shelby. Dar nu trebuie să-ţi pară rău pentru mine, Jenny, am avut foarte mult noroc că s-a întâmplat aşa.

— Dacă zici tu…

— Hai să ne vedem de treabă, Jenny, cred că vom schimba nişte lucruri pe-aici.

— Am încredere în tine, că totul va fi cum nu se poate mai bine, răspunse femeia cu un zâmbet larg.

Dădu o raită prin salon, în compania asistentei sale şi se simţi, din nou, foarte mândră de această realizare a ei. Avea unul dintre cele mai apreciate saloane de frumuseţe din Londra şi acest lucru nu era de ici, de colo. Toate cele trei etaje erau utilate cu cea mai modernă aparatură pentru saună, masaj, cosmetică, coafor şi frizerie. Decorul cald şi atrăgător era o altă calitate a acestui spaţiu, în care cele mai bogate femei veneau să-şi îngrijească tinereţea şi frumuseţea.

Ideea îi aparţinuse în totalitate lui Gavin şi nu greşise, pentru că acest salon fusese salvarea ei după dispariţia lui. Va munci ca şi până acum, şi va uita de existenţa lui Kyle.

În ciuda faptului că încercase să-şi ocupe tot timpul cu problemele legate de afacerea ei, nu reuşise, însă, să şi-l scoată din minte pe Kyle şi săptămânile de după despărţirea de el fuseseră un adevărat calvar.

— Pentru Dumnezeu, spuse Jenny într-una din seri, după cinci săptămâni de muncă asiduă. Trebuie să te odihneşti mai mult, continuă ea, uitându-se cu părere de rău la obrajii supţi şi palizi ai patroanei sale.

— Da, răspunse Shelby cu zâmbetul ei cald de totdeauna. Voi pleca acasă în câteva minute.

— Promiţi?

— Ce îmi vei face dacă nu mă voi ţine de promisiune? Glumi Shelby.

— Ce să fac? Voi sta cu tine, ca întotdeauna, răspunse Jenny cu amabilitate.

— Atunci, promit, acceptă Shelby. Dar nu eşti aşteptată?

— Dar eşti sigură că nu ţi se va întâmpla nimic? Eşti atât de palidă.

— Foarte sigură.

— Nu merită să-ţi faci atâtea probleme din cauza lui.

— Cine? întrebă Shelby, simţindu-se şi mai obosită decât până atunci.

— Kenny Whitney. N-am vrut să-ţi spun mai înainte, dar a continuat să se vadă cu Ann şi după ce a început relaţia cu tine.

— Trebuia să-mi spui, Jenny. Nu mai făceam nebunia pe care am făcut-o, oftă Shelby.

— Păreai atât de fericită… N-am vrut să-ţi stric bucuria.

— Nu-ţi mai face griji. Totul a trecut, o asigură Shelby. Şi îţi promit că voi pleca mai repede în seara asta. E bine aşa?

— Foarte bine, încuviinţă Jenny.

După plecarea prietenei ei, în liniştea care se lăsase peste salon, pustiu la acea oră, Shelby se întrebă ce ar fi spus Jenny dacă ar fi aflat că nu din cauză lui Kenny îşi făcea ea probleme, ci din cauza vărului lui. Se ridică, spunându-şi că se va simţi mai bine la petrecerea la care fusese invitată, decât stând singură acolo, gândindu-se la Kyle. După câteva minute însă simţi că ameţeşte şi-şi aduse aminte că nu cinase şi nu mâncase nimic nici din pachetul pregătit cu grijă de femeia pe care o angajase în ultimul timp să aibă grijă de casă.

Plecă, totuşi, şi pe drum se hotărî să se abată puţin la serata la care era aşteptată în acea seară.

Cum ajunse acolo, împărţi, ca de obicei, zâmbete peste tot şi apoi începu să danseze cu energia ei cunoscută.

Cum se întâmplase că era acum pe un pat de spital, judecând după aparatura din jurul ei, Shelby nu-şi putea explica.

— Stai întinsă, îi ordonă un bărbat între două vârste, îmbrăcat într-un halat alb, în timp ce altul, care stătea aşezat pe pat lângă ea, îi întinse câteva obiecte de instrumentar.

— De ce sunt aici? întrebă Shelby, conformându-se.

— Cred că pentru a te odihni puţin după ce ai muncit nebuneşte în ultimele săptămâni.

Ce record de prostie ai încercat să dobori? întrebă încet, dar foarte enervat.

Shelby îşi trecu mâna peste frunte.

— Cum am ajuns aici? insistă ea, indignată.

— Te-au adus câţiva prieteni, pentru că îţi pierduseşi cunoştinţa în timpul petrecerii. Deşi, dacă aveai prieteni adevăraţi, nu te-ar fi lăsat să ajungi în halul ăsta. Eşti foarte anemiată.

— Am luat cina cu ei, răspunse Shelby cu naivitatea unui copil care ţine morţiş să se disculpe.

— Felicitări, spuse doctorul cu ironie.

— Există alte metode, mai puţin dure să scapi de o sarcină, spuse doctorul.

Dacă Shelby n-ar fi fost deja pământie în obraji, atunci în acel moment, ar fi devenit, cu siguranţă, pentru că simţi cum i se scurge şi ultima picătură de sânge din faţă.

— Sarcină? repetă Shelby, năucă.

Doctorul o privi cu atenţie şi pentru prima dată Shelby văzu o urmă de căldură în ochii lui albaştri, plini de furie până atunci.

— Nu ştiai? Am fost sigur că ai exagerat cu munca şi că te-ai subalimentat pentru a scăpa, aşa, de copil.

Ce şoc, să audă că va avea un copil, într-adevăr.

— Aţi avut dreptate… Pot câştiga un premiu pentru prostie, spuse ea încet.

— Ah, îmi cer iertare, dar am fost foarte furios, oftă el. După ce prietenii dumitale mi-au povestit cum te-ai comportat în ultimul timp, am fost sigur că ai făcut toate acestea pentru a pierde copilul.

— Nu-l voi pierde, nu-i aşa? întrebă ea cu sufletul la gură.

— Nu, linişteşte-te... Eşti foarte slăbită.

— Cât timp?... Vreau să spun... în a câta săptămână de sarcină sunt?

— În a şasea sau a şaptea. Speram să mă ajuţi să stabilesc mai bine data, glumi el.

— În a şaptea, spuse ea foarte sigură, simţind, instinctiv, că bebeluşul fusese conceput în noaptea petrecută cu Kyle în cabană.

— Atunci eşti într-a şaptea săptămână, fu de acord doctorul, zâmbind cu căldură. Numele meu e Stephen Green, spuse el, întinzându-i mâna. Sper că mă vei ierta pentru eroarea dinainte.

Shelby îl privi cu ochii înlăcrimaţi.

— Sunt prea fericită acum pentru a mă mai gândi la altceva. Sunteţi sigur că voi avea un copil?. Întrebă ea, nevenindu-i încă să creadă.

— Foarte sigur, spuse el cu infinită bunătate. Spune-mi, însă, dacă nu pentru a pierde copilul ai făcut excesele pe care le-ai făcut, atunci pentru ce anume?

— Pentru a-l uita pe tatăl lui, răspunse Shelby, cu sinceritate.

— Pe soţul tău? întrebă el, ridicându-şi sprâncenele de surpriză.

— Nu, nu sunt măritată.

— Doctorul se ridică şi îşi examină cu atenţie notiţele din registru.

— Eşti doamna O’Neal, aşa cum mi s-a spus?

— Soţul meu a murit cu doi ani în urmă.

— Ah, îmi pare rău, răspunse doctorul.

— Nu trebuie să fiţi atât de îngrijorat din pricina situaţiei

mele. Eu nu sunt...

— Da, văd că nu eşti, spuse el, constatând cum obrajii ei prind din nou culoare. Trebuie să-ţi mai spun că stai foarte prost cu tensiunea, aşa că trebuie să ai grijă ce vei face cu viaţa ta.

— E chiar atât de rău?

— Poate fi, dacă nu te linişteşti.

— Mă voi linişti, surâse ea.

— Vei sta câteva zile în spital, sub supraveghere strictă.

— Dar e atât de grav? Nu pot să mă odihnesc acasă?

— Tu trebuie să-mi spui.

— Da, mă voi odihni şi în câteva zile voi fi complet refăcută.

— Nu vei merge la salon, nu-i aşa? întrebă el.

— Mă voi odihni, fiţi absolut sigur. Am o asistentă foarte bună, care este capabilă să conducă totul fără ajutorul meu, îl asigură ea.

— Atunci, sper că nu vei mai avea probleme, zâmbi el. Voi aranja însă cu cineva să te viziteze în fiecare zi, pentru a-ţi măsura tensiunea.

— Înseamnă că trebuie să renunţ la serviciu pe perioada sarcinii? întrebă ea, neliniştită.

— Vom vedea după ce te vei odihni câteva zile. Dar dacă va fi necesar, vei fi de acord?

Shelby scutură uşor din cap:

— V-am spus, am o asistentă excelentă. Doar că nu ştiu cum voi rezista să nu fac nimic în următoarele şapte luni.

Stephen Green îi zâmbi cu amabilitate.

— Vei fi surprinsă cât de multe vei avea de făcut, în aşteptarea copilului. Multe femei îmi pun această întrebare la început, după care îmi mărturisesc că nu le ajunge timpul.

Poate, se gândi Shelby, dar ea nu avea familie cu care să-şi petreacă timpul.

Oricât ar fi fost de fericită că purta copilul lui Kyle, Shelby

ştia că nu-i va fi uşor.

În dimineaţa următoare, o vizită doctorul ei de familie. Examinarea lui fu încă şi mai amănunţită, dar problemele legate de tensiune trecuseră.

După asta, o sună pe Jenny pentru a o chema să discute cum vor face cu salonul, în aceste condiţii.

— Ah, am fost sigură că asta o să ţi se întâmple, spuse Jenny, după ce Shelby îi mărturisi ce se întâmplase. Îmi pare rău că nu te-am forţat să renunţi la toate treburile.

— Ah, dar crezi că aş fi făcut-o? spuse Shelby, întrebându-se cum ar reacţiona prietena ei, dacă i-ar spune că e însărcinată.

— Probabil că nu, fu de acord Jenny. Şi cât timp va trebui să stai la pat?

— Încă nu ştie nimeni să-mi spună.

— Cu cât mai mult, cu atât mai bine, spuse ea. Ai nevoie de o perioadă bună de odihnă.

— Nu cred că vei mai fi atât de mulţumită să spui asta dacă vei afla că va trebui să conduci singură salonul următoarele şapte luni, răspunse Shelby cu foarte multă seriozitate.

— Şapte luni? întrebă Jenny, fără să înţeleagă… Shelby zâmbi cu subînţeles.

— Pentru că atât a rămas până voi naşte un copil, explică ea rar, ştiind că această veste îi poate provoca prietenei sale un adevărat şoc.

Adevărul era că nu se gândise niciodată că va rămâne însărcinată cu Kyle, mai ales că el era convins că se culcase înainte cu Kenny.

Situaţia era acum extrem de încurcată.

— Vrei să spui că eşti… Shelby… Vrei să spui că vei avea un copil? întrebă ea cu ochii ieşiţi din orbite de uimire. Ai spus că eşti?

— Da… răspunse Shelby cât se putea de liniştită.

— Doamne Dumnezeule!…

Jenny căzu pe scaunul din apropierea ei, nefiind în stare să mai zică nimic.

După un timp, însă, reuşi să îngaime ca într-o jelanie:

— Şi Kenny s-a însurat cu altă femeie…

Era normal ca Jenny să se gândească la faptul că rămăsese însărcinată cu Kenny şi lui Shelby îi fu peste mână să-i spună că nu era copilul lui. O făcu, totuşi.

— Atunci, al cui e? Nu, nu-mi spune, n-am dreptul să te întreb asta. Spune-mi doar dacă eşti fericită că eşti însărcinată, în aceste condiţii.

— Sunt în extaz, răspunse Shelby cu ochii plini de strălucire.

După primul şoc avut la aflarea veştii, Shelby simţea acum cât de norocoasă era că purta copilul lui Kyle. Nu multe femei au fericirea să aibă această amintire de la bărbatul pe care l-au iubit, dar care le-a părăsit.

Da, era în extaz şi va avea grijă să aibă acest copil, indiferent câte sacrificii va trebui să facă.

— Atunci, asta e tot ce contează, spuse Jenny, cu faţa strălucind de fericire pentru prietena ei.

Shelby însă se temea deja ca nu cumva Kyle să aibă pretenţii asupra copilului său.

Se gândea însă că era mai bine să nu-i spună nimic. Dacă ştia, va vrea poate să se căsătorească cu ea, chiar dacă nu o iubea, doar de dragul copilului, ceea ce ar fi fost un dezastru. Sau va cere drepturi egale asupra copilului, ceea ce va însemna că îşi va petrece viaţa de atunci încolo, traversând Atlanticul, dus şi-ntors.

Prin urmare, Shelby ajunsese la concluzia fermă că era mai bine să păstreze secretul.

Poate când copilul va fi destul de mare, va mărturisi adevărul, dar, până atunci, era mult mai important să se concentreze de una singură asupra creşterii lui, făcând în aşa fel ca el să nu simtă lipsa tatălui.

Capitolul 8

După o lună, sănătatea ei fu aproape complet restabilită şi doctorul îi permise să lucreze dimineaţa la salon, cu condiţia să se odihnească mult după-amiaza şi să renunţe la viaţa ei socială. Începu să înflorească, după cum se exprimase doctorul ei, devenind o doamnă însărcinată extrem de atractivă, cu cele câteva kilograme în plus reliefate pe faţa strălucind de fericire şi mulţumire.

La o săptămână de când se întorsese la muncă, într-o vineri pe la prânz, când tocmai se pregătea să plece acasă, Jenny intră în biroul ei, extrem de palidă şi incapabilă să articuleze cele ce voia să spună.

Shelby o privi cu uimire, pentru că nimic nu păruse până atunci a nu fi în ordine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, extrem de îngrijorată, dintr-odată.

— E un bărbat în salon, explică în sfârşit Jenny…

— Oh, ce excitant, răspunse Shelby în glumă…

— N-ai înţeles, spuse Jenny, la fel de tulburată…

— Nu-şi închipuie că suntem un salon de masaj erotic, nu-i aşa? continuă Shelby să-şi tachineze prietena, dat fiind faptul că salonul lor era cunoscut ca fiind pentru servicii destinate femeilor. Vezi cum te descurci cu el, că eu tocmai plecam să-mi iau prânzul, după care am o întâlnire importantă cu avocatul lui Gavin.

— Nici n-a trecut bine o săptămână de când ţi-ai reluat munca şi deja treci peste sfaturile medicului.

— De obicei nu o fac, doar că această întâlnire nu suferă amânare, spuse ea.

— Dacă spui tu, răspunse Jenny, neîncrezătoare. Dar sper că nu intenţionezi să…

— Ai uitat de bărbatul care aşteaptă, Jenny… Vezi ce vrea. Sper că nu e vreun beţiv, care să ne creeze probleme.

— Nu e… Aş putea spune că e chiar foarte atractiv,

răspunse Jenny.

Shelby simţi pentru prima oară un fior pe şira spinării.

— Cine e acest bărbat, Jenny?

— Am sperat că îmi vei spune tu mai multe despre el, zâmbi uşor, Jenny, cu subînţeles. Nu l-am mai văzut niciodată, dar pare că te cunoaşte, pentru că a cerut, foarte hotărât, să te vadă. E foarte elegant şi are un costum care îi pune în evidenţă un corp a dracului de incitant, glumi Jenny. E brunet şi cu o faţă atât de plăcută că e imposibil să nu te îndrăgosteşti de el, din primul moment. Un singur lucru mă îngrijorează... Are acelaşi accent pe care-l avea Kenny, spuse ea, foarte neplăcut surprinsă.

Imposibilul se produsese, se gândi Shelby.

— Kyle... şopti ea, simţind că îşi pierde respiraţia.

— Nu şi-a spus numele. Doar a cerut să te vadă. Nu eram sigură că vrei să-l vezi, aşa că i-am spus să aştepte. Shelby... E... Tatăl copilului?...

— Da. E el, spuse Shelby apăsând cuvintele.

— Nu te condamn că l-ai preferat în locul lui Kenny. Aş fi făcut la fel, spuse zâmbind Jenny.

— E vărul lui Kenny.

— Oh, spuse Jenny, dându-şi seama de toată complicaţia. Shelby se întinse mai bine în scaun, speriată că şocul ar putea influenţa evoluţia sarcinii ei. Doctorul îi permisese să se întoarcă la lucru, pentru că munca sa îi făcea plăcere, dar niciunul dintre ei nu se aşteptase la venirea lui Kyle aici.

Shelby îşi privi pântecele cercetător. Era în cea de-a unsprezecea săptămână de sarcină, dar, pentru că se îngrăşase în general, sarcina nu era atât de vizibilă. Acest gând din urmă o făcu să se hotărască să-l vadă, totuşi, pe Kyle.

— Deci, îl primeşti sau voi încerca să-i distrag atenţia pentru ca tu să poţi ieşi?

— Crezi că aş putea să-l văd mai târziu? spuse Shelby, încercând să-şi stăpânească bătăile inimii.

N-avea nicio idee ce făcea el la Londra, dar era sigură că nu se putea abţine să nu-l vadă, acum că era aici.

— Pare însă foarte dornic să te întâlnească, spuse Jenny.

— Da, voi vorbi cu el aici. E mai bine decât să-l invit la mine acasă. Dă-mi doar câteva minute, să-mi mai revin puţin, după care îl poţi chema.

— Ok, spuse Jenny... Vreau însă să-ţi spun că pari mult mai îndrăgostită şi mai mulţumită de acest bărbat, cum ai fost când ai plecat să te căsătoreşti cu Kenny.

— Da? surâse Shelby.

— Şi dacă vreodată vei avea chef să-mi spui, voi fi foarte bucuroasă să aud povestea ta cu acest diavol cumplit de arătos.

— Stai, stai... Nu sunt sigură că a venit până aici special pentru mine.

Imediat ce rămăsese singură, Shelby se cercetă cu atenţie în oglindă. Rochia verde de mătase îi venea foarte bine şi nu-i dezvăluia condiţia, iar cele câteva kilograme în plus îi sporeau senzualitatea.

Machiajul îi era impecabil, iar părul ei lung, blond-auriu, strălucea de sănătate, ca întotdeauna.

Abia se aşeză din nou la masa ei de lucru, când se auzi o bătaie în uşă şi, mai zâmbitoare ca niciodată, Jenny îl invită pe Kyle să intre.

Shelby îl privi cu ochi flămânzi, realizând cu adevărat abia atunci, cât îi lipsise. Kyle îi păru mai frumos ca niciodată, dovedindu-se chiar cu mult deasupra aprecierilor prietenei sale.

Ochii lui însă erau foarte reci şi buzele strânse păreau că nu mai cunoscuseră un zâmbet de foarte mult timp.

— Kyle, spuse Shelby abia auzit. Ce surpriză extraordinară.

— Cam cât te costă anual un asemenea lux? întrebă el, fără niciun alt preambul.

Atacul fu foarte neaşteptat, aşa că Shelby rămase un

moment fără cuvinte, după care încercă să răspundă:

— Eu nu…

— Ai ştiut că vărul meu a făcut tot posibilul pentru ca familia lui să înţeleagă greşit, ce fel de afacere ai tu? De ce naiba nu mi-ai spus adevărul?

— Kyle…

— Şi când te gândeşti că te acuzasem că l-ai vrut pe Kenny pentru banii pe care credeai că-i are. La naiba!… Eşti mai bogată chiar şi decât mine!…

Mai bogată. Dacă lua în considerare milioanele din bancă pe care i le lăsase Grave, poate. Dar n-avea de gând să-i vorbească despre ele, dacă până şi bietul ei salon îl adusese în stare de şoc.

— Am crezut că taximetristul a greşit adresa când m-a lăsat aici, cu câteva minute în urmă, continuă el, pe acelaşi ton rece şi acuzator. De ce nu mi-ai spus nimic despre faima ta.

Shelby?

— Opinia ta despre mine era deja formată, spuse ea, privindu-l în ochi, amuzată. N-am văzut niciun motiv pentru care să fac efortul de a ţi-o schimba.

— N-ai avut niciun motiv? Nu-ţi dai seama că asta schimba totul?

— Nu înţeleg de ce.

— Naiba să te ia, spuse el în culmea furiei, m-ai lăsat să cred că-l voiai pe Kenny pentru averea lui. Eu m-am comportat cu tine din această perspectivă.

— Te supără adevărul despre mine, sau eşti furios pe tine însuţi pentru modul în care te-ai comportat?

— Sunt furios pe Kenny că m-a indus în eroare în asemenea hal şi sunt furios pe tine că i-ai permis asta. Kenny te-a vrut pentru că eşti bogată, nu-i aşa?

— Păi…

— E adevărat, nu-i aşa?

— Da, dar ce importanţă mai are? Kenny poate a decis, în

final, că era mai bine pentru el să lucreze din greu la fermă, decât să depindă de averea soţiei lui. Eşti satisfăcut, acum?

— Cum se face că te-ai uitat la unul ca el? A făcut multe rele în viaţă, dar să meargă până acolo încât să te abandoneze pe o vreme ca aia în zăpadă, nu mi-aş fi închipuit.

Emoţia fusese foarte puternică şi Shelby începu să se resimtă, aşa că se întoarse cu faţa în altă parte, pentru a n-o vedea cât de palidă devenise. Dacă îi spunea de copil, era sigură că n-ar fi crezut că el era tatăl, se gândi Shelby, în timp ce încerca să-şi adune toate puterile.

— Shelby…

— Mă simt bine, răspunse ea încet. Îşi sună, totuşi, secretara. Şocul o afectase foarte mult şi acum înţelegea de ce doctorul o avertizase de atâtea ori să nu se agite.

— Sophie, vrei s-o chemi pe Jenny până la mine?

— Shelby, ce naiba se întâmplă? întrebă Kyle, simţind că e foarte grav ceea ce vedea. Se apropie de ea şi, aşezându-se în genunchi, o privi cu atenţie, în timp ce o mângâia pe faţă. Eşti bolnavă? Shelby, spune-mi ce s-a întâmplat…

— Pleacă de-aici, se răsti Jenny, fără niciun pic de grijă pentru politeţe, văzând cât de palidă era Shelby. Nu vezi cât de rău i-a făcut prezenţa ta?

— Dar părea bucuroasă că mă vede, cu câteva minute înainte.

— Uită-te la ea, acum. Sper că eşti mândru de isprava pe care ai făcut-o.

— Stai puţin…

— Nu-ţi ajunge cât rău i-a făcut familia ta? Cum ai îndrăznit să vii aici şi s-o superi în asemenea hal?

Shelby ştia după ochii lui plini de furie că nimeni nu mai îndrăznise să-i vorbească astfel, până atunci. Se abţinu, însă, şi se întoarse brusc spre ea.

— Poate vrei să-mi spui ce se întâmplă aici, spuse el, punându-şi mâinile la spate în aşteptarea unui răspuns.

Jenny se apropie de ea protector şi-i spuse încet:

— Hai să te duc acasă.

— Trebuie mai întâi să suni pentru a anunţa că nu voi mai putea fi prezentă la întâlnirea de la ora trei, spuse Shelby fără vlagă. Vei găsi numărul în agenda mea, spuse ea, făcând-o astfel pe prietena ei să înţeleagă că nu trebuia să pomenească numele celui cu care ar fi trebuit să se vadă, în faţa lui Kyle.

Jenny consultă agenda şi ridică uimită din sprâncene când descoperi că prietena ei ar fi trebuit să se întâlnească cu avocatul lui Gavin.

— Îl voi suna, după ce voi comanda un taxi care să te ducă acasă, spuse Jenny.

— Păi, eu…

— Fără discuţii, Shelby, acum nu eşti în stare să conduci şi ştii foarte bine că eu n-am carnet.

Apoi se întoarse brusc spre Kyle şi-i spuse cu duritate în glas:

— Să nu care cumva s-o mai superi până mă întorc eu.

Kyle se răsuci încet şi privi spre uşa care se închisese după Jenny.

— Ce i-ai spus acestei femei despre mine că îmi vorbeşte aşa? Cred că dacă aş fi fost Attila Hunul, aş fi fost întâmpinat cu mai multă bucurie.

— Jenny este foarte protectoare cu mine, spuse Shelby aproape şoptit.

— Bine, dar e ceva în neregulă că şi-a permis să se comporte aşa. Ce i-ai spus despre mine? insistă el.

— Până la sosirea ta aici, absolut nimic. Până acum, n-a avut habar de existenţa ta.

— N-aş putea să spun dacă e un compliment sau o insultă. Chiar nu meritam să pomeneşti de mine în flecărerile voastre, în timp ce vă luaţi cafeaua?

— Nu.

— Credeam că oricărei femei îi face plăcere să le

vorbească prietenelor despre cel mai bun iubit al lor.

— Nu mai faci parte din viaţa mea, răspunse Shelby cu răceală, aşa că nu i-am vorbit despre tine.

— Dar de ce?

— Relaţia noastră nu este genul de probleme pe care le discut cu prietenele mele, de obicei.

— Afacerea noastră, vrei să spui…

— Da, o relaţie de o săptămână seamănă mai mult cu o convenţie de afaceri. Dar nu mi-ai spus ce faci la Londra, Kyle, spuse ea, simţindu-se puţin mai bine.

— Am venit pentru nişte afaceri şi m-am gândit să te caut, dacă tot eram aici.

— Aşa, deci… Oricum, e o mare surpriză. Nu mă aşteptam s-o faci, vreodată.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, răspunse el sarcastic.

— Ah, dar nu sunt dezamăgită, Kyle, doar foarte surprinsă, aşa cum ţi-am spus, deja. Şi când te vei întoarce acasă?

— Nu ştiu. Abia am sosit. Sunt în Londra doar de aseară.

— Oh, exclamă ea, şi mai surprinsă că o căutase atât de repede. Ai unde să locuieşti?

— N-am dormit pe o bancă în parc, ieri noapte.

— Am vrut doar să fiu politicoasă, Kyle. Ţi-aş fi căutat un hotel, dacă nu aveai unde să stai.

— Nu-ţi face griji. Nu mă aşteptam să mă iei la tine.

— Ai fi putut să te gândeşti fără nicio problemă. Am o cameră pentru oaspeţi.

— Şi nu crezi că asta l-ar fi făcut pe omul vieţii tale să se simtă ca un străin? Shelby ştia că o tachina pentru că-l lăsase într-una din zilele petrecute împreună să creadă acest lucru.

— Nu există un astfel de om în viaţa mea, spuse Shelby, pentru că nu voia ca el să-şi dea seama cât de mult îl iubea. Dacă mi-ai fi spus că vrei să stai la mine, ţi-aş fi oferit cu

plăcere camera liberă.

— Am luat decizia de a veni în ultimul moment. Şi nu cred că m-aş fi putut baza, oricum, pe ospitalitatea ta. Şi bine am făcut, pentru că eşti foarte distantă.

Distantă?... Ea, care abia se putea abţine să nu-i sară în braţe! Nu putea risca însă niciun fel de apropiere fizică, pentru că şi-ar fi dat seama de schimbarea survenită de când nu o văzuse. Va păstra distanţa, oricât de mult ar costa-o.

— Aici, lucrurile stau altfel între noi, Kyle.

— Cu alte cuvinte, ai uitat tot ce s-a petrecut în Montana şi era mai bine dacă nu te căutam, răspunse el.

— Nu e exact ceea ce voiam să spun. De fapt, tocmai voiam să te invit la cină în seara asta.

Nu, nu putea să nu-l mai vadă, acum că-l întâlnise din nou.

— Deseară?

— Da, spuse ea.

— Eşti sigură că te simţi destul de întremată pentru o întâlnire?

— Voi fi, până deseară.

— Dar acum, ce s-a întâmplat? întrebă el, încet.

— După ce am lipsit de aici atât de mult timp, am avut foarte mult de lucru şi am clacat.

— Se pare că ţi se întâmplă foarte des asta, constată el.

— A venit taxiul, spuse Jenny intrând în fugă.

E totul în regulă? întrebă ea, privindu-i cu atenţie pe amândoi.

— Nu am profitat de absenţa ta pentru a mă certa cu Shelby, dacă asta vrei să insinuezi. Şi pentru o mai bună informare a ta, vreau să-ţi spun că nu mă comport cu Shelby ca un tiran.

— Foarte bine, spuse Jenny grăbită.

— Te voi vedea mai târziu, Shelby, spuse el. Şi nu-ţi face probleme cu cina. Voi aduce eu ceva.

— Ce înseamnă asta? întrebă Jenny, imediat după plecarea lui.

— L-am invitat la cină, deseară.

— Ce-ai făcut? Shelby oftă.

— Jenny…

— Nu eşti în stare acum să prepari cina pentru el. Vei pleca acasă şi vei sta în pat, spuse ea, foarte categoric.

— Ai auzit ce a spus… Va prepara el ceva.

— A spus că va aduce ceva, ceea ce e cu totul diferit.

— Pot să te asigur că e un foarte bun bucătar.

— Nu mă interesează, pur şi simplu nu trebuia să-l inviţi.

— Dar aşa, cel puţin, poţi fi sigură că voi mânca.

— Am avut o convenţie cu servitoarea ta săptămâna trecută, oricum, să te supravegheze.

— Da, mi-a spus.

— Cred că acest Kyle îţi face mult rău.

— Regret că-l antipatizezi.

— Cum să îl antipatizez? Ce femeie ar putea s-o facă?

— Da, e al naibii de atractiv.

— E de-a dreptul delicios, dar nu mai vreau să suferi din cauza lui. Hai, du-te acasă. Şi trebuie să-mi promiţi că te bagi direct în pat.

Shelby realiză cu adevărat că-l văzuse pe Kyle abia când rămase singură în taxi. În plus, era sigură că dacă nu s-ar fi temut pentru copil, relaţia lor ar fi continuat şi aici. A simţit că el îşi dorea asta.

Voia să aibă şi copilul, şi pe el. Nu putea altfel.

Când ajunse acasă, Shelby constată că Jenny, când ieşise să contramandeze întâlnirea cu avocatul lui Gavin, îl sunase şi pe doctor. Acesta sosi la puţin timp după ea şi-i spuse să nu mai meargă la serviciu cel puţin o săptămână.

Shelby se hotărî însă să-l aştepte pe Kyle în cea mai perfectă bună dispoziţie. Trebuia să se simtă bine până atunci.

Capitolul 9

Pe noptiera de lângă capul ei ardea o lumânare mică şi-i luă câteva minute până realiză unde se află. Surpriza cea mai mare o simţi însă când îl văzu pe bărbatul care stătea aşezat pe patul ei.

— Kyle? spuse ea şoptit, nefiind încă sigură că nu visează.

— Nu te alarma, spuse el. Servitoarea mi-a permis să intru, după ce i-am explicat cine sunt.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că sunt un prieten. Se pare că numele meu a făcut-o să aibă încredere în mine.

Asta pentru că ştia că Whitney era numele bărbatului cu care trebuia să se căsătorească, se gândi Shelby.

— Ce oră e?

— Opt şi jumătate.

— Opt…

Dormise mai mult de şase ore.

— Iartă-mă, Kyle, nu ştiu cum s-a întâmplat. Eram sigură că mă voi trezi până la cină.

— Vei fi. În timp ce îţi vei face duşul şi te vei îmbrăca, eu voi prepara cina. Shelby se ridică, revoltată.

— Dar nu era vorba să pregăteşti tu cina.

— Tu n-ai putut, spuse el. Aşa că eu m-am oferit, spuse el, mângâindu-i sânii prin cămaşa subţire de noapte.

Shelby simţi că se înflăcărează sub mângâierile lui, dar îşi propuse să le ignore.

— În cazul de faţă, mă văd nevoită să accept. Mă ierţi zece minute?

— E în regulă, acceptă el.

Shelby îmbrăcă o rochie verde care îi punea în evidenţă ochii, dar în afară de puţin roşu în obraji şi pe buze, pentru a nu arăta atât de palidă, nu mai aplicase pe faţă nimic. Nimeni nu o putea, deci, acuza, că voia să-l seducă pe Kyle.

Între timp, el preparase două bucăţi superbe de antricot, părând că-i făcuse multă plăcere să stea în bucătărie.

Shelby observă din nou cât de elegant şi atrăgător era în pantalonii gri de stofă foarte fină şi cămaşa neagră, de mătase, foarte la modă.

— Cu ce să te ajut? întrebă ea zâmbind.

— Aşază-te la masă. Eu voi aduce vinul.

Shelby constată că aroganţa lui obişnuită se manifesta chiar şi în acele momente, dar îşi spuse că-l iubea aşa cum era şi n-ar fi vrut ca ceva să se schimbe în personalitatea lui.

— De ce nu m-ai mai sunat niciodată? întrebă el după ce terminară de mâncat.

— Să-ţi telefonez? spuse ea, în culmea surprizei.

— Da, Helen ţi-a spus că nu sunt acasă, când ai sunat, şi după asta n-ai mai revenit.

— Helen nu ţi-a transmis mesajul meu?

— Mi-a spus că vei reveni, aşa că am aşteptat.

— De ce?

— Cum de ce? Tot ce s-a întâmplat între noi n-a însemnat nimic pentru tine? Sau rolul meu a fost doar de a-ţi salva demnitatea de femeie, după ce Kenny nu te-a mai vrut?

— Cum poţi spune asta?

— E adevărat?

— Ştii că nu e adevărat, răspunse ea enervată. Am fost sinceră cu tine şi ţi-am spus că m-am simţit atrasă de tine din primul moment.

— Atunci, de ce toată această tăcere după ce ai plecat? Poţi să-ţi imaginezi cum m-am simţit când m-am văzut nevoit să-i cer lui Kenny adresa ta?

— Nu mi-am imaginat niciodată că vrei să ştii această adresă. N-am fost sigură că ai renunţat s-o vizitezi pe doamna Judd.

Ochii lui deveniră din nou sarcastici.

— Ţi-am spus că e doar o prietenă.

— Deci, ai vizitat-o.

Shelby nu mai avea deloc poftă de mâncare, dar continuă să mănânce doar pentru a face ceva în timpul acestei conversaţii. Şi ea şi Kyle erau foarte geloşi.

— Cum sunt Kenny şi Wendy? întrebă ea, pentru a schimba subiectul.

— S-au mutat la ferma tatălui soţiei lui.

— I-a iertat, atunci.

— Da, oftă el. De dragul primului lui nepot.

— Wendy e gravidă? Ce minunat, spuse Shelby cu ochii sclipind.

— Chiar crezi asta?

— Tu nu crezi?

— Eu m-am gândit la tine.

— La mine? răspunse ea plină de uimire.

— Putea fi copilul tău dacă te măritai cu Kenny.

— Ce noroc că nu s-a întâmplat aşa, spuse ea.

— Nu vrei să ai copii?

— Spuneam că am fost norocoasă că nu s-a întâmplat să am copii cu Kenny. Sper că va fi un tată bun.

— Da, cum a fost tatăl lui.

— Dar el nu e responsabil de ceea ce a făcut tatăl lui.

— De unde ştii de toate astea?

— Mi-a spus Helen. Dar vina nu a fost doar a lui, ci şi a femeii care l-a sedus.

— Da, femeia care l-a sedus a fost mama mea, răspunse Kyle încet.

Shelby rămase fără cuvinte.

— Vorbeşte-mi puţin despre toate astea, spuse Shelby după un timp.

— Ce să-ţi spun? Doi îndrăgostiţi egoişti care au frânt inimile celor din familie. Tatăl meu a murit foarte tânăr şi cred că a murit de tristeţe, pentru că n-a putut niciodată să uite ce i-a făcut mama.

— Ce s-a întâmplat cu ei? Mai ştii ceva?

— Nu vreau să ştiu. Pentru mine, sunt morţi.

— Apoi am venit eu... După atâţia ani. Dacă m-aş fi căsătorit cu Kenny şi te-aş fi iubit pe tine, care eşti mult mai atractiv.

— Nu fi ridicolă...

— Da? M-ai văzut... Am fost împreună...

— Te-am dorit...

— Sau a fost pentru ca într-o zi să-i poţi spune lui Kenny că te-ai culcat cu a nu ştiu câta fostă logodnică a sa.

— Nu cred că realizezi ce ai spus.

— N-am vrut...

— Dar ai făcut-o, spuse el ridicându-se. Nu cred că mai avem ce să ne spunem de acum încolo.

— Kyle... Nu pleca.

— Cred că e mai bine pentru amândoi să nu ne mai vedem.

— Kyle... spuse ea, cuprinzându-l de după umeri şi sărutându-l.

— Ah, cât mi-a lipsit asta...

— Şi mie... Ia-mă în pat, Kyle, şi iubeşte-mă, spuse ea încet. Nu putea să-l piardă. Nu mai putea, acum că-l văzuse din nou. Kyle o luă în braţe şi o duse spre pat.

— Eşti mai frumoasă ca niciodată... spuse el şi începu s-o dezbrace şi s-o sărute cu pasiunea de care Shelby îşi amintea atât de bine.

Se iubiră toată noaptea, iar dimineaţă, mai fericită ca niciodată, Shelby se ridică din pat şi prepară micul dejun. După câteva minute, se trezi şi el şi veni la bucătărie.

— Ai ars mâncarea, comentă el zâmbind.

— Ah, vrea maiestatea sa să aştepte în sufragerie? spuse Shelby, glumind, la rândul ei.

— Mă voi bărbieri până atunci.

După câteva momente, îl auzi însă strigând-o din baie.

— Nu văd niciun aparat de ras, pe-aici.

— E unul electric, spuse Shelby şi se îndreptă spre baie

să-l ajute.

Între timp, însă, el ieşi în sufragerie şi privi îndelung spre vitrina şifonierului.

— Cine e în fotografie…

— Soţul meu.

— Era mult mai în vârstă, spuse el, uimit.

— Da, dar l-am iubit foarte mult pe Gavin…

— Gavin? Gavin O'Neal? Era o legendă în afaceri. Cum ai putut să te uiţi la Kenny după ce ai avut un astfel de soţ?

— L-am iubit pe Kenny, dar toate astea sunt o altă poveste. Kyle o privi insistent.

— Eşti o femeie foarte bogată, atunci… Dar… Ce te-a făcut să te culci cu mine, dacă l-ai iubit pe Kenny?

— Plăcerea. Tu de ce te-ai culcat cu mine?

— Din acelaşi motiv. Dar acum, această plăcere a încetat. N-am de gând să fiu marioneta unei văduve bogate, cum a fost Kenny. Acum înţeleg ceea ce a înţeles şi el, chiar dacă în ultimul moment.

— Decizia lui de a nu se mai căsători cu mine n-a avut nimic de-a face cu asta.

— Ce vrei să spui? întrebă el, în timp ce-şi îmbrăca geaca, grăbit.

— Întreabă-l pe el şi dacă îţi va spune să nu te întorci la mine, prezintă-mi scuzele tale.

— Scuzele? întrebă el cu ochii îngustaţi…

— Da. Nu le voi accepta.

— N-o voi face niciodată.

Shelby rămase ca de piatră, după plecarea lui. N-avea de gând să plângă.

Noaptea trecută a fost o iluzie. Una dintre cele mai frumoase din viaţa ei şi era tot ce voia să-şi aducă aminte despre vizita lui Kyle la Londra.

În ciuda restricţiilor medicului, Shelby se întâlni cu avocatul lui Gavin. Nu putea sta acasă, după toate cele întâmplate…

— Eşti sigură că vrei asta? Gavin n-ar fi fost de acord. Shelby îi explică situaţia în care se afla şi-i răspunse foarte hotărât:

— Nu pot accepta ca un copil care a fost făcut cu alt bărbat să moştenească averea lui Gavin. Prefer ca această avere să fie transferată surorilor lui.

După prânz, Shelby se duse ţintă la salon.

— Ce cauţi aici? o întrebă Jenny.

— Cred că aici e locul meu, răspunse Shelby şi se apucă de treabă. Trecuse mai bine de o oră când se auziră vociferări în salon.

— Jenny, ce se întâmplă aici? spuse Shelby intrând în grabă.

— I-am spus să iasă, dar... Shelby făcu ochii mari.

— Kyle... Eşti beat... spuse ea, aproape strigând de surpriză.

— Asta încercam să-l fac şi eu să înţeleagă.

— Nu e nevoie să-mi spuneţi, ştiu exact cum sunt, spuse Kyle frământând în mâini buchetul enorm de flori. Am venit să-ţi aduc asta. Trebuia să ţi le dau încă de când am stat la cabană.

— Ah, mulţumesc, Kyle...

— Şi mai vreau să-ţi spun că nu mă mai interesează cât eşti de bogată... Vreau doar să fiu... Să fiu partenerul tău de viaţă.

— Kyle... murmură Shelby, nevenindu-i să creadă.

— Am venit la Londra doar pentru asta... Shelby... Vrei să fii soţia mea?. Te iubesc, Shelby.

— Da, răspunse ea fără ezitare.

— Adevărat?

— Adevărat, zâmbi ea.

— Nu mă interesează banii tăi... Să ştii asta...

— Nu mai am bani, de azi-dimineaţă...

— I-ai cheltuit? întrebă el râzând.

— Nu. E o poveste lungă. Jenny, adu-ne cafea în biroul

meu.

Intrară în birou şi Shelby îl invită să se aşeze. Kyle adormi instantaneu, duhnind tot a alcool.

— Chiar te vei mărita cu un astfel de om? întrebă Jenny venind cu cafelele.

— Dacă mă va întreba din nou când se va trezi. Sper că o va face.

— Vei pleca atunci cu el în Montana?

— Da, am o asistentă foarte capabilă aici.

Îl priviră amândouă pe bărbatul care dormea dus…

— E prima oară, sunt sigură.

— Că s-a îmbătat, sau că a făcut o cerere în căsătorie?

— Ambele.

Se făcuse seara târziu, când Kyle se trezi.

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus azi la prânz? îl întrebă Shelby imediat…

— Îmi amintesc totul. Iartă-mă că m-am dat aşa în spectacol, dar te iubesc şi vreau să fii soţia mea.

— Ah, am crezut că n-o vei repeta…

— Am suferit foarte mult în ultimul timp, stând departe de tine; te iubesc din seara în care te-am văzut goală în faţa focului. A fost cea mai frumoasă imagine pe care am văzut-o în viaţa mea.

— Kyle… când va fi Kenny tată?

— De Crăciun, de ce? întrebă el, uimit de această întrebare neaşteptată.

— Atunci, tu vei fi tată înaintea lui…

— Tată?…

Kyle o prinse strâns în braţe. Am observat că e ceva foarte schimbat la tine, spuse el. Dar nu mă aşteptam la asta…

— Te bucuri că ne vom mări familia?

— Mi-ar plăcea să avem vreo patru sau cinci fete… Şi toate să fie exact ca mama lor, spuse el, şi se îmbrăţişară cu atâta pasiune şi iubire, încât uitară de orice altceva, în

afara momentului pe care tocmai îl trăiau.

Sfârşit